

မာန်မြင့်

မြန်မာပြည်မှာလုပ်သည်
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ
ခက်ယခက်
ပြည့်စုံလှပစေခြင်း

မာန်မြင့်

ရွှေဘိုခရိုင် ကန့်ဘလူမြို့တွင် အဖ ဦးလာဘ၊ အမိ ဒေါ်သန်းမေ တို့မှ ၁၉၄၉ ခု မေလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးခင်မောင်မြင့် ဖြစ်သည်။

ကန့်ဘလူမြို့ မြို့ရှေ့ မူလတန်းကျောင်းနှင့် အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း၊ မန္တလေး စက်မှုသိပ္ပံတို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်မှစ၍ ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာအဖြစ် မြစ်ကြီးနား၊ ပူတာအို၊ ချီဖွေ၊ ကာမိုင်း-ဖားကန့် မြို့နယ်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သည်။ ယခု ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရှုထောင့်ဂျာနယ်၌ **ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်** ပြဇာတ်တိုဖြင့် စာပေလောကသို့ စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုမှ စ၍ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ 'မြန်မာပြည်မှာ လုပ် သည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' စာအုပ်ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ် တွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ် ၆၆

မြန်မာပြည်မှာ လုပ်သည့်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

မာန်မြင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း:- ၀၁၊ ၂၉ ၆၆ ၇၁

[၁၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၈]

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၂၃၅ / ၉၇ (၅)]

မျက်နှာပုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၈ / ၉၇ (၉)]

စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

သန်းဆွေ(ဧရာထွန်း)နှင့် ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမ အကြိမ် -(၁၉၇၇) စာပေလောက စာအုပ်တိုက်

ဒုတိယအကြိမ် -(၁၉၉၈) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်စာ [၁၀၀၀]

မျက်နှာပုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း [၁၀၄၂၇]၊ သိန်းမြင့်ဝင်းအောင်ဆက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်တင်တင်ဌေး [၀၅၂၄၀]၊ သင်းလှဲဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကြည်ဝင်း [၀၁၀၂၉]၊ ဝင်းစာပေ

၂၁၊ ဒါနလမ်း၊ သာယာကုန်းရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ

ဖေညွန့်ဝေ

တန်ဖိုး

[တစ်အုပ် ၅၀ ကျပ်]

မာပီက

- ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာ	၆
၁။ ပလေးတိုး၏ ဂန္ထဝင် သာလိကာ	၁၁
၂။ ကောင်းပါ့ဗျား	၃၃
၃။ မြန်မာပြည်မှာ လုပ်သည်	၄၇
၄။ ခြင်္သေ့ထောင်	၆၉
၅။ နိုင်ငံခြားပြန်	၈၅
၆။ တစ်ပွင့် တစ်လွှာနှင့် မေတ္တာအကြောင်း	၁၀၂
၇။ ဝတ္ထုထဲက ညောင်ပင်	၁၂၄
၈။ ငပလောင်း	၁၃၉
၉။ ဆေးလိပ်သမလေး	၁၅၂
၁၀။ မျှော်လက်စ မဆုံး	၁၇၁

ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက် ကောက်နုတ်
ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာ

ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို ၁၉၇၇ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သောကြောင့်
ယခုဆိုလျှင် နှစ် ၂၀ ကျော် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သလို စာအုပ်တွင် ပါခဲ့သည့်
ဝတ္ထုတိုများ၏ သက်တမ်းမှာလည်း ၂၅ နှစ်ကျော် ရှိလာခဲ့ပြီ။

ဝတ္ထုများ ရေးခဲ့စဉ်က အသက် ၂၀ ကျော် ကျွန်တော်သည်
ယခု အသက် ၅၀ နှစ်ခန့် ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများကို ရေးစဉ်
က လူငယ်ပီပီ တက်ကြွသော စိတ်ဖြင့် မာန်ကို အမြင့်ဆုံး၌ထား
ကာ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအရွယ်တွင် လူ့ဘဝ၏ အထု
အထောင်း အကန်အကျောက်များ ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်
သည် ပျင်းရိလေးဖင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေရာ အပြောင်းအလဲ လုပ်ရန်
ဝန်လေးခက်ခဲလှသူ ပီသစွာပင် ဝတ္ထုတို စတင်ရေးသားစဉ်က
စိတ်နှင့် သိသိသာသာ ခြားနားမှု မရှိသေးကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။

ရပြိုင်စာအုပ်တိုက်

ဆရာ ကျော်ရင်မြင့်က ကျွန်တော့်ကို မေးဖူးသည်။ ‘ဆရာ
မာန်မြင့် ဝတ္ထုတို အသစ်တွေ မရေးဖြစ်တာဟာ အရင်က ရေးခဲ့ပြီး
သား လက်ရာတွေကို မမိမှာစိုးလို့၊ မရေးရဲလို့၊ အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး
ရပ်ထားတာလားလို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်’

ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုများ ဆက်ရေးမည်၊ ရေးရန်လည်း
အကြောင်းအရာ များစွာ စုဆောင်းပြီး ဖြစ်သည်ဟု ရေးမည့်ဝတ္ထုတို
ဇာတ်ကြောင်း ပုံကြမ်းလေးများကို ပြောပြခဲ့ရပါသေးသည်။ သို့သော်
နှစ်ရှည်လများ အရေးအသား အကျင့်ပျက်ခဲ့လေသောကြောင့်
ရေးမိသမျှ အားမရခဲ့ပါ။ ယခင် ဝတ္ထုတိုလေးများကို ပြန်ဖတ်ပြီး
မိမိငယ်စဉ်က မည်သို့များ ရေးဖြစ်ခဲ့သနည်းဟု ပြန်တွေးကာ
အံ့ဩနေမိပါသည်။

ဝတ္ထုတိုအသစ်များ မရေးသားနိုင်သည့် အခြေအနေများကြားမှ
ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရပြီး ဝတ္ထုတိုများကို ရနံ့သစ်၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊
သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပြန်လည်ဖော်ပြပေးခြင်း၊ ၁၉၉၃ အိန္ဒိယ
နိုင်ငံထုတ် အနုဝါဒ စာစောင် မြန်မာစာပေအထူးထုတ်တွင်
“မြန်မာပြည်မှာ လုပ်သည်” ဝတ္ထုအား ဟင်ဒီဘာသာဖြင့် ပြန်ဆို
ထည့်သွင်းခြင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသုံး မြန်မာစာ စကားပြေစာအုပ်
တွင် “ဆေးလိပ်သမလေး” ဝတ္ထု ဖော်ပြခံရခြင်းတို့ကို တွေ့ရှိ
ရသောအခါ ကြည်နူးမှု ရသကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရနေကြသေး
သော၊ ခံစား၍ ရနေကြသေးသော စာဖတ်သူများမှ ပြန်လည်
ထုတ်ဝေရန် တိုက်တွန်း အားပေးကြသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊
အသစ်ထုတ်ဝေရန်ကလည်း စာဖတ်သူများ လက်ထဲရောက်သည်
အထိ စောင့်နေရလျှင် ကြာနေမည် ဖြစ်သောကြောင့် အားနာ

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

မိသည်က တစ်ကြောင်း စသည့် အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့်ပင် ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက် ကောက်နုတ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်က “မြန်မာပြည်မှာ လုပ်သည်” ကို ပြန်ထုတ်မှာလားဟု စာဖတ်သူတစ်ဦးက မေးရာ ကျွန်တော့်အား အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသော မြစ်ကြီးနား (ဦး)သန်းဆွေ (ဧရာထွန်း)က ‘တခြား ဘာရှိရဦးမှာလဲ၊ မာန်မြင့်မှာ ပြောစရာဆိုလို့ “မြန်မာပြည်မှာ လုပ်သည်” တစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိတဲ့ ဥစ္စာ’

မှန်သည်ကို အပြောခံရ၍ နည်းနည်းတော့ ရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။ သို့သော် ဤမျှလေး ကျန်ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု အသိအမှတ်ပြု ခံရခြင်းကပင် ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုလေး များ ဖြစ်လာပြီး တင်ကျန်ရှိရန် မည်သို့ အားထုတ်ခဲ့ရသည်၊ မည်မျှ ဆုံးရှုံးလက်လွတ်ခဲ့ရသည်တို့ကို အကျယ်မချဲ့လိုတော့ပါ။ စာပေ အပေါင်းအသင်းများ၏ ကျွန်တော့်အား ဝတ္ထုများ ဆက်၍ ရေးစေ ချင်သော စေတနာကို နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၇ က ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၏ အမှာစာမှာ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် ငယ်စဉ်က ရေးခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုပြန်၍ ဖတ်မိသောအခါ အနည်းငယ် လေသံ မြင့်နေသလားဟု တွေးမိပါသည်။ သို့သော် ပြန်လည်၍ ပြင်ဆင်လိုခြင်း မရှိသေးပါ။

“ဤစာအုပ်တွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုတိုများသည် အားလုံး ပြည့်စုံ ကောင်းမွန်ပါသည်ဟု မပြောလိုပါ။ သို့သော် ဝတ္ထုတိုများ ရေးခဲ့ရာတွင် ထူးခြားသော ကိုယ်ပိုင် ဘဝအမြင် လေးများ ပါနိုင်ရန် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ထားပါသည်။ ကိုယ်ပိုင် ဘဝအမြင် မပါသော ဝတ္ထုတိုသည် စာပေတန်ဖိုး

ရတနာအုပ်စု

အနေဖြင့် မြင့်မားသည်ဟု ကျွန်တော် မယူဆပါ။ အရေးအသား
ကောင်း၍ ဖတ်ကောင်း စေကာမူ စာဖတ်သူတို့အား အတွေး
အမြင်သစ်၊ အတွေ့အကြုံသစ်၊ ရသသစ် မကျန်ရစ်စေသော
ဝတ္ထုတို့ကို ကျွန်တော်အနေဖြင့် မရေးလိုပါ။

(၁၉၇၇ ခုနှစ်ထုတ် မာန်ဖြင့်၏ အမှာစာမှ ...)

ကျွန်တော်သည် စာပေလောကတိုက်ထုတ် စာအုပ်တွင် ကျေးဇူး
တင်ရမည့် သူများကို ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ထုတ်ဝေသူနှင့် ဆက်သွယ်
ပေးသော စာရေးဆရာ အောင်ခန့်(ဦးဝင်းမွန်)၊ ထိုစဉ်က စီးပွား
ရေးအရ တွက်ချေမကိုက်သည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို စာပေ
ခံယူချက်ဖြင့် အနစ်နာခံ ထုတ်ဝေပေးခဲ့သော စာပေလောက
စာအုပ်တိုက် မိသားစု၊ ထုတ်ဝေမည့်သူ ရှာမရလျှင် အရုံးခံ ထုတ်
မည်ဟု သားဖြစ်သူ အားတက်စေရန် တိုက်တွန်းသော ကျွန်တော်၏
ဖခင် ဦးလာဘ၊ ပြီးတော့ ဆရာနတ်နွယ်၊ ထိုအမှာစာ၌ပင် ဤသို့
ရေးခဲ့ပါသည်။ “ဤဝတ္ထုတို အများစုမှာ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း စာတည်းချုပ်
နတ်နွယ်၏ တည်းဖြတ် ရွေးချယ်ရဲမှုကြောင့်သာ ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့်
မြင်တွေ့နေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာပေနယ်တွင်
မာန်ဖြင့် ဟူသော နာမည်တစ်လုံး ပေါ်ပေါက်လာရန် ရွေးချယ်
နေရာပေးသော ဆရာနတ်နွယ်” စသူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေဖြစ်ရန် အစမှ
အဆုံး တိုက်တွန်း အားပေးကူညီကြသော မြစ်ကြီးနား ဥတ္တရ
လမင်း စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဦးခင်မောင်စိုး၊ ရှေ့နေခင်မောင်၊
မေမြို့ဆွေလင်း၊ ဦးစံနှင့် ဦးထွန်းထွန်း။ ပြီးတော့ ကဗျာဆရာ

ရပြန်ကတည်းက

မောင်သွေးသစ်နှင့် စာမူဟောင်းများ ရှာဖွေကူးယူရာတွင် အကူအညီ ပေးသော ဦးသန်းအုန်း(အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်)၊ စာအုပ် ထုတ်ဝေဖြစ်ရန် မြစ်ကြီးနားမှ စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသော (ဦး)သန်းဆွေ (ဧရာထွန်း)၊ အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးပြီး ပျက်ကွက်ခဲ့သော စာရေးသူ၏ ထူးမခြားနား အမှာစာအား တစ်နှစ်ကျော် ကြာသည်ထိ 'စောင့်မျှော်နေရခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့အကျင့် ဖြစ်နေပါသည်' ဟု စိတ်ရှည်စွာ သည်းခံစောင့်ဆိုင်း ပေးခဲ့သော ရာပြည့်ဦးစိုးညွန့်... ရည်ညွှန်းသူ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင် မှတ်တမ်းပြုပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်နည်း ပြန်၍ ပြောရပါလျှင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တစ်အုပ်ကို မြန်မာပြည်တွင် ယခုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေ ပေးကြသောကြောင့် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်ရပါကြောင်း။

ပလေးတိုး၏ ဂန္ထဝင် သာလိကာ

မြန်မာပြည်၏ တစ်ခုသောအရပ်၌ တောကြီးတစ်တော ရှိသည်။ ထိုတောကြီး၏ တစ်နေရာတွင် အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ ထိုညောင်ပင်ကို အမှီပြု၍ ငှက်ပေါင်းစုံတို့သည် ပျော်မြူးစွာ နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏။

တစ်နေ့တွင် အဆိုပါညောင်ပင်သို့ သာလိကာတစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ ဒေသခံငှက်တို့သည် သာလိကာကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြ၍ စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် အသာ အကဲခတ်နေကြသည်။ သာလိကာ၏ အပြုအမူတို့ကလည်း တော်တော် ထူးဆန်းသည်။ ပြောဆိုပုံကပင် တစ်မျိုး။

‘အလို၊ အလွန်တရာ နက်လှပေသော တောကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလေစွ’

သာလိကာသည် ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသောအခါ စူးစမ်းမိတ်ဖွဲ့လိုသော သဘောနှင့် မေးမြန်းလေသည်။

‘အသင်ကား မည်သူနည်း’

ရပြန်ကောင်တို့၏

အမေးခံရသော ငှက်သည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဤတောကြီး
အတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းကပင် သူ့အား ဆက်ရက်ငှက်မှန်း သိကြသည်။
ယခု ရောက်လာသောငှက်က ဘာကြောင့် မသိရလေသနည်း။ ထို့ကြောင့်
ပင်

‘ငါလဲ မင်းလို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့၊ အတောင်ပံနဲ့၊ နှုတ်သီးနဲ့၊
ငှက်ပေါ့ကွ၊ မသိဘူးလား’

‘တောင်ပံ နှုတ်သီးပါတိုင်း ငှက် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို မြို့၌ နေစဉ်
ကပင် ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သင့်ကိုယ်သင် ငှက်ဟုဆိုလျှင်
လည်း ရှိပါစေတော့၊ သင်၏ အမည်မှာမကား မည်သို့ အခေါ် ရှိပါသနည်း’

‘ဆက်ရက် တဲ့’

‘အိမ် မဟုတ်ကပြီ၊ အသင်၏ နာမည်ကို သိရ၍ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာ
မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကား သာလိကာ ဖြစ်ပါသည်။ သင် ယခု
စားနေသောအသီးကို မည်သို့ ခေါ်ပါသနည်း။ ကျေးဇူးပြု၍ ပြောပြစေလို
ပါသည်။ မေးမြန်းစပ်စုသည်ဟု မထင်စေလိုပါ’

‘ညောင်သီးလို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘ညောင်သီးကို ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစားခဲ့ရပါ၊
စား၍ ကောင်းပါ၏လော။ ကျွန်ုပ် မြို့တွင် နေခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ကို
ကျွေးမွေးပြုစုသည့် သခင်ကျေးသည် အချို့ အအိ၊ အဆီ အအိမ်များကိုသာ
အရသာ ခံတတ်ပါတော့သည်’

ကြာတော့ ဆက်ရက်သည် စိတ်မရှည်တော့ပေ။ ဤသာလိကာ
ဆိုသည့် ငှက်နှင့် ဆက်လက်ပြောနေပါလျှင် သည်နေ့အဖို့ အစာ ဝစရာ
အကြောင်း မမြင်။ ထို့ကြောင့်

‘ညောင်သီးကို စားကောင်းလို့ စားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ဒါမှ မစားရင် ဘာသွားစားရမလဲ။ ငါ့အဖေနဲ့ အမေလဲ ညောင်သီးကို

စားကြတာမို့ ငါတို့လဲ စားကြရတာပဲပေါ့။ အရေးကြီးတာက ညောင်သီးကောင်း မကောင်းထက် ငါတို့ အသက်ရှင်ဖို့ မဟုတ်လား။’

ဆက်ရက်သည် ဤမျှသာပြောပြီး တခြားကိုင်း တစ်ကိုင်းသို့ ခုန်၍ ကူးသွားကာ ညောင်သီးများကို စားလေတော့သည်။ သူ့ကို ဂရုမစိုက်သလို ပြုမူသွားသောကြောင့် သာလိကာသည် ဒေါပွသွားလေသည်။ သို့သော် ပညာရှိအိမ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ငှက်ပိပီ အမျက်ကို အပြင်သို့ ထုတ်မပြမိရန် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ မိမိ မကျွမ်းကျင်သော နယ်မြေဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့သည်ကလည်း တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲက မှ ‘ဒီကောင် တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်၊ ဘာမှ ယဉ်ကျေးမှုကို နားမလည်တဲ့ ငှက်ပဲ။ ဧကန္တ ပညာသင်ဖို့ နေနေသာသာ မြို့ပေါ်ကိုတောင် ရောက်ဖူးမယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

ထိုစဉ် စာကလေးတစ်ကောင်သည် သာလိကာအနီးသို့ ရောက်လာပြီး

‘ခုနက ဆက်ရက်နဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောနေကြတာ ကျွန်တော် ကြားမိတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားတွေဟာ တစ်မျိုးကြီးတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြတာလဲ မတူပါလား။’

သာလိကာသည် တဟဲဟဲဖြင့် တည်တည်ခန့်ခန့်ကြီး ရယ်လိုက်ပြီး

‘အိမ်။ အသင်ငှက်ကလေးက အံ့အားသင့်နေသည်မှာ ဆန်းလှသည် မဟုတ်။ အသင် နားလည်အောင် ရှင်းလင်း အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုပြပါမည်။ ကျွန်ုပ် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဒေသသည် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ရှိ မဟာပညာရှိကြီး တစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။’

‘ရွှေမြို့တော် ဆိုတော့ ရန်ကုန်က တစ်မြို့လုံး ရွှေတွေချည်းပဲလား။’

သာလိကာသည် စာကလေးအား နံ့ချာရန်ကော ဟူသည့် သနားဟန် အပေါ်ကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ရွှေ ဟူ၍ တင်စားလိုက်သည်မှာ ရန်ကုန်သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော သဘောကို ဂုဏ်ပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်’

စာကလေးလည်း ခေါင်းခါရမ်းပြီး

‘အေးလေ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ရွှေတွေ ဖြစ်နေလည်း မှည့်နေတဲ့ စပါးလယ်တစ်ကွက်လောက် မခင်တွယ်ပါဘူး’

သာလိကာသည် စကားစ ပြတ်သွားလျှင် သူ့အကြောင်းကို မပြော လိုက်ရဘဲ ရှိညွှားမှာ စိုးရိမ်ရသောကြောင့်

‘ဆက်၍ ပြောပါဦးမည်၊ ကျွန်ုပ်ကို ငယ်စဉ်ကပင် ကျွေးမွေး ပြုစု ခဲ့သော သခင်သည် မဟာပညာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကြီး ကျယ်လေးနက်သော ကျမ်းကြီးများကို ပြုစုနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစာ၊ ပါဠိ၊ ဟင်ဒီ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်နှင့် လက်တင်ဘာသာများကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနှောက် ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကျင် လေ့လာထားပါသည်။ ဤလောက၌ သူမသိ သူမတတ်ဟု မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်သို့ လာလည်ကြသော သူ့အပေါင်းအသင်းများသည်လည်း ပညာရှိများသာ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ပြောကြလျှင် စာသံပေသံ အလွန်ပါ၍ ကျမ်းဂန် အကိုးအကား များလှသောကြောင့် အလွန်တရာ တန်ဖိုးရှိလှသည်။ သူတို့ သည် စကားပြောကြလျှင် ပညာရှိ ပီသစေရန်အတွက် ခုံညားထည်ဝါစွာ စာသံနှင့် ပြောကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤကဲ့သို့ စာသံနှင့် ပြောတတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်’

စာကလေးသည် ပိုမို၍ အံ့အားသင့်သွားပြီး

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေဟာ ပညာရှိ စကားတွေပေါ့နော်’
သာလိကာသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

‘မှန်လှပေ၏၊ အချင်းငှက်ကလေး၊ ကျွန်ုပ်လည်း ပညာရှိများ၏ အလယ်တွင် နေခဲ့ရ၍ ပညာရှိတို့၏ စကားများကိုသာ ပြောတတ်ပါ၏။

တခြား စကားများကို ပြောရန်မှာ သိမ်ငယ်နံ့ချာလှ၍ ကျွန်ုပ် ဝန်လေးလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပညာရှိများသည် မည်သို့သောအခါမျှ သိမ်ဖျင်းသောအကြောင်းကို မရေးကြပေ။ ကမ္ဘာဂန္ထဝင် စာပေကြီးများ၏ အောက်သို့ တစ်လက်မကလေးမျှ လျှော့ပြီး မဆွေးနွေးနိုင်ကြပါ’

‘အဲဒါတွေပြောမှ ပညာရှိလို့ ခေါ်သလား’

‘ယူသော် ရနိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကြီးသည် အချိန်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲတိုးတက်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏သခင်နှင့် ပညာရှိကြီးများသည် ရှိတ်စပီးယား၊ ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း၊ သောမတ်ဟာဒီ၊ ရှယ်လီ၊ ဘိုင်ရွန်၊ တင်နီဆင်၊ တော်လ်စတိုင်း စသည့် ဂန္ထဝင် စာရေးဆရာကြီးများ၊ ကဗျာဆရာကြီးများကိုသာ အသိအမှတ် ပြုထားပါသည်။ ပလေးတိုး၊ ဆိုကရေးတီး စသည့် အတွေးအခေါ်ရှင်များကိုသာ ဦးတင်ကြပါသည်။ ကျန်သူများကိုမူ နောက်ဆက်ဆံရေးများဖြစ်၍ မဆွေးနွေးချင်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်ဆိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ စကားလုံးများကို အလွတ်ရနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပလေးတိုး၏ စကားများကို အလွတ်ဆိုပြနိုင်၍ သခင်က အလွန်သဘောကျပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုပင် ပလေးတိုး သေပြီးနောက် ဝင်စားသလောဟု တွေးခေါ်ကြဆကာ ကျမ်းစာအုပ် ထုထုကြီးများကို လှန်လှော့ ကိုးကားခဲ့ရသည်ထိပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သင်သည် ပလေးတိုးရေးသော ဖိဒရကထာကို ကြားဖူးပါသလော’

‘ပလေးတိုးဆိုတာကို ခင်ဗျားပြောမှ ကြားဖူးတာပဲ’

သာလိကာသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်

‘ဒါဖြင့် လက်ခံတို့၊ ခါမိဒိတို့လည်း ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ဟု ညည်းညူလိုက်ပြီး စာကလေးကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

‘ဤသို့ဖြစ်လျှင် အသင်သည် ဤအရွယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် မည်သည့် ပညာကိုမှ မသင်ကြား မနာယူခဲ့ဘဲ အချိန်များကို မည်သို့ ဖြန်းတီးပစ်ခဲ့ပါသနည်း။ မိုက်မဲလေစွ၊ အသိပညာ မရှိသော သူသည် အမှောင်ထဲတွင်

စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ရသကဲ့သို့တည်း။ အသင် မည်သည်တို့နှင့် အချိန်ကုန် ခဲ့ပါသနည်း’

စာကလေးသည် ပညာမသင်ခဲ့ရ၍ သူ့ဘဝကို စိတ်ဆိုးဝမ်းနည်းရန် လို မလိုဟု ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့်

‘ကျွန်တော်လား၊ အတောင်ရှိတော့ လေထဲမှာ အနံ့ ပျံသန်းတာပေါ့။ စားစရာ အသီးအနှံတွေ ရှာဖွေစား၊ အသိုက်ဆောက်၊ ဥတွေဥ၊ သားပေါက်၊ ဒါပဲပေါ့။ အခုတောင် ဟိုမှာ မြင်လား၊ အသိုက်ဆောက်နေတယ်’

သာလိကာသည် စာကလေး ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ညောင် ကိုင်း တစ်ခုတွင် တွဲလွဲကျနေသော အသိုက်ကလေးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ အပြီး မသတ်သေးသော အသိုက်ကို စာမလေးတစ်ကောင်က မြက်စတစ်စ ဖြင့် ထုံးရက်၍ ဆောက်နေလေသည်။

သည်တစ်ခါတွင်မူ သာလိကာ အံ့အားသင့်ရလေပြီ။

‘ထိုအသိုက်သည် အသင်တို့နေရန် ဖြစ်သလော၊ လူများက လာ၍ ဆောက်မပေးဘူးလား’

‘လူတွေက ဘာဆိုင်လို့ ဆောက်ပေးရမှာလဲ’

‘ကျွန်ုပ် မြို့၌ နေခဲ့ရသည်မှာ လူတို့ပြုလုပ်ပေးသော အိမ်လှလှလေး နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သင်တို့၏ဘဝကား ပင်ပန်း ဆင်းရဲလှပါတကား’

‘သဘာဝရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့တော့ ကြံဖန်ပြီး နေရတာပဲ။ ဒီတောထဲ ရောက်လာရင်တော့ ခင်ဗျားလဲ အသိုက်တစ်ခု လိုလာပြီ။ တော်ကြာ မိုးရွာရင် ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေမလဲ’

‘ကျွန်ုပ်ကား တစ်ခါမျှ အသိုက်မဆောက်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ ဆောက်ရမည်မသိ၊ ပလေးတိုးကလည်း မည်သို့ ဆောက်ရမည်ဟု မပြောခဲ့ ပေ။ အသိုက်ဆောက်ရသည်မှာ သိမ်ဖျင်းသော အလုပ်ဖြစ်၍ မပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်’

'ကဲ ဒါဖြင့်လည်း နေရစ်ပေတော့၊ ကျွန်တော်တော့ စာမကို သွားကူ လိုက်ဦးမယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ သတိပေးထားခဲ့ဦးမယ်။ လူသံကြားရင်တော့ သစ်ရွက်ထူတဲ့နေရာ ဝင်ပုန်းနေနော်၊ လောက်လေးစာ မိသွားမယ်'

'လူဟူသည်မှာ ဤမျှ ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မယူဆပါ'

'ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝအတွေ့အကြုံအရ သတိ ပေးရတာပဲ။ ခင်ဗျား သင်ခဲ့ရတဲ့ ပညာထဲတော့ ဘယ်လိုပါသလဲ မသိဘူး။ ကဲ သွားမယ်ဗျာ'

စာကလေး ပြန်သွားသောအခါ သာလိကာ တစ်ကောင်တည်း ကျန် နေခဲ့လေသည်။ တခြားငှက်များကလည်း ဆူညံစွာ စားကြ၊ အသိုက်ဆောက် ကြ၊ ဟိုသည်ပျံကြနှင့် သာလိကာကို ဂရုစိုက် မနေကြပေ။ သာလိကာသည် အလုပ်ရှုပ်နေသော ငှက်များကို ကြည့်၍ သူတို့အစား မောနေမိသည်။ ဘာကြောင့် သည်လောက် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင် နေကြကြောင်းကို သဘော မပေါက်။ သူ့ဘဝ၌ သည်လို မလုပ်ကိုင်ခဲ့ရပေ။ ကျွေးသည်ကို စားလိုက်၊ သင်ကြားသည်ကို ရွတ်ပြလိုက်၊ လေချွန်လိုက်၊ အိပ်လိုက်နှင့် လှောင်ချိုင့်ထဲ၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

သာလိကာသည် စကားပြောဖော် မရှိ၍ အလွန်ပျင်းနေသည်။ ဤ တောကြီးကား အင်မတန် ခြောက်သွေ့လေစွ။ သို့သော် မကြာလှပါ။ ဆောင်ပင်သို့ ကြက်တူရွေးမတစ်ကောင် လာနားလေသည်။ ကြက်တူရွေးမ ၏ လည်တွင် ဆွဲထားသော ဖဲကြိုးလှလှလေးကို မြင်သည်နှင့်ပင် သူလို လူတို့လက်မှ ထွက်ခဲ့သော ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်လေသည်။ ထို့ပြင် ကြက်တူရွေးငှက်မ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ယခင်က မြို့တွင် ကြက်တူရွေး တစ်ကောင်နှင့် နေခဲ့ရဖူး၍ သိထားသည်။ သည်တော့ သာလိကာက

'မရွေးကျေး'

ကြက်တူရွေးမသည် ခေါ်သံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး အံ့အားသင့်
ဟန်ဖြင့်

‘ရှင် ကျွန်မကို သိတယ်၊ ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို
မသိပါဘူး’

သာလိကာက ခေါင်းကို အသာယမ်း၍ ပညာရှိကြီးလေသံဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ်က သာလိကာပါ။ သိခြင်းတွေကို ဘာကြောင့် ဘယ်လို
သိတယ် ဆိုတာ ရှင်းပြရရင် ကျမ်းတစ်စောင် ဖွဲ့နေရဦးမယ်။ မရွှေကျေး
မမှတ်မိဘူး ဆိုရင်လည်း ကိုယ် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ သံသရာဆိုတာကလည်း
မေ့လျော့ခြင်း ဆိုတဲ့ ဘဝမြူ လွမ်းမြဲ ဓမ္မတာ မဟုတ်ပါလား’

ကြက်တူရွေးမသည် သာလိကာ၏ ထည်ဝါသော စကားလုံးများကို
ကြားရသောအခါ မည်သည်ကို ဆိုလိုမှန်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရသည့်တိုင်
အထင်ကြီးသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်းပသော မျက်နှာဖြင့်

‘ရှင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေဟာ သိပ်ကို လေးနက်တာပဲ။ ဒီလို
စကားမျိုးတွေ ပြောတတ်တဲ့သူဟာ ဒီတောထဲကတော့ ဟုတ်မယ် မထင်
ပါဘူး’

သာလိကာကလည်း ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့်

‘မှန်ပါတယ် မရွှေကျေး၊ ကိုယ်က ရန်ကုန်ကပါ’ဟု အစချီပြီး
သူ့ဘဝကို ပြောပြလိုက်သည်။ မရွှေကျေးကလည်း အစအဆုံး နားထောင်
ပြီးမှ မွန်ရည်သိမ်မွေ့ဟန်ဖြင့် သူမ၏ဘဝကို ပြောပြလေသည်။

‘ကျွန်မကတော့ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ စာရေးဆရာမကြီးရဲ့ အိမ်မှာ
အလှမွေးခံရတဲ့ သူပါ။ ကျွန်မ သခင်မရဲ့ ဘဝကမှ တကယ့် အနုပညာသည်
ပါပဲ။ ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဆိုလဲ
တိုက်နဲ့ ကားနဲ့၊ လူတိုင်း စန္ဒရားတီးတတ်တယ်၊ တယောထိုးတတ်တယ်၊
ကဗျာရွတ်ပြတတ်တယ်။ မဟာဂီတထဲက သီချင်းတွေတော့ သခင်မတို့

သုံးတာနဲ့ပဲ ဟောင်းနွမ်းကုန်ပါပြီ။ ဝတ္ထုနာမည်ဆို အဲဒီထဲက ကူးချလိုက်တာပဲ။ နဝဒေးတို့ နတ်သျှင်နောင်တို့ရဲ့ ကဗျာတွေဆို သခင်မတို့က အာဂုံဆောင်ထားတာ။ သူတို့ ပြောလိုက်ရင်လဲ တကယ့် စကားလုံး နုနုရွရွလေးတွေ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ ညှပ်ထားတဲ့ အတွေးအခေါ်လှလှလေးတွေ၊ သိပ်အထင်ကြီးစရာ ကောင်းတာပဲရှင်။

‘သခင်မနဲ့ နေရတာ ကြာတော့ ကျွန်မလို ကြက်တူရွေးတောင် အနုအလှ အဖူးအရွလေးတွေ ရွတ်တတ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ လှောင်ချိုင့်စံ မင်းသမီးလေးနဲ့ ဘာခြားနားသေးလဲ၊ ကျွေးတာ စားပြီးတော့ လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ နေရတယ်။ ကျွန်မလေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံဝဲသွား ချင်လိုက်တာ။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်မအတောင်ကို မေ့ပြီး မဖြတ်တာနဲ့ အလစ်မှာ ထွက်ပြေးလာတာပဲ’

သာလိကာကလည်း သဘောတူစွာဖြင့်

‘ကိုယ့်ဘဝနဲ့ တိုက်ဆိုင်လိုက်လေတယ်ကွယ်။ မင်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဘဝတူ အကျိုးပေးတူချင်းပဲ။ တို့နှစ်ယောက် အဖော်ပြုပြီး ကျယ်ပြောလှတဲ့ လောကကြီး အလယ်မှာ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ပြည့်ဝစွာ ခံစားရင်းနဲ့ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေကြရအောင်လား ဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုသာလိကာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီတောကြီးဟာ ဘယ်လောက်များ သာယာသလဲလို့။ ကျွန်မဖြင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ရွတ်ချင်လာပြီ’

‘ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ် မရွေးကျေး’

‘မြိုင်ယံတင့်မော၊ ရွက်ရင့်လျှောက်၊ တောလည်း မှောင်မှောင်၊ တောင်လည်း ခွေခွေ၊ ရေလည်း လျှမ်းလျှမ်း၊ စမ်းလည်း စိမ့်စိမ့်၊ ငြိမ့်ရရိမ့်တည့်၊ မနိမ့်မမြင့်၊ ဆင့်ရရင့်တွင်၊ ခပ်ဖြင့်စုံကျယ်၊ ရင်လယ်၌ တဲ့။ ဘယ်လောက် လွမ်းစရာ ကောင်းသလဲ ရှင်ရယ်’

‘ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိမ့်ငြိမ့် ဆိမ့်အိမ့်သွားအောင် စွဲငြိသွားပါတယ် မရွှေကျေး။ အဲဒီကဗျာက မရွှေကျေး စပ်တာလား ဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းလှရာဇာကျော်ထင်စပ်တဲ့ စန္ဒကိန္နရီပျို့ထဲကပါ’

‘မရွှေကျေးက စာပေလင်္ကာဘက်မှာလဲ တော်တော် နဲ့ စပ်တာပဲနော်’

‘ဒါတွေဟာ သခင်မရဲ့ ကျေးဇူးပါ။ သခင်မက ဝတ္ထု ရေးတော့ မယ် ဆိုရင် ပျို့တွေ၊ ရတုတွေ လှန်လှော့ပြီး ကြိုက်တာတွေ ရင် ဝတ္ထုထဲ ကူးရေးတော့တာပဲ။ သခင်မက သိပ်ပြီးတော့ စိတ်အားငယ်တတ်တာပဲ။ ကျွန်မ ပျောက်တာ သိရင်တော့ သခင်မ ရင်ထဲမှာ မိုးညရဲ့ တိမ်တိုက်တွေလို ညိုမှိုင်းတဲ့ သောကတွေ ဖုံးနေတော့မှာပဲ’

ကြက်တူရွေးမသည် ပြောရင်းနှင့်ပင် မျက်ရည်ဝဲလာ၍ ငိုရှိုက်သံ ပါလာလေသည်။

‘မရွှေကျေးက မရွှေကျေးရဲ့ သခင်မအပေါ် တော်တော် သံယောဇဉ် ကြီးတယ်ပေါ့’

‘ကာမဘုံကရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် သံယောဇဉ်တရားကို ရှောင်ရှား မရပါဘူး ရှင်ရယ်။ အရင်းစစ် အမြစ်က တဏှာလို့ အဘိဓမ္မာက ဆိုတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ မရွှေကျေးရယ်။ ကိုယ်လဲ သံယောဇဉ်ကို မပယ်ရှား နိုင်တဲ့သူ တစ်ဦးပါ။ အဲဒါကို မရွှေကျေး ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်’

ကြက်တူရွေးမသည် ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားပြီး ရှက်သွားဟန်ဖြင့် မပွင့်တပွင့်လေး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မလဲ အိပ်မက်ထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတော့ ခရီးဖော် ရှာခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ ရှင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတွေ ခုပြော ဆိုတော့ မစောလွန်းဘူး လားလို့’

‘နောက်ကျတာ၊ စောတာတွေက အဓိပ္ပာယ် မရှိလှပါဘူး။ အကြောင်း

ကတော့ အချိန်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ထင်မှတ် ယုံမှားခြင်းတစ်ခုမို့ပါ။ ကိုယ် ဟန်မဆောင်ချင်ပါဘူး မရွှေကျေးရယ်။ ရင်မှာ အသစ်ဖြစ်လာတဲ့ သစ္စာပွင့်ကို အခွင့်သင့် အခါကောင်းစဉ် ဆင်ထိုက်သူခေါင်းထက် မတင်ဆက်မိလို့ ပင့်သက်ဖိုဖို အလိုမကျ နောင်တ ပိုပိုနဲ့ ငိုရမှာကို စိုးမိတယ်’

‘ပိုလွန်းပြီ ထင်တယ်ကွယ်’

‘မပိုပါဘူး မရွှေကျေး။ ဘာတဲ့ အဲ နည်းနည်းလေး မေ့နေလို့၊ ဪ အင်း ဟုတ်ပြီ။ အစက ဘယ်မှာ၊ အဆုံးဟာ ဘယ်ဆီ မသိနိုင်ပြီတဲ့။ သံသရာနဲ့ ချိပြီး အတိတေ ဘယ်ဘဝက ဘယ်လို စတဲ့ သံယောဇဉ်ပါလို့’

ကြက်တူရွေးမက လက်ကာပြု၍

‘ယုံပါပြီတဲ့ ကိုသာလိကာရယ်၊ ရွတ်ပြ မနေပါနဲ့တော့။ အဲဒီစာသား တွေပါတဲ့ ဝတ္ထုကို သခင်မရဲ့ မောင်လေး အော်ပြီး ကျက်နေလို့ ကျွန်မလဲ အလွတ်ရပြီးသားပါ။ ကဲ ကဲ သင်ခိုင် သူညွတ်လို့ ယူဆွတ်ပြီး ခေါင်းမှာ ဆင်စေပါတဲ့ ရှင်ရယ်’

‘တိတ်ကြစမ်းဟေ့၊ မျက်စေ့နောက်တယ်၊ နားငြီးတယ်’

တအား အော်လိုက်သော အသံတစ်သံကြောင့် သာလိကာနှင့် ကြက် တူရွေးမတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးအတောင်များ နက်မှောင်၍ အကျည်းတန်လှသော ကျီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကျီးကပင် ဆက်၍

‘မြို့ပေါ်ကလူတွေ ထမင်းကြမ်းခဲတောင် မသွန်တော့လို့ ဘာမှ မစားခဲ့ရတဲ့အထဲ ဘာတွေ လာကြောင်နေကြမှန်း မသိဘူး။ အလကား အရည်မရ အဖတ်မရ၊ ဘဝနဲ့ ဟပ်စပ်လို့လဲ မရ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လာရွတ်နေကြတာ ဘယ်က အရူးတွေလဲကွ ဟေ’

သာလိကာသည် ထိတ်လန့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်စ မရွှေကျေး၏ ရှေ့မှာ ဖြစ်၍ ဟိတ်ဟန် ထုတ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့မှ စာပေကဝိ ကျမ်းတတ်ပညာရှိ အိမ်၌ နေသော သာလိကာကြီး ပလေးတိုးပင် ဖြစ်တော့သည်’

‘ဒီတောထဲကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ’

‘ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ငှက်များသည် တောထဲတွင် မည်သို့ စားသောက်ကြသနည်းဟု လေ့လာလိုသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်’

ကြက်တူရွေးမသည် သာလိကာ၏ ပြောင်းလဲသွားသောဟန်ကို ပီတိ ဖြစ်နေလေသည်။ ခုနလေးက သူမကို ခရောညူတာနေသော သာလိကာ၏ စကားလုံးများသည် ယခုအခါ ခုံညားထည်ဝါလှပါတကား။

သို့သော် ကျီးက ဘုတောလေသည်။

‘ခုနက မင်းတို့ ပြောနေတဲ့ မဟုတ်မဟပ် စကားတွေကို ဝေငှပေးမယ်ဖြင့် မလိုချင်ပါဘူးကွာ’

ထိုစဉ်တွင် ညောင်ပင်ကြီး၌ အစာရှာရာမှ ပြန်လာကြသော ငှက်များနှင့် များလာပေပြီ။ ဗျိုင်းများ၊ လင်းတများ၊ ချိုးသိမ်း၊ သစ်တောက်ငှက်၊ ဒေါင်း၊ ပျံလွှား စသည်ဖြင့် ငှက်မျိုး စုံလှပေသည်။

ကျီးကန်းက သာလိကာကို စူးစမ်း စစ်ဆေးနေပေသည်။

‘ကဲ မင်းတတ်တဲ့ ပညာတွေက ဘာတွေလဲ’

‘စာပေအတွေးအခေါ် ကျမ်းစာများ ဖြစ်ပေသည်။ အစ ပထမဦးဆုံး အသင်တို့၏ တောကျမူကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် လိုအပ်ပေပြီ’

သစ်တောက်ငှက်က သာလိကာ၏ စကားကို ဒေါပွသွားသည်။ သူ၏ နှုတ်သီးကြီးဖြင့် သစ်ကိုင်းကို ပေါက်ချလိုက်ပြီ။

‘ဒါ တို့ကို စော်ကားတာပဲ၊ တောကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကျမ်းစာကြီးတွေက ငါ့ကို ပိုးကောင်တစ်ကောင် ပေးမှာလား’

‘ဒေါသ မကြီးပါလင့်၊ ခန္တီ သည်းခံခြင်းသည် ပရမံ မြတ်သော

တပေါ အကျင့်တည်းလို့ ဗုဒ္ဓဘုရားက ဟောခဲ့ပေသည်။ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ်
သည် ကျမ်းစာများရှိ အဆီအနှစ်ကို ရွတ်ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးလိုသည်’
လင်းတက မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဝင်၍ ဘုတောလိုက်သည်။

‘အဲဒီ ကျမ်းစာတွေ ရွတ်တတ်လို့ အစာ မဝဘူးကွ၊ အသေကောင်
တွေမှ ဝိုက်ဝတ်’

သာလိကာသည် ကြောက်ရွံ့သွားဟန်ဖြင့်

‘အသင်ကား ရိုင်းစိုင်းလှပါဘိ၊ သင်၏ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်း
လာစေရန် နိတိကျမ်းများ သင်ကြားပေးအံ့။ ပြီးတော့ ဣရု၊ ဣန္ဒြသဝိဘ၊
ဝရဏ၊ မရတ စသည့် မီး၊ တိမ်၊ နေ၊ ကောင်းကင်၊ လေမုန်တိုင်းများကို
ဖုဇော်သည့် ဂါထာများ၊ သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသော ဗေဒင်ကျမ်းများကို
လေ့လာကြလော့’

ကျီးကန်းက ဝင်၍ စောဒကတက်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့အဖို့ ဒါတွေ မလိုပါဘူး။ အစာရေစာ ပေါများဖို့၊ တောမီး
မလောင်ဖို့ဘဲ အရေးကြီးတာပဲ။ အဲဒီပညာတွေ မပါဘူးလား’

သာလိကာက အတောင်ခါပြုပြီး

‘ပလေးတိုးက ထိုအကြောင်းများကို မရေးခဲ့ပါ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
ပြောလိုပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က သင်တို့အား ပညာသင်ပေးသောကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့နေရန် အသိုက်တစ်ခု ဆောက်ပေးကြခြင်းဖြင့် ပြန်လည်၍ ကျေးဇူး
သိတတ်မည်ဟု ထင်ပါသည်’

ချိုးသိမ်းက ရန်လိုသော မျက်လုံးနှင့်

‘ကျုပ်တို့ငှက်လောကမှာ ကိုယ်နေဖို့အသိုက် ကိုယ့်ဘာသာ ဆောက်
ကြရတယ်။ ဘယ်သူ့မှ အားမကိုးကြဘူး’

သာလိကာသည် ဆင်ခြေပေးလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်အနေနှင့် တစ်သက်လုံး အတွေးအခေါ် စာပေကျမ်းဂန်များ

ကိုသာ သင်ကြားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ အသိုက်ဆောက်တတ်ရန် အချိန်မရခဲ့ပါ။ လူများ၌ဆိုလျှင် အိမ်ဆောက်တတ်သူက တခြားလူများအတွက် အိမ်ဆောက်ပေးပါသည်။ လေမိုး လုံခြုံသော ရွှေလှောင်အိမ်၌ နေခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သည် ဘဝတူငှက်များ၏ အကျိုးကိုကြည့်၍ ဤတောထဲ၌ အသင်တို့ ဆောက်ပေးသော အသိုက်၌ နေနိုင်ရန် အလွန်ပင် သည်းခံ၍ ရောင့်ရဲတင်းတိမ် ရပါဦးမည်’

ကြက်တူရွေးမကလည်း သာလိကာဘက်မှ ဝင်ရောက် ပြောဆို ဆွဲဆောင်ပြန်သည်။

‘လောကမှာ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ ပညာကို ဆည်းပူးဖို့ ဒါ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ လက်မလွတ်ကြပါစေနဲ့။ ပြီးတော့ ပညာတတ်ပြီး ယဉ်ကျေးလာရင် အချင်းချင်း ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သိလာမယ်။ တကယ်လို့ ရှင်တို့သာ ဂါရဝတရားကို နားလည်ခဲ့ရင် ကျွန်မတို့လို ဧည့်သည်တွေကို ရိုတာလေးနဲ့ ကျွေးမွေးပြုစု ဧည့်ခံရမယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ။ ကျွန်မလဲ အစာမစားရတာ တော်တော်ကြာလို့ ဝမ်းဟာနေပါပြီ ရှင်။ အဲဒါ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့...’

ကျီးကန်းက ခေါင်းယမ်းပြီး

‘လုံးဝ မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ငှက်ဆိုတာတွေဟာ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး အစာတူကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဝမ်းအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေ စားရတာ ထုံးစံပဲ’

သာလိကာက ကျီးကန်းအား

‘အလွန်တရာ မိုက်မဲ ရိုင်းစိုင်းလေစွ၊ သင်၏ ပညာမဲ့မှုအား ကျွန်ုပ် သနားလိုက်ပါဘိ၊ ရှိစေတော့။ သင်တို့ အားမငယ်ကုန်လင့်။ သင်တို့အတွက် အလင်းရောင်ကို ကျွန်ုပ် ယူဆောင်လာခဲ့ပြီ။ သင်တို့သည် ပလေးတိုး၏ ဂေါ့ဂျီယကထာကို လေ့လာဖူးကြပါ၏လော’

စာကလေးက ဝင်ရောက် အဖြေပေးလိုက်သည်။

‘ဂေါ်ဂျီယ ဆိုတာဟာ ကောက်ညှင်းစပါးစေ့လို မွှေးရဲ့လား’

‘သွပ် သွပ် သွပ်။ သည်လိုငှက်များအား စကြဝဠာကြီး၏ အဆုံးအစ မရှိခြင်း သဘောတရားကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် ကျွန်ုပ် မည်သို့ ပြောရမည်နည်း’

ကျီးကန်းက တအားအား အော်ဟစ်လျက်နှင့်

‘ပြောဖို့ ခက်ခဲလှရင်လဲ ကြိုးစားပြီး ရှင်းမနေနဲ့ပေါ့။ ငှက်ဘဝ ရောက်လာရင် ငှက်လို နေနိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျုပ်တို့ တောထဲ လာနေပြီးတော့မှ တောကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမယ် ဆိုရင်တော့ အမြန်ဆုံး ထွက် သွားလိုက်ပါ’

‘သင်ကား အလွန် ရိုင်းစိုင်းပါလား။ သင်၏ တအားအားနှင့် အသံ ကပင် ကျက်သရေ ကင်းမဲ့လှသည်။ သာယာနာပျော်ဖွယ် လုံးဝ မရှိ’

ကျီးကန်း စိတ်ဆိုးခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ညောင်ကိုင်းပေါ်၌ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်ရင်း

‘ကျီးပါဆိုနေမှ အား အား မအော်လို့ သာဆန်းရဂုံဘွေ ဆိုနေရဦး မှာလားဟာ၊ ဒါ ငါတို့ကျီးမျိုးရဲ့ ပင်ကိုအသံ အစစ်ပဲ။ ဟောဟိုက ဒေါင်းလဲ အိုးဝေလို့ ရင့်ကျူးတယ်။ စာကလေးကလဲ ကျလီ ကျလီ လို့ မြည်တယ်။ ဒါ ဆန်းသလား’

သာလိကာက မခိုးမခန့် ရယ်ပြုံးလျက်နှင့်

‘ဤအဖြစ်ပင် သင်တို့၏ အထီးကျန် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲမှုကို ပြနေပေသည်။ နိုင်ငံတကာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ကင်းကွာရာ ရောက်နေပေသည်’

သည်တစ်ခါတွင်တော့ ဣန္ဒြေကြီးလှသော ဒေါင်းကပင် ဆိတ် ဆိတ်မနေနိုင်ဘဲ ကြားဝင်လာသည်။ သူက လှပသော အစိမ်းရောင် မြီးကွက် များကို ဖြန့်ပြလိုက်ရင်း

‘ဟေ့ သာလိကာ၊ မင်းက လူတွေကြား သွားနေပြီး စာပေ ကျမ်းဂန် တွေ၊ နိုင်ငံတကာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ ရွတ်ပြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါတွေကို မင်း တကယ် တတ်မြောက်ရဲ့လား၊ အလွတ် ရွတ်ပြနိုင်ရဲ့ပဲလား။ အေး ဘာပဲပြောပြော မင်းမှာ ပင်ကိုသံ မရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါကမှ ရှက်စရာ ကောင်းတာကွ’

ကျီးကန်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ တောကျီးပေမယ့် မြို့ကို သွားပြီး သား ငါးတစ် အလစ်သုတ်ရင်းနဲ့ အနဲ့ ရောက်တာပါပဲကွ။ မင်းတို့ပြောတဲ့ မြို့က လူတွေဟာ နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်ဆံရလို့ ထင်ပါရဲ့။ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ညစ်ပတ် လိမ်ညာနေကြတာတွေ အများကြီးပဲ။ နိုင်ငံတကာယဉ်ကျေးမှု အမည်ခံပြီး တလွဲတချော်တွေ အတုခိုးတော့ ဘုရားစူးရစေ မြန်မာစာသားကို အင်္ဂလိပ် အသံ အလိုက်နဲ့ မတူတူအောင် ဖြစ်ညစ်ပြီး အော်ဆိုနေတဲ့ သီချင်းတွေကရော နားမကလောဘူးလား။ ကဲ တော်ပြီ ရှည်တယ်။ နေစရာမရှိရင် တို့တောမှာ အေးအေးဆေးဆေး လာနေပေါ့။ ခုတော့ ငှက်အချင်းချင်းအပေါ် ငှက် တွင်ကျယ် လုပ်ချင်တဲ့ကောင်တော့ ဝိုင်းပြီး ထိုးဆိတ်လွှတ်လိုက်မယ်။ ကဲ လာကြဟေ့ ဆက်ရက်တို့၊ လင်းတကြီးတို့’

ကြက်တူရွေးမသည် ပျာပျာသလဲနှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေလေ သည်။ သာလိကာအား ဝိုင်းလာကြသော ငှက်တို့အား တောင်းပန်သံဖြင့်

‘ကျွန်မပြောတာ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ကြပါရင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ငှက်အချင်းချင်းတွေပဲ။ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မေတ္တာရှေ့ထားပြီး သဘော ထားကြီးကြရင် မမှားပါဘူးရှင်။ ရန်သူပင် ဖြစ်ပေမယ့် လက်နက်ချရင် ကျေအေးရတာ ထုံးစံတစ်ခုပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်မလိုတာဟာ ငြိမ်းချမ်း ရေးရဲ့ လက္ခဏာတစ်ခု’

လင်းတက အာခေါင်သံကြီးဖြင့်

ရပြန်တော့မိမိ

‘လာပြန်ပြီလား မေတ္တာထားရေး ရွှေပြည်အေးဝါဒ၊ နယ်ချဲ့တွေရဲ့
မစားရ ဝခမန်း လက်သုံးစကားလုံးတွေဟာ မင်းတို့သခင်မဆီ ရောက်တာ
တော်တော်ကြာပြီ ထင်ပါရဲ့။ တို့ကို ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းလာမချနဲ့ဟေ့၊ ဒါမျိုး
တွေက ကြားရဖန် များလွန်းလို့ ဆီသည်မ လက်သုတ် ဖြစ်နေပြီ။ ငါတို့ကို
မေတ္တာဝါဒ ဘန်းပြုပြီး လိမ်ညာစားဦးမယ့် ငှက်နပ်ချမ်းသာတွေ၊ သွားပေ
တော့၊ အမြန် ဒီနေရာက ထွက်သွားပေတော့’

သာလိကာသည် ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ တုန်လှုပ်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့်
ကြက်တူရွေးမဘက် လှည့်ပြီး

‘အဘယ် မရွေးကျေး၊ သူတို့ လက်မခံလိုလျှင်လည်း ရှိစေတော့။
အသေဝနာစ ဗာလနံ လူမိုက်တို့နှင့် ကင်းကွာခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်ပေ၏။
ထို့ပြင် အပီရေဟိ မချစ်မနှစ်လိုအပ်သော သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့နှင့် သမ္ပ
ယောဂေါ အတူတကွ ပေါင်းယှဉ်ခြင်းသည် ဒုက္ခော ဆင်းရဲ၏တံ့။ ဆင်းရဲ
ခြင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြပါစို့’

‘အမယ်၊ ငါတို့ကိုများ မိုက်သလေး ဘာလေးနဲ့ စော်ကားလှတယ်။
ဇာတိဝိညာဉ်ကြမ်းကြုတ်မှု’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျိုးကန်းက သာလိကာကို
ထိုးဆိတ်လိုက်ရာ တခြားငှက်များကပါ ကြည့်မရတာ ကြာလှပြီဖြစ်၍
ကြက်တူရွေးမကိုပါ ထိုးဆိတ်ကြလေသည်။ ပလေးတိုး၏ ကထာများ ရွတ်
ဆတ်သော သာလိကာနှင့် မဟာဂီတကို အာဂုံဆောင်သော ကြက်တူရွေးမ
တို့သည် ငှက်နှုတ်သီးနှင့် ထိုးဆိတ်ခြင်းအရသာကို အလူးအလဲနှင့် လေ့လာ
သိရှိသွားပြီးနောက် လွတ်အောင် မနည်းကြီး ထွက်ပြေး ပျံသန်းခဲ့ရလေသည်။

ဘေးလွတ်ကင်းရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ ရောက်သောအခါ
သာလိကာနှင့် ကြက်တူရွေးမတို့သည် အသက်ကို မှန်မှန်မရှုနိုင်သည်အထိ
မောဟိုက် နှမ်းနယ်၍ နေလေသည်။ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာများမှလည်း
သွေးများ စီးကျနေပေသည်။

သာလိကာသည် ကြက်တူရွေးမအား

‘ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော မရွေးကျေး၊ စိတ်အား မငယ်လင့်။ ဘဝ
ဟူသည်မှာ ဤသို့ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆူးလွမ်းခရီးကို ကြိုတတ်ရချေသည်’

ကြက်တူရွေးမသည် သာလိကာအား နွမ်းလျလျဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်
လိုက်ပြီး

‘ပြေးရလွှားရနဲ့ ဝမ်းထဲက သိပ်ဟာနေတယ် ကိုသာလိကာရယ်။
ခက်တာက ဘယ်သီးနှံကို စားရရင် ကောင်းမှန်း ကျွန်မ မသိတာပဲ။ ရှာလဲ
မရှာတတ်ဘူး’

‘ရှာဖွေစားရန်လည်း မလွယ်ပါ။ အကယ်၍ မသင့်သောအသီး စားမိ
လျှင် ဒုက္ခရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဤရာသီ၌ မည်သည့်အသီးနှင့် သင့်ကြောင်း
ကို ကျွမ်းနှင့်ညှိရန် လိုအပ်လှသည်။ ဥတုဘောဇနကျမ်းလည်း အိမ်၌ ကျန်
နေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သည်သို့ နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှ တတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်’

ဝမ်းထဲက ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသောအခါ ကြက်တူရွေးမလည်း
စိတ်မရှည်ချင်လှတော့။

‘အို တော်စမ်းပါ။ စာသံပေသံကြီးနဲ့ တခြားလူတွေ အထင်ကြီး
အောင် တမင် လုပ်ပြောမနေပါနဲ့။ ဒီမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မပဲ ရှိတယ်။ ကဲ ကြံစမ်း
ပါဦး၊ အစာလေး ဘာလေး စားရအောင်’

သာလိကာသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ကုတ်နေမိတော့သည်။
သု.အဖို့ အစားအသောက်ဟူသည် လှောင်ချိုင့်ထဲရှိ ခွက်ကလေးထဲ၌ နေ့တိုင်း
ရောက်နေစမြဲဖြစ်၍ အစာသည် မည်သည်မှ မည်သို့ဖြစ်လာကြောင်းကို
မသိရှာခဲ့ပေ။ သိရန်လည်း မကြိုးစားခဲ့။ သည်တော့ သာလိကာက ကြက်တူ
ရွေးမကို ချော့ရတော့သည်။

‘မကျေးရယ်၊ ကိုယ် အရစ္စတိုတယ်အကြောင်း ပြောမယ်လေ’

‘တော်စမ်းပါ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ၊ အင်း ငါ ထွက်လာခဲ့မိတာကိုက

မှာတော့ပဲ။ အိမ်မှာဆို ဒီလို ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန်ဆို သခင်မတော့ သဇင်နဲ့လေးတွေနဲ့ သင်းပျံ့နေတဲ့ မှန်ခန်းမထဲမှာ စန္ဒရာ့ကို တို့ထိနေရောပေါ့’

ခေတ်ပညာတတ် လူလတ်တန်းစားတို့နှင့် နေခဲ့ရသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့် ညာဉ်တူခဲ့ပြီဖြစ်သော သာလိကာနှင့် ကြက်တူရွေးမတို့သည် အစပထမတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အထင်ကြီးခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့စက တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်ပြီးခဲ့သလို ဂုဏ်ယူခဲ့ကြသည်။ လှောင်ချိုင့်နှောင်ကြီးများမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီဟု အားတက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယခုလို ဝမ်းဆာလောင်၍ ဘာမျှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်၊ ပြင်ပလောကကြီးနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသောအခါ စိတ်ပျက်လွယ်လှသည်။ အားငယ်လွန်းကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ လှောင်ချိုင့်ကိုပင် ပြန်လည်တမ်းတကြလေသည်။

ယခု သာလိကာနှင့် ကြက်တူရွေးမတို့သည်လည်း သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ ငူတူတူ ငိုင်တိုင်တိုင်လေး နားနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မလုပ်တတ်ကြတော့။ ဝမ်း ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ကျိတ်မှိတ် ခံစားနေကြရသည်။ အချစ်တို့၊ သစ္စာတို့၊ မေတ္တာတို့၊ အသည်းနှလုံးတို့ကို ပြောရန်လည်း စိတ်ကူး မရှိကြတော့။

သည်လိုနှင့် ညသို့ ရောက်လာသည်။ တောကြီးတစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်း၍ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။ တိုက်ခန်းထဲမှ နီယွန်မီးရောင်အောက်၌ အနေများခဲ့သော သာလိကာတို့သည် အမှောင်ကြီးထဲ၌ ကြောက်ရွံ့စိတ်များနှင့် ရင်တုန်နေကြရလေသည်။

ညလယ်ခန့်တွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းချပြန်သည်။ ကြောက်လန့်စဖွယ် မိုးခြိမ်းသံများ၊ လျှပ်စီးလက်ခြင်းများကြောင့် ကြက်တူရွေးမသည် ခေါင်းပင် မဖော်ရဲတော့။ သာလိကာ ခမျာလည်း အားပေးရန် မဆိုထားနှင့်။

သူကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်အားငယ်လှပေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတို့နှင့် ရွံ့စိုနေလေပြီ။ သို့သော် မည်သည့်နေရာ၌ မိုးခိုရမှန်းလည်း သူတို့ မသိ။ နှစ်ကောင်စလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးလှသည့်တိုင် ငုတ်တုတ် ခံနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြပေ။

သူတို့၏ဘဝ၌ အရှည်လျားဆုံးဟု ထင်ရသောညသည် ကျော်လွန် သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းသို့ ရောက်တော့မှ ရင်တမမ နေရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ပြီး စိတ်အေးရတော့သည်။ နေထွက်ပြီး စိုနေသော ခန္ဓာကိုယ်များ ခြောက်သွေ့သည်အထိ စောင့်နေရသေးသည်။ ပြီးမှ ဘယ်ဝယ်ဟု မသိနိုင် သောအရပ်သို့ နှစ်ကောင်တွဲ၍ ပျံဝဲရလေသည်။ သူတို့သည် ယခင်က နေခဲ့ရသော အိမ်များသို့ ပြန်ရောက်ချင်လှသော်လည်း ပြန်လမ်းကို မမှတ်မိ။ ရန်ကုန်သည် မည်သည့်အရပ်၌ ရှိကြောင်းလည်း မသိလေရာ ဦးတည်ရာသို့ ပျံသန်းရင်း မတော်တဆ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေး နှင့်သာ အားတင်းနေကြရလေသည်။

ကြာတော့ ရေဆာလာသည်၊ မောလည်း မောလာပြီ။ ဟော ရှေ့က မြေပြင်မှာ ရေအိုင်လေးတစ်အိုင်။ ဘေး၌ ချုံပင်လေးများ ဝိုင်းရံထားသည်။ စိတ်လက်ကြည်သာ ဆိုပါက ကြက်တူရွေးမသည် ဘာမျှ အတွေးအခေါ် မသစ်ဆန်းသည့် သစ်ရွက်ကလေးတွေ စိမ်းကြောင်း၊ ရေကလေးက ကြည် နေကြောင်းကို ကဗျာရွတ်ဦးမည်မှာ မုချ။ ခုတော့ ရေဆာလွန်းလှ၍ ဟန် မဆောင်နိုင်ဘဲ ရေအိုင်ကလေးဆီသို့ ထိုးဆင်းလိုက်သည်။

မြေပြင်သို့ ဆင်းမိ၍ ရေအိုင်သို့ ကပ်လိုက်ရာ ခြေထောက် တင်းခနဲ အဆွဲခံလိုက်ရသည်။ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ကြီးစကွင်းလေးများက ခြေထောက် တွင် စွပ်မိနေသည်။ ရုန်းကန်၍လည်း မရ။

သာလိကာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အတူတူပင်။ သူလည်း အားယူ၍ ပျံကြည့်သေး၏။ မရ။ ညွတ်ကွင်းက တင်းခံပြီး ဆွဲထားသည်။

မကြာမီ၌ ခွေးဟောင်သံများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်၏ လေချွန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့သည် လူတို့ တမင်ထောင်ထားသော ညွတ်ကွင်းထဲ၌ မိနေသည် ဖြစ်ကြောင်းကို မသိရှာသော သာလိကာသည် လူသံကြား၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ လူရောက်လာလျှင် သူတို့အား ငြိနေသော ကြိုးများမှ ဖြုတ်ပေးပြီး အစာကျွေးပေးတော့မည်ဟု ထင်နေလေသည်။

သူတို့အနီးသို့ ခွေးများက အရင် ရောက်လာရာ ဝိုင်း၍ ဟောင်ကြဟိန်းကြသည်မှာ သွေးပျက်သွားခမန်းပင်။ ခွေးဟောင်သံ ကြားရာဘက်သို့ လူတစ်ယောက်လည်း အပြေးကလေး ရောက်လာသည်။

သူသည် အသားမည်းမည်း၊ အပေါ်ဝိုင်း ဗလာဟင်းလင်း။ ပုဆိုးကြမ်း တစ်ထည်ကိုသာ တိုတိုလေး ဝတ်ထားသည်။ ခါးတွင် ဓားတစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ သာလိကာနှင့် ကြက်တူရွေးကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးကပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ သာလိကာ၏ ခြေမှ ညွတ်ကွင်းကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

သာလိကာသည် ထိုလူအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် စိတ်ကူးပြီး စကားလုံး ခုံခုံညားညား ရှာနေစဉ်၌ပင် ဖုန်းခနဲ မြေပေါ်သို့ ကိုင်အပေါက် ခံလိုက်ရရာ အသံပင် မထွက်လိုက်ရဘဲ အသက်ပျောက်သွားရရှာသည်။ ကြက်တူရွေးမသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်၍ သွေးပျက်သွားရှာသောကြောင့် မေတ္တာတရားကိုပင် မပြောနိုင်တော့။ တောကအပြန် အိမ်ကမိန်းမအား မျက်နှာလုပ်စရာရ၍ ဝမ်းသာနေသော ကျေးလက်တောရွာသားကြီးသည် ကြက်တူရွေးမကိုလည်း ကိုင်ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့သခင်မ ရေးသော အချစ်အလွမ်း ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ၌ ပါသည့် ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလေးများ သေခါနီး၌ အသက်အလွန်ပြင်းကြသည်။ တော်ရုံနှင့် မသေဘဲ

ပြောချင်သမျှကို လွမ်းစရာ စကားလှလှလေးများနှင့် ပြောပြီးမှ သေသွားကြစမိ။ အခု သူမ မတော့ ဖုန်းခနဲဆို ကဗျာမဆန်ဘဲ သေရပြီ။

တောသားကြီးသည် ငှက်သေနှစ်ကောင်ကို ခါးပိုက်ထဲ ထည့်၍ ရွာသို့ ပြန်လာလေသည်။ ပြီးတော့ ထိုငှက်သေနှစ်ကောင်အနက် သာလိကာသည် ပလေးတိုး၏ ကထာများကို အာဂုံဆောင်နိုင်သည့် ကျမ်းစာပေ ဂန္ထဝင် ပညာရှိမှန်းလည်း မသိ၊ သိရန်လည်း မလို။

သူ သိသည်ကား သည်နေ့ ညစာထမင်းကို ငှက်သားဟင်းနှင့် တာဝကြီး ဟဲလိုက်ရလျှင် ဗိုက်ကားသွားမည်ကိုသာ ဖြစ်လေသည်။

သာလိကာတော့ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ကောင်းကင်ဘုံ၌ ပလေးတိုး၊ ရှိတ်စပီးယားတို့နှင့် ဂန္ထဝင်စကားများ ဆွေးနွေးနေပြီလား မဆိုနိုင်။

[မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၂]

ကောင်းပါ့ဗျား

ဆရာဦးဟန်မြင့်ခင်ဗျား

ကျွန်တော် လေ့လာ စမ်းသပ်လျက်ရှိသော သုတေသန လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးစရာ ရှိပါသော ကြောင့် ကျွန်တော်၏နေအိမ်သို့ ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည် ခင်ဗျား။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း

ကျွန်တော်သည် ဤစာလေးကို ဖတ်ပြီးနောက် အစဉ်းစားရ ခက်နေသည်။ ကျွန်တော့်အသိများတွင် ပေါ်ထွန်းဆိုသော နာမည် မရှိ။ တစ်ယောက် ယောက်က နောက်ပြောင်၍ ရေးသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် စာ၏ အောက်ပိုင်း၌ လာရမည့်လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ပါနေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆရာတွေ ဘာတွေ တပ်၍ ခေါ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကပင် တိုင်ပင်ရသည်အထိ အရာရောက်နေပါလားဟု တွေးပြီး ပီတိဖြစ်သွားသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် နောင်ခါလာမှ နောင်ဈေးဟု သဘောထားပြီး လိပ်စာအတိုင်း သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လိပ်စာ၌ပါသော ခြံနံပါတ်ကို ရောက်သောအခါ အသင့်စောင့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူအား ကျွန်တော်၏ နာမည်ကို ပြောလိုက်သောအခါ အလွန်လေးစားသော အမူအရာနှင့် ပျာပျာသလဲ-

ရရှိပြန်သည်။

'ဟာ ကြွပါဆရာ ကြွပါ။ အထဲမှာ ဆရာဦးပေါ်ထွန်း စောင့်နေပါတယ်' ဟု ပြောပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်သော တိုက်ကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။ တိုက်ကြီး မည်မျှ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည်ကိုမူ စာဖွဲ့၍ မပြနိုင်သည်ထိ ဖြစ်သောကြောင့်ပင် အပင်ပန်းခံ၍ ဖော်ပြ မနေတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ညွှန်ခန်း အကျယ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ရှေ့မှ အစောင့်လူငယ် ခေါ်သွားသည့်နောက်သို့ လိုက်သွားရလေသည်။ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းကို တွေ့ရလေတော့သည်။ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူခန့်ချောကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး ပီသစွာပင် မျက်မှန်ထူထူကြီးကို တပ်ထားသည်။ သို့သော် ဖြူဖွေးနညက်နေသော သူ့အသားကပင် သူသည် နေပူထဲ မထွက်ဘဲ စာအုပ်ပုံနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ၌သာ အချိန်ကုန်ကြောင်း သိသာစေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအခါ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် စာအုပ်ထူကြီး တစ်အုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်နေလေသည်။ တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့်ပင် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို မော်ပင်မကြည့်။ အစောင့်လူငယ်လေးက

'ဒေါက်တာခင်ဗျား၊ ဦးမာန်မြင့် ရောက်လာပါပြီ' ဟု ပြောမှပင် စာအုပ်မှ မျက်နှာခွာလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ပျူငှာသော အမူအရာများ ပေါ်လာပြီး

'ဟာ ထိုင်ပါခင်ဗျာ ထိုင်ပါ။ ယခုလို ဖိတ်ခေါ်တာကို ကြွလာတဲ့ အတွက် အထူး ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် သူထိုင်နေသော စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံး ပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး

'ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကလေးက'

ရပြန်တော့မိ၏

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းက လက်ကာပြပြီး

'ဟာ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပေါ့၊ ဆရာလဲ လာရတာ မောနေရော ပေါ့။ နည်းနည်းပါးပါး စားကြ သောက်ကြသေးတာပေါ့ ဆရာရယ်'

စားရ သောက်ရမည်ဆိုလျှင် မည်သို့မျှ ကန့်ကွက်စရာ မရှိသော ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အခန်းပတ်လည်ကို မျက်စိ ကစားလိုက်ပါသည်။

အား၊ နည်းတဲ့ စာအုပ်တွေ မဟုတ်ပါလား။ ပေ လေး ငါးဆယ် ပတ်လည်ထက် လျော့မည် မဟုတ်သော အခန်းကျယ်ကြီး၏ လေးဘက် လေးတန်တွင် နံရံများကိုကပ်လျက် တန်းစီထားသော စာအုပ်စီရိုကြီးများထဲ၌ တွေ့လိုက်ရသော စာအုပ်များကြောင့် ကျွန်တော် မင်သက်သွားလေသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် သားရေဖုံး၊ ကပ်ထူဖုံး၊ အနှောင့်၌ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်၊ ရုရှားဘာသာ ရွှေစာလုံးများနှင့် ခုံညားလှသည်။ ဤမျှ များပြား သော စာအုပ်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စာဖတ်ဝါသနာပါလှသော ကျွန်တော်သည်ပင် စာဖတ်ရမှာ ရွံ့သွားသည်ထိ ဖြစ်သွားလေသည်။

လူငယ်တစ်ယောက် လာချပေးသော ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ဥကြော်နှင့် ကော်ဖီခါးခါးကို သုံးဆောင်ပြီးသော အခါမှပင် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် သူ ခေါ်ရခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းပြပါသည်။

'ကျွန်တော် အခု သုတေသန စာတမ်းတစ်စောင် ပြုစုထားပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြချင်လို့ပါပဲ'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ပြောပါ'

'ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ လူသားတွေရဲ့ တိုးတက်နှုန်းဟာ တစ်နေ့တခြား များပြားလာတော့ လူဦးရေလည်း များလာပါတယ်။ ဒီလူဦးရေအတွက် လုံလုံလောက်လောက် စားနိုင်ဖို့ အစာရေစာများကိုလဲ ပိုမိုပြီး ထုတ်ပေးဖို့ လိုလာပါတယ်။ လူဦးရေ တိုးတက်လာသလောက် ငှက် စပါး စတဲ့ သီးနှံတွေကို ထုတ်လုပ် မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး နှုတ် ကြုံရတော့မယ် ဖြစ်ပါတယ်'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ညိတ်ပြရင်း နားထောင်နေရလေသည်။ သူက ဆက်လက်၍

‘ဒီတော့ လူဦးရေ ထူထပ်လွန်းမက ထူထပ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အစားအစာ ပြဿနာဟာ မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ရမှာပဲ။ ဒီအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ တာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် တတ်ထားတဲ့ဘက်က နေပြီး တွေးတော ကြံဆ ကြည့်တယ်။ ဟော ခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ခု တွေ့ထားပြီ’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ ဝမ်းသာအားရ ပြောကြားချက်ကြောင့် ကျွန်တော်ပင် သူနှင့်ရော၍ အားတက်သွားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ တွေ့ရှိထားသော အကြောင်းသည် ဘာများပါလိမ့်ဟု သိပ်ကို သိချင်မိ သည်။ ထို့ကြောင့် သိလိုဇောနှင့် နားထောင်သောအခါ

‘အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့...’

ဤမျှနှင့်ပင် စကားစ ပြတ်သွားပြန်သည်။ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိပြီး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သေး သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍

‘အဲဒါကတော့ မြက်ကနေပြီး နွားနို့ထုတ်တဲ့ နည်းပဲ’

‘ဗျာ၊ ဘယ်လို’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ ထူးဆန်းသော စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်သည် အလန့်တကြားပင် ပြန်မေးမိသည်။ သူကတော့ ခန့်ခန့်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး

‘မကြံဘူးတာ ကြားလိုက်ရလို့ သိပ်ကို အံ့ဩသွားပြီနဲ့ တူတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ သိပ်မဆန်းလှပါဘူး။ ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နွားမတွေဟာ မြက်ကိုစားတယ်၊ ပြီးတော့ နွားနို့ ထုတ်ပေးတယ်။ ဒီလိုဆို တော့ မြက်က နေပြီး နွားနို့ ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုပဲ တွေးခေါ်ကြံဆ မိတာနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်း စ တာပါပဲ’

ရုဏ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် သူ၏စကားကို နားထောင်ရင်း မြက်ကနေ ဘယ်လို လုပ်ပြီး နွားနို့ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အဖြေ ပေါ်မလာ။ သို့သော် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ တွေးခေါ်ကြံဆချက်ကိုလည်း ပြန်၍ မငြင်းဝံ့။ အသာငြိမ်၍ နေရလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် စာအုပ်ထူကြီးများကို လှင့်၍ လှန်၍ ထောက်ပြရင်း

‘နွားနို့ဆိုတာဟာ လူတွေအတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့ အစာတစ်ခုပဲ။ နွားနို့ထဲမှာ လူတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ အာဟာရဓာတ်တွေ အကုန်ပါတယ်။ ဒီတော့ နွားနို့ကိုသာ လုံလုံလောက်လောက် သောက်နေရရင် တခြား အစားအစာ စားဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ လူဦးရေနဲ့ သီးနှံ မလုံလောက် မမျှတတာကိုလဲ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဖြေရှင်းပေးရာရောက်တယ်။ ပြီးတော့ မြက်ဆိုတာကလဲ နေရာတကာပေါက်တဲ့ ရှင်သန်လွယ်တဲ့အပင် ဖြစ်လေ တော့ ဘယ်မှာမဆို ရနိုင်တယ်။ ကုန်ကြမ်း ပြတ်သွားတယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူးပေါ့’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ကျွန်တော်အား သူ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး သူ၏လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုများ၏ နောက်ဆုံး တွေ့ရှိချက်များကို ပြသည်။

သူ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသည်ကား အရောင်အမျိုးမျိုး ရှိသော အရည်များ ထည့်ထားသည့် ဘူးဝိုင်း၊ ဘူးလုံး၊ ဘူးရှည်၊ ဘူးပုများ၊ ဖန်ပြန်လေးများ၊ ဖန်ပြန်ချောင်းရှည်ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်ရှုပ်ပွနေလေသည်။ တချို့သော နေရာ များရှိ ကရိယာများကလည်း တတို့တို့ တတပ်တပ် မြည်လျက် မီးရောင်စုံ အနီ၊ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အပြာများ လင်းလိုက်မှိတ်လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ဖန်ဘူးလေးတစ်ခုထဲသို့ မြက်အနည်းငယ် ထည့်၍ ပုလင်းတစ်ခုထဲမှ အရည်များကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပွက်ပွက် ဆူသွားသည်။ နောက်ပြီး ထိုဖန်ဘူးကလေးအား မီးတိုင်တစ်ခု၌ အပူပေးပြီး

အရည်တစ်မျိုး လောင်းထည့်ပြန်သည်။ ဖန်ဘူးထဲ၌ အပြာရောင်များ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ကောင်းကောင်း ရှိသည်နှင့် စိတ်ပါ လက်ပါ ကြည့်နေမိလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် လက်တွေ့လုပ်ပြရင်းနှင့်ပင် ပါးစပ်က လည်း တတွတ်တွတ် ရှင်းပြသည်။ အခန်းထဲရှိ သင်ပုန်းကြီးပေါ်၌လည်း ရေး၍ ရှင်းပြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နားမလည်သော သင်္ကေတ စာလုံး များနှင့် ရွတ်ပြ ရေးပြသောကြောင့် ဘာမှ မသိချေ။ သူ စိတ်ပျက်သွားမည် စိုးသောကြောင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အင်း လိုက်နေရလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ခေတ်ပညာတတ် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးဟု သိသာစေရန်လား မသိ။ နွေရာသီကြီးမှာပင် ဘောင်းဘီရှည်၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ နက္ခတိုင်နှင့် ဖြစ်သည်။ ယခု ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ၌ အင်္ကျီအဖြူ ဖားလျားကြီး ဝတ်ထားပြန်သည်။ သူ့အစား အိုက်လှသည်။ သူကတော့ ဖန်ဘူးလေး ကိုင်ပြီး အရည်တစ်မျိုး လောင်းလိုက်၊ ဝါသွားလိုက်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်မျိုး ထည့်၊ နီလာလိုက်။ နောက်တစ်မျိုးထပ်ရော၊ ရွှေရောင်တောက်ပသည့် အတုံးလေးများ ဖြစ်လာ။ မျက်လှည့်ပြနေသည်နှင့်ပင် တူလှ၏။

ပြီးတော့ သူက အနုကြည့် မှန်ပြောင်းထဲသို့ မှန်ချပ်ကလေးများ သွင်း၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်စေသည်။ ရောင်စုံအကွက်ကလေးများ၊ အစက် ကလေးများကို မြင်ရသည်။ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းက ရှင်းပြသော်လည်း ရှည်လျားခက်ခဲလှသော အသံထွက်သည့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးများ ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော် နားမလည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းက
'ကဲ ဘာများ မရှင်းတာ ရှိပါသလဲ ဆရာ'
'မြက်ကနေ နွားနို့ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'
'အဲဒါကတော့ စက်တစ်ခု လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အခု

ဤဓမ္မနေတာဟာ စရိတ်စက အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် ဓာတ်ပြောင်း အကူအညီ ဘာတွေသုံးရင် ကောင်းမလဲတို့ ဘာတို့ပေါ့ ဆရာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဲဒီ စက်ကို ပြည်တွင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ နောက်ဆုံးအဆင့် အနေနဲ့ကတော့ ဟိုဘက်ကနေပြီး နွားနို့၊ နို့ဆီ၊ ထောပတ်၊ ဒီနံခဲ၊ မလိုင်တွေ ကျလာတဲ့ထိ ဖြစ်လာအောင်ပါပဲ’

‘ဒေါက်တာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အကောင်အထည် ပေါ်လာရင် တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘ဟာ ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့ ဆရာ၊ မြက်ကနေ နွားနို့ ဖြစ်နိုင်တာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကြပြီပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ လူ့ဘောင်ကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ့် တွေ့ရှိချက်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားတယ်’

‘ဟာ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ လူသားများ၏ အစာငတ်မွတ်မှုဘေးမှ ကယ်တင်သူလို့တောင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ချီးမွမ်းကြမှာ။ သိပ္ပံပညာရပ် ဆိုင်ရာ နို့ဘယ်ဆုရမှာတော့ သေချာနေတာပဲ ဒေါက်တာ’

‘နို့ဘယ်ဆုကို ရစေတော့ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူသား တွေရဲ့ အကျိုးအတွက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တစ်ခု တွေးမိတာက နွားနို့ တွေ ပေါပေါများများ ရှိလာရင် လူတွေဟာ အစားအသောက်အတွက် သိပ်ပြီး ပူပင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ မြက်ကလေးရိတ်ပြီး စက်ထဲ ထည့်လိုက်ရုံပဲ လိုတော့တာကိုး။ လူတွေ အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်လှပါပြီ’

‘ဒေါက်တာရဲ့ မွန်မြတ်လှတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကြားရလို့ သိပ်ပြီး လေးစားပါတယ် ဒေါက်တာ’

‘အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းကို စာရေးဆရာတစ်ဦး အနေနဲ့ ဘာများ အကြံပေးချင်ပါသလဲ ဆရာ။ လိုအပ်တာများရှိရင် ပြောပါ’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ အကြံတောင်းခြင်းကို ခံရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်၏ စကားကို အမှတ်ရ

မိသည်။ သူက ဆိုသည်မှာ “တိုင်ပင် ဆွေးနွေး အကြံတောင်းခြင်း” ဟူသည် သူ ဖြစ်ချင်သည်များကို သဘောတူမည့်လူ ရှာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သည်တော့

‘ဒေါက်တာရဲ့ သုတေသန ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ဟာ သိပ်ကောင်းပါ တယ်။ အကြံပေးစရာ မရှိသလောက်အောင်ပါပဲ’

‘ဒီအကြောင်းကို စာတမ်းပြုစုပြီး သုတေသန စာတမ်းအနေနဲ့ ဖတ်ပြ ရရင် ကောင်းမလားလို့’

‘ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဒေါက်တာ’

‘သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲရော’

‘လုပ်နိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ဒေါက်တာ’

‘ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာက လူသိများမှာကိုပဲ။ တော်ကြာရင် ဧည့်ခံ စကားပြောရတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာက လူသိနည်း ငလ အလုပ်ချိန် ပိုရလေ ကောင်းလေပဲ’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် သူပြောသမျှကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နား ထောင် သဘောကျ ထောက်ခံပြီး ပြန်၍မငြင်းသော ကျွန်တော်အား အပြန်၌ ခြံတံခါးဝထိ ပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်ရင်း ကတိပေးသည်။

‘မြက်ကနေ နွားနို့လုပ်တဲ့စက် အောင်မြင်တဲ့နေ့မှာ ဆရာကို ကျွန်တော် အကြောင်းကြားပါ့မယ်’

မကြာမီ သုတေသနဆွေးနွေးပွဲကြီး တစ်ခု၌ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် သူ၏ “မြက်မှ နွားနို့ ထုတ်ယူခြင်းဖြင့် နောင်အနာဂတ် အစားအစာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းခြင်း” ဟူသော စာတမ်းကို ဖတ်ကြားပြသည်။

တိုင်းပြည်၏ ထိပ်တန်းအကျဆုံးဖြစ်သော သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ ပါမောက္ခများ၊ ပင်တိုင် ဆောင်းပါးရှင်များ၊ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်များ

စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ရှေ့၌ တင်ပြရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ စာတမ်းသည် ကျွန်တော့်အား ရှင်းပြစဉ်ကထက် ပိုမိုပြည့်စုံသည်ကိုမူ ပြောစရာလိုမည် မထင်။ ပါရဂူတစ်ဦး ရေးသားတင်ပြသည်နှင့် အညီ တော်ရုံတန်ရုံ လူများ၏ နားထဲသို့ ချောချောမောမော ဝင်မသွားသည့် အခေါ်အဝေါ်များဖြင့် လူအထင်ကြီး ခံရုံသာမက အောက်ခြေမှတ်စုများ၊ နောက်ဆက်တွဲဇယားများ၊ စကားလုံးအညွှန်းများပါ ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားသောကြောင့် အချက်အလက် ပြည့်စုံလှလေသည်။ ထို့ပြင် ထိုစာတမ်း ပြုစုရာ၌ မှီငြမ်းပြု ကိုးကားသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ ဂျာမန်စာအုပ်၊ ရုရှားစာအုပ် စသည့် ဘာသာပေါင်းစုံ စာအုပ်စာရင်း အရှည်ကြီးကပင် စာတမ်း၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို သက်သေခံနေသကဲ့သို့ပင်။ ထို့ကြောင့် သုတေသန ဆွေးနွေးပွဲ၌ သူ့စာတမ်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးရဲသည်သူ မရှိတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် သတင်းထောက်များနှင့် ဆောင်းပါးရှင်များကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်သည်။

သတင်းစာများ၌ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ ရုပ်ပုံကြီးနှင့်အတူ သုတေသန လုပ်ငန်းအကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုရလေသည်။ ဆောင်းပါးရှင်များကလည်း ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ ရှာကြံတွေ့ရှိချက် တစ်ရပ်ဖြစ်သော မြက်မှ နို့ထုတ်ယူခြင်း အကြောင်းကို ရေးသားကြပြီး စားနပ်ရိက္ခာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့်အကြောင်း စသဖြင့် ချီးမွမ်းရေးသားကြလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ အကြောင်းမှာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သိရှိခြင်းကို ခံရပေပြီ။ လူတိုင်းကပင် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း ဟူသော နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ နာမည် ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်လာသည်။

နာမည်ရသွားပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းအတွက် အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိလာပေပြီ။ မည်သည့်ဘက်သို့ ဝင်တိုးတိုး လက်ခံမည့်သူများ ရှိလာပေပြီ။ သည်တော့ သုတေသနလုပ်ငန်းကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်သည်။

ပထမဦးစွာ စာပေလောကသို့ ဝင်သည်။ နံရံကပ် သတင်းစာမှစ၍ မဂ္ဂဇင်း ကျာနယ်အထိ တွေ့ကရာ ဝင်ရေးသည်။ သိပ္ပံပညာဆို၍ ကြားဖူး နားဝသာ ရှိသော အယ်ဒီတာများကလည်း ပါရဂူတစ်ဦးရေးသော စာမူ များကို အဘယ်မှာ ပယ်ဝံ့မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း ဟူသော အမည်မှာ ပို၍ ကျော်ကြားလာသည်။

ထို့ပြင် သိပ္ပံပညာ တိုးတက်ပြန့်ပွား၍ စိတ်ဝင်စားမှုရှိစေရန် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့် စာသင်ကျောင်းများသို့သွားပြီး တရားဟောသည်။ ကလေး များသည် ရယ်ကြရ၍ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းကို သဘောကျကြသည်။

သိပ္ပံဆိုင်ရာ အသင်းအဖွဲ့များ၊ ကောလိပ် တက္ကသိုလ်များ၊ စက်မှု သိပ္ပံများကလည်း သိပ္ပံပညာရပ်များကို ဟောပြောရန် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း အား ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်းသားတံဆိပ် ပေးအပ်ကြ သည်။ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းကလည်း ဖိတ်ခေါ်ပေးသမျှကို ငြင်းပယ်သည် ဟူ၍ မရှိ။

ထို့ပြင် အသင်းအဖွဲ့များကလည်း ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း လာ၍ ဟောပြောမည်ဟု ကြေညာပြီး ထိုင်ခုံရောင်း၍ ရန်ပုံငွေ ရှာကြသည်။ လူများ ကလည်း ဟောပြောမည့်အကြောင်းထက် နာမည်ကြီးလှသော ဒေါက်တာ ပေါ်ထွန်းကို တွေ့မြင်ဖူးချင်ကြသောကြောင့်ပင် ဟောပြောပွဲကို တက်ရောက် ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသော်လည်း မာနကင်းပြီး သဘောကောင်းသော ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၊ ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးဆောင်ကြီး ဒေါက်တာ ပေါ်ထွန်း ဟူ၍ ကောင်းသတင်းကား မွေးပျံ့လာသည်။ ထို့အတူ ဒေါက်တာ ပေါ်ထွန်း မုတ်ဆိတ်ကြီးတစ်ခု ထားရှိလာပြီး သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးနှင့် ပို၍ တူလာလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ နာမည် ကြီးသထက် ကြီးလာသောအခါ သိပ္ပံပညာကျော် မဟာသုခမိန့် အဖွဲ့ကြီးကပင် သူ့အား ဂုဏ်ထူးဆောင် ပါရဂူဘွဲ့ တစ်ခု ချီးမြှင့်ရန် အသင့် ပြင်ထားရတော့သည်။ လက်နေးနေ၍ မဖြစ်၊ တော်ကြာ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တစ်ခုခုက ဝင်၍ ပါရဂူဘွဲ့ ပေးလျှင် ရှက်စရာ ဖြစ်နေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။

သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များကလည်း ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို တစ်နေ့လျှင် မျက်တောင် ဘယ်နှစ်ကြိမ် ခတ်သည် ကအစ လေစိမ်း အနည်းငယ်ခံမိ၍ နှာအနည်းငယ် စေးသည်အဆုံး ဖော်ပြ ကြသည်။ နာမည်လေး အနည်းငယ် ကျော်လာပြီဆိုလျှင် အနုပညာ အရည် အသွေး ရှိရှိ မရှိရှိ၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် စဉ်းစားလေ့ မရှိသော ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကလည်း ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းအား ခေါင်း ဆောင် မင်းသားအဖြစ် ရိုက်ကူးရန် စကားကမ်းလှမ်းသေးသည်။ မုတ်ဆိတ် ဖားဖားကြီးနှင့် ဆိုတော့ ကတုံးမင်းသား ယူးဘရိုင်နာ နာမည်ကြီးသလို ဒေါက်တာ ပေါ်ထွန်းလည်း မုတ်ဆိတ်မင်းသားကြီးဟု ကမ္ဘာမှာပင် ကျော်ကြားနိုင်ကြောင်း၊ ယခု မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကသို့ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ ရများ၊ အဆိုကျော်များ (အဆိုကျော်ဆိုရာ၌ မြန်မာ့အသံအဆိုကျော်နှင့် တိတ်ခွေ အဆိုကျော်ဟု နှစ်မျိုးစလုံး ပါသည်။) အားကစား ချန်ပီယံများ၊ စာရေး ဆရာများ ဝင်ရောက်နေကြသော်လည်း သိပ္ပံပါရဂူများက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်သေး၍ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသာ ရုပ်ရှင်နယ်သို့ ဝင်ခဲ့ပါလျှင် ပထမ ဦးဆုံးသော သိပ္ပံပါရဂူ ရုပ်ရှင်မင်းသားဟု မုတ်တမ်းတင်ခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် လေသံလွှင့်ကြသေးသည်။

သို့သော် ကိုယ့် အရည်အချင်းကို ကိုယ် နားလည်ထားသော ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ရုပ်ရှင်နယ်မှ ကမ်းလှမ်းလာသည်ကို ပယ်ချလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ကြည့် အများပြည်သူများ အနေနှင့်လည်း ပိတ်ကား

ပေါ်မှနေ၍ နားနှင့်မျက်စိကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေအောင် ကိုးရိုးကားရား လုပ်ပြမည့်သူတစ်ဦး လျော့နည်းသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ပေါ်ထွန်းအား ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ အခေါ်ကို တစ်နေ့၌ လာ ခေါ်ခိုး လာခေါ်ခိုးဖြင့် စောင့်နေမိသည်။ လေးငါးလနှင့်လည်း မလာသေး။ ခုနစ်လကျော်ခဲ့သည့်တိုင် ဘာသံမျှ မကြား။ လာအခေါ်ကို စောင့်ရင်းနှင့် အချိန်ရတိုင်း မြက်မှ နို့ထုတ်ယူခြင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။ “နွားမသည် မြက်ကိုစား၍ နို့ထုတ်ပေးသည်။ သို့သော် နွားငယ်လေး မွေးမှ နို့ထွက်ပြီး ကျန်သော အချိန်များ၌ ဘာကြောင့် နို့မထွက်သလဲ။ နွားထီးကျတော့ မြက်ကိုစားပါလျက် ဘာကြောင့် နို့မထွက်ရသလဲ။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား” ။ နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းရှုပ်ခြင်းသာ အဖတ်တင်လေသည်။

‘ဟယ် ငါ့ကိုယ်က ဉာဏ်မမီလို့ နေမှာပါ။ သူက သိပ္ပံပညာရှင် ပါရဂူကြီးပဲ။ သုတေသန လုပ်ငန်းဆိုတာက တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြရတာ ဆိုတော့ အချိန်ယူရပေမပေါ့’

တစ်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့သောအခါ၌မူ လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဒေါက်တာ ပေါ်ထွန်း၏ အကြောင်းသည် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိကြသောကြောင့် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ရိုးသွားပြီး မေးမှိန်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း၏ အခေါ်ကို စောင့်စားနေရသော ကျွန်တော် သည် နောက်ဆုံး၌မူ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏တိုက်သို့ သွားမိတော့သည်။

သည်တစ်ခါ တွေ့ရသော ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ယခင်အကြိမ် တွေ့ရစဉ်ကထက် ပိုမို၍ ခံညားနေကြောင်းကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ရောက် လျှင်ရောက်ချင်းပင် သိလိုစောဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

‘ဒေါက်တာရဲ့ လုပ်ငန်း အကောင်အထည် ပေါ်လာပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီသုတေသန လုပ်ငန်းကတော့ အဆုံးသတ်လိုက်ပါပြီ။ ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ကျေနပ်တဲ့ အဆင့်ထိ ဖြစ်မလာသေးပေမယ့် အကောင်အထည် ပြနိုင်တဲ့အထိတော့ ရောက်နေပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ’

‘ကျွန်တော် မကြည့်ရဘူးလား ဒေါက်တာ။ ဒီအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားရမယ် ဆိုရင်လဲ မပေါက်ကြားစေရပါဘူး’

‘ဟာ ဘာမှ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကြည့်ရပါတယ်။ လာပါလာပါ’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် တိုက်ကြီးထဲမှနေ၍ အပြင်သို့ ခေါ်လာရင်းနှင့် သူ၏ အခက်အခဲများကို ရှင်းပြနေလေသည်။

‘အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲကတော့ နို့ထုတ်တဲ့စက် တီထွင်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ သိပ္ပံပညာတွေ့ခေါ်ရှင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေတော့ စက်ကိရိယာတွေကို ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နိုင်ငံခြားကို စက်အထွင်ခိုင်းနေရရင်လဲ ငွေယိုပေါက်တစ်ခု ဖြစ်လာမှာ စိုးရသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ တော်ကြာ စတင် တွေ့ရှိတာက ကျွန်တော်တို့၊ အကျိုးဖြစ်သွားမှာက တခြား တိုင်းပြည်က’

‘ဒါပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီအချက်တွေကို ထည့်တွက်ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ သဘာဝကပေးတဲ့ အခြေအနေနဲ့လဲ ကိုက်ညီရမယ်။ ပြည်တွင်းဖြစ် ပစ္စည်းလဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မူနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တာပဲဗျာ’

‘ဒေါက်တာကို သိပ် ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ မြန်မာပြည်သား တစ်ယောက် အနေနဲ့လဲ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း ဒေါက်တာ၊ ဟဲ...ဟဲ’

ဒေါက်တာပေါ်ထွန်းသည် ကျွန်တော်၏ ချီးကျူးမှုကို မြိန်မြိန်ကြီး ခံယူပြီးမှ နှမ်းလျလျလေး ပြောလိုက်သည်။

‘နောက်ဆိုရင်တော့ သုတေသန စာတမ်းသက်သက်ပဲ ရေးတော့မယ်
ဗျာ။ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ရတာက အချိန်သိပ်ကုန်တယ်ဗျ။
လူ့သက်တမ်းက တိုတိုလေး ဆိုတော့ စာတမ်းရေးဖို့ အချိန်က ရလှတာ
မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ဟိုမှာ ကြည့်ဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်
မိသည်။ ထူးထူးခြားခြားဆို၍ ဘာမျှ မတွေ့ရ။

‘ဘယ်မှာလဲ ဒေါက်တာ’

‘အဲဟိုဟာတွေလေဗျာ၊ သွပ်မိုးတန်းလျားကြီးထဲမှာ သေသေချာချာ
ကြည့်ပါဦး’

ကျွန်တော်က သေသေချာချာ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ ကြည့်ရ
ပြန်သည်။ ဒီတော့မှ မယုံသလိုလိုနှင့်

‘ဟာ ဒေါက်တာကလဲ နောက်နေပြန်ပြီ၊ အဲဒါကဖြင့် မြက်စားနေတဲ့
နွားမတွေပဲ ဟာ’

‘ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ မြက်ကနေ နွားနို့ထုတ်ယူရာမှာ နွားမထက်
ကောင်းတဲ့ စက်များ တွေဖူးသလား၊ ဒါ သဘာဝအခြေအနေနဲ့ အသင့်
တော်ဆုံးပဲဗျ’

ကျွန်တော် ပြန်၍ မငြင်းဝံ့။ သူက အထူးတလည် သုတေသနပြုပြီးမှ
ပြောခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူက ဆက်၍ ပြောပြန်ပါသေးသည်။

‘ကျွန်တော် နောက်ထပ် တွေ့ရှိချက်တစ်ခု ရထားပြန်ပြီဆရာ၊ အဲဒါ
သုတေသနစာတမ်းတစ်စောင် ပြုစုရရင် ကောင်းမလားလို့’

‘ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသမှ သိပ်ကောင်း’

မြန်မာပြည်မှာ လုပ်သည်

[၁]

‘မြန်မာပြည်က တယ်ပူပါလား’

အထက်ပါအသံသည် ရန်ကုန်မြို့ တစ်နေရာရှိ ဝင်းခြံကျယ် အတွင်း ခြံတည်နေသော တိုက်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းမှ ထွက်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း၏ ပတ်လည်နံရံများကို အပြာနုရောင်ကြော့ပြားများ ကပ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်ကျယ်များ၌ တပ်ဆင်ထားသော ဇာခန်းဆီး ဖြူလွလွလေးများသည် လေငြိမ်သက်နေသောကြောင့် အရက်ကြီးလှသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦး မျက်လွှာချထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ပိုးခေါင်းအုံးများ၊ မွေ့ရာကြီးများ၊ နိုင်လွန် ဇာခြင်ထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော စပရိန်ခုတင်ကြီး တစ်လုံးသည် ခုံညားသော ဣန္ဒြေကြီးနှင့်။

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင်မူ ကက်ဆက်ရေဒီယို ရကော်ဒါ ပုံလှလှလေးသည် နီရဲဖောင်းကြွနေသော နဂါးရုပ်များနှင့်၊ ကြော့ပန်းအိုးနှင့် အလှပြိုင်နေသည်။ သူတို့ဘေး၌ နိုင်ငံခြားဖြစ် စီးကရက်ဘူးများ၊ အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် ပတ်ကားဖောင်တိန်တစ်လက် ရှိသည်။

စားပွဲအောက်ရှိ စင်ကလေးပေါ်၌ ရေခဲဘူးနှင့် အရက်ပုလင်းများ အစီအရီ။ နံရံရှိချိတ်တွင် တင်းနစ်ဘောလုံးရိုက်တံနှင့် ကင်မရာတို့ တွဲလွဲ ခိုနေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နံရံ၌ ချိတ်ကပ်ထားသော မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီထုတ် ပြက္ခဒိန်ကြီး ထဲမှ ဂျပန်မလေးများသည် ရင်သားများကို မသိမသာ ဖော်၍ ညတုတုလေး ပြုံးနေကြသည်။ အခုပင် ပြက္ခဒိန်ထဲမှ ထွက်လာပြီး အနမ်းခံတော့မယောင် အသက်ဝင်လှသည်။ သူမတို့နှင့် ပြိုင်နေသူကား ကက်ဦးထုပ်ပြားကြီးဆောင်း၊ အစင်းကြောင်းများနှင့် ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ခြုံထားသော လူတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံ ကြီး ဖြစ်သည်။

အစက ဖော်ပြခဲ့သော ညည်းသံကို ပြုသူကား လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိ ရုပ်မြင်သံကြားပုံ စားပွဲတင် မီးခြစ်ကလေး ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ယနေ့မှပင် သည်အခန်းထဲသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်းရှိ အရာမှန်သမျှသည် သူ့အတွက် မျက်နှာစိမ်းများ ဖြစ်နေသည်။ ရောက်ခါစ ဆိုတော့ ကြောင်စီစီနှင့်ပင်။

သည်တော့ အခန်းတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုဟောင်းများကို မိတ်ဖွဲ့လိုသော သဘောနှင့် ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။ အိမ်ခံပစ္စည်းများကလည်း အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် ပြန်လည် ပြုံးပြကြသည်။ ပတ်ကား ဖောင်တိန်ကမူ အားလုံး၏ ကိုယ်စား နှုတ်သွက်သွက်နှင့်

‘မိတ်ဆွေကြီးဟာ ကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်တော်က တော့ ပတ်ကားဖောင်တိန်ပါ။ အလုပ်ကတော့ စာရေးခြင်းပါပဲ’

သူတို့အားလုံးသည် မီးခြစ်ကလေးအား ဘယ်အရပ်က လာသော ဘာကောင်လေးမှန်း မသိကြ။ ပုံလေးကလည်း ကြွကြွရွရွ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်လေးဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

‘ကျွန်တော်က မီးခြစ်ပါ’

‘အိုး၊ မီးခြစ်’

အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သည်လို မီးခြစ်မျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အခု အမေရိကားမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံသစ် မီးခြစ်ပါ။ သာမန်မီးခြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး’

မီးခြစ်၏ စကားကို ဝင်နှောက်သူက စားပွဲပေါ်ရှိ အိုမီဂါ လက်ပတ် နာရီ။

‘မီးခြစ်ဆိုမှတော့ ခလုတ်နှိပ်ရင် မီးတောက်လေး ထွက်လာမှာပဲ မဟုတ်လား’

မီးခြစ်ကလေးက တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

‘မီးတောက်ကလေး ထွက်ရုံကတော့ နိုင်တီး ဝမ်တီဝမ်းတုန်းက မီးခြစ်တွေတောင် ရပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ရှုစားတော်မူပါ’ ဟု အစွမ်းတော့ ပြဦးမှ ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် စကားဆိုသည်။ ပြီးတော့ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရာ သာယာမြူးကြွသော တေးသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး ရှေ့ပိုင်း မှန်ချပ်ကလေးပေါ်၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကခုန်လှုပ်ရှားဟန် ပေါ်လာ သည်။ ထိုကချေသည်ကလေးသည် ကရင်း ကရင်းနှင့်ပင် ဝတ်ဆင် ထားသော ဂါဝန်များကို တစ်စပြီးတစ်စ ချွတ်ပြနေသည်။

တစ်ခန်းလုံးရှိ ပစ္စည်းများသည် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ဘာမျှမရှိတော့ရန် ဘာမျှ မလိုတော့သည့် စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်း၌ ရုတ်တရက် တေးသံရပ်၊ ရုပ်ပုံပျောက်၊ ချောက်ခနဲ အံဖုံးပွင့်လာပြီး မီးညှိပြီးသား စီးကရက်တစ်လိပ်သည် ညှပ်ကလေးတစ်ခုဖြင့် ညှပ်လျက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံးသည် မင်သက် မိနေကြပြီးနောက်မှ လက်ခုပ်တီး ဩဘာ ပေးရင်း မှတ်ချက်ချကြသည်။

‘မဆိုးပါဘူး၊ တော်တော်လေးကို ဆန်းသစ်ပြီး ခေတ်ကြီးနဲ့ အမိ အံဝင်ခွင်ကျပါပဲ’

သို့သော် အိုမိဂါ လက်ပတ်နာရီကမူ မထိတထိဟန်ဖြင့် စောဒက တက်လိုက်သေးသည်။

‘အင်း ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ “ဟာသ” လို ဖြစ်နေ မှာတော့ စိုးရသေးတယ်။ အင်ဂျင်နီယာတွေဟာ ပြပွဲမှာပြဖို့ တံခါးရွက်ကြီး တစ်ချပ် လုပ်ကြသတဲ့။ ထူးဆန်းစေချင်လွန်းလို့ တီထွင်တပ်ဆင် ပေးလိုက် ကြတာ တံခါးရွက်ကြီးဟာ သီချင်းဆိုတတ်တယ်၊ စကားပြောတတ်တယ်၊ လေထဲလဲ ပျံဝဲလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်လို့ ပိတ်လို့တော့ မရဘူးတဲ့ ဟဲဟဲ’

အိုမိဂါနာရီ ဘာကြောင့် သည်စကား ပြောရကြောင်းကို ပါးနပ်သော ကိုပတ်ကားက ကောင်းကောင်းသိသည်။ အိုမိဂါနာရီ၌ ဘဝနာကြည်းချက် အစိုင်အခဲလေး ရှိသည်။ သူသည်လည်း သူ့ခေတ်နှင့် သူ့ရက်ပိုင်းကမူ လူတွင်ကျယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အလိုအလျောက် သွားသော နာရီစက်၊ မည်းနက်တောက်ပြောင်သော ဒိုင်ခွက်ဆန်း၊ နေ့ လ ခုနှစ်ပါ ဖော်ပြနိုင်သော အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ရခါစ၌ အတော်ပင် မက်မက်မောမော အရေးတယူ မချွတ်တမ်း အပတ်ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့ပိုင်ရှင်ထံသို့ သူ့ထက် လှပ ပြေပြစ် ကောင်းမွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်တိုင် ပို၍ ထူးဆန်းသောပုံနှင့် ရာဒီနာရီ ရောက်လာသောအခါ နေရာဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။ ရာဒီနာရီကား ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဒိုင်ခွက် ဝင်းဝင်းလက်လက်တွင် ရောင်စုံစက်ပိုင်း များ၊ လက်တံလေးများ ရှုပ်ပွနေ၏။ သည်တော့ အပယ်ခံတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အိုမိဂါသည် ဘုစကား နည်းနည်း ပြောချင်သည်။ ဘဝဆိုသည် အတက် အကျ၊ အနိမ့်အမြင့် ရှိစမြဲ မဟုတ်လား။ တစ်ဦးတက်လာလျှင် တစ်ဦးက နေရာဖယ်ပေးရစမြဲ ထုံးစံ။ သူများရယ်ဖို့ ကိုယ်ငိုမယ်တဲ့ အိုမိဂါရေ။ ဟုတ်စ။

အကြောင်းမသိရှာသော မီးခြစ်ကလေးကမူ သိမ်မွေ့စွာ အဖြေ ပေးသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ မီးလဲ ညှိပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ ဟဲဟဲ’

နံရံပေါ်ရှိ ပြက္ခဒိန်ထဲမှ ဂျပန်မလေး တစ်ယောက်က ဖော်ရွေစွာ မေးလိုက်သည်။

‘ရှင် မြန်မာပြည်ရောက်တာ ကြာပြီလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ’

မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်က ဂရုတစိုက်မေးသည် ဆိုတော့ မီးခြစ်တို့က ပြေချင်ချင်။

‘အမေရိကားကို လေ့လာရေးလာတဲ့ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို နယူးယော့က ဝယ်ခဲ့တာပဲ။ သူ့အထက် အရာရှိဖြစ်တဲ့ ဒီအိမ်ရှင်ကို နိုင်ငံခြားပြန် လက်ဆောင်ပေါ့လေ’

‘ဟာ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မောင်ရင်က ပြည်ပကနေပြီး သည်အခန်းထဲကို အချိန်အတိုဆုံးနဲ့ ရောက်လာတဲ့သူပါလား’

ရေဒီယို ရကော်ဒါ ပြောသော စကားကို မီးခြစ်က အဓိပ္ပာယ်မပေါက်။ ထို့ကြောင့် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရှာသည်။

‘ဪ မောင်ရင်က ရောက်တာ မကြာသေးလို့ သဘောမပေါက်သေးဘူး ထင်တယ်။ ဒီလိုကွ ဒီလို၊ ကိုယ်တို့က ပြည်ပကနေပြီး ခရီးလမ်းအမျိုးမျိုးက အခက်အခဲမျိုးစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးမှ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာကြရတာပဲ။ ဒီတော့ မောင်ရင်လောက်တော့ မဖြောင့်ဖြူးကြဘူးလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကိုယ်ဆိုရင် ကြည့်လေ၊ ကိုယ်က ဂျပန်ပြည်မှာ မွေးတာ၊ ထိုင်းနယ်စပ်ကတစ်ဆင့် တောတောင် မြစ်ချောင်းတွေ ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ခဲ့ရတာ။ ရှာဖွေရေးတွေရဲ့ ကြားကနေပြီး ရန်ကုန်လဲ ရောက်ရော ကိုယ့်ကို လူကြိုက် သိပ်များတာပေါ့။ ကိုယ်က လှတယ်၊ ပေါ့တယ်၊ လျှပ်စစ်

နဲ့ ဖွင့်ဖွင့် ဓာတ်ခဲနဲ့ ဖွင့်ဖွင့် ရတယ်။ ပြီးတော့ တိပ်ကြိုးခွေကလဲ စီးကရက်
ဘူးလောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတော့ ယူရသိမ်းရ လွယ်တယ်လေ။ ဟိုခုတင်ဆားက
ကြက်ပေါင်ဖိနပ်ရော၊ အိုမိဂါ နာရီရော၊ စီးကရက်ဘူးရော ကိုယ့်လိုပဲ လာခဲ့
ရတာတွေ’

မီးခြစ်သည် ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး

‘ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူတွေ ယူခဲ့တာလဲဗျ’

‘ဘယ်သူတွေ ရှိမလဲ၊ မှောင်ခိုသမားတွေပေါ့။ ပြီးတော့’

ရေဒီယို ရကော်ဒါသည် အခန်းပတ်လည်သို့ စိတ်မချဟန် စောင်းငဲ့
ကြည့်ပြီးမှ မီးခြစ်၏ နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ရာ မီးခြစ်က
အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဒီလိုကို ဖြစ်နေသလား’

ပတ်ကား ဖောင်တိန်က ရှင်းလင်းပွဲကို ဆက်လက် တာဝန်ယူ
လိုက်သည်။

‘ဒါတွေဟာ သိပ်မဆန်းလှတော့တဲ့ အဖြစ်တွေပါ ကိုမီးခြစ်၊ ဟို
ကြွေပန်းအိုးနဲ့ ရေခဲဘူးက တရုတ်ပြည်က လာတာ။ ဟို ပေါင်ဒါဘူးနဲ့
စနိုးဘူး တွေကတော့ အိန္ဒိယဘက်က ခေါင်းမြီးခြံပြီး ဝင်လာကြတာပဲ။
ထိုင်းဘက်ကတော့ အမျိုးစုံပေါ့လေ။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ဆိုတာလို
ကျွန်တော်တို့လဲ နိုင်ငံခြားဖြစ် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဝင်လာပုံ ခရီးအဆန်းဆန်းပေါ့။
အဖြစ်မျိုးစုံသာ ပြောရရင်တော့ တော်တော် ရှည်လျားသဗျ။ “ငါတို့ခေတ်နှင့်
အပြိုင်” လို့ အတွဲနဲ့ ခွဲပြောရလိမ့်မယ်။ ဟေ့ ချက်စတာဖီး၊ မင်း ရောက်လာ
ပုံကိုလဲ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး’

အမေရိကန်ပြည်ဖွား အသားနီစပ်စပ်နှင့် စီးကရက်ဘူးလေး ချက်
စတာဖီးက ဟန်ပါပါ ပခုံးကို တွန့်၍

‘ကျွန်တော်ကတော့ ရေကြောင်းက ဝင်လာတာပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်

ကို သယ်ယူလာသူကတော့ သဘောသား တစ်ဦးပါပဲ။ ကင့်တို့ ပါးမားတို့လဲ ပါသေးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့လဲ အများနည်းတူ မှောင်ခိုဈေးရဲ့ သားကောင်း ရတနာလေးတွေပေါ့ ခင်ဗျာ'

ထိုစဉ် အရက်ပုလင်းက ဝင်ရောပြန်သည်။

'ကျွန်တော်လဲ ပြောစရာလေးရှိလို့ ပြောစမ်းပါရစေ။ မူးလို့ ပြော တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က အရက်ကို ဗိုက်ထဲ ထည့်ပြီး ထိန်းနေရတဲ့ကောင်။ ကျွန်တော်နာမည်က ဝမ်းဟန်ဒရက် ပိုက်ပါး တဲ့။ အရမ်းဘာသာပြန်ရင်တော့ ပြောဆရာ တစ်ရာပေါ့လေ။ စကော့ဝီစကီပါ။ ကျွန်တော့်ကို မြန်မာပြည်ထဲ သွင်းခဲ့သူကတော့ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တစ်ဦးပါပဲ'

'ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်က ရောင်းခဲ့တာ'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ခရီးသည်တိုင်းလဲ သူဌေးမှ မဟုတ်တာ။ ငွေရ ပေါက် ရှာရမှာပေါ့'

မီးခြစ်ကလေး ကြားရသမျှ အားလုံး အသစ်အဆန်းချည်းပင်။

[၂]

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ပြည်ပကနေပြီး ရောက်လာခဲ့ကြတာပေါ့'

'ဒါပေါ့ အားလုံးလိုလို ဝင်လာခဲ့ကြတာပဲ'

'မှောင်ခိုယူလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောလဲ။ ရှင်းစမ်းပါဦး ကိုကက်ဆက်ရေဒီယိုရကော်ဒါ ရဲ့'

'ပြည်ပကုန်ပစ္စည်းတွေကို နယ်စပ်မှာ တိတ်တိတ်သွားဝယ်၊ တရား ဥပဒေကို ချိုးဖျက်ပြီး အခွန်အကောက်မဲ့ တရားမဝင် ပြည်တွင်းကို သွင်းယူပြီး ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ရောင်းတာကို ခေါ်တာပါပဲ'

သည်တွင် ပတ်ကားဖောင်တိန်က ဝင်၍ ရှင်းပြပြန်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကျတော့ တစ်မျိုးလေ။ အစကတော့ အစိုးရရဲ့ တရားဝင် ဝင်လာတဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာပဲ မှောင်ခို လေဟာပြင်ဈေးကို ရောက်သွားရတယ်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်သွားသလဲဆိုတာ စဉ်းစား သာ ကြည့်ပါလေ။ အဲဒီရောက်တော့ ကျွန်တော် မှောင်ခိုဖြစ်ပြန်ရောဗျ’

မီးခြစ်ကလေး မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

‘ဟောဗျား၊ ခင်ဗျားဟာက ပြည်တွင်းကို ဝင်ခဲ့တုန်းက တရားဝင်၊ ပြည်တွင်းရောက်တော့မှ မှောင်ခိုပြန်ဖြစ်’

ပတ်ကားဖောင်တိန်က ပြီးလိုက်သည်။

‘ဒါ မဆန်းလှပါဘူး ကိုမီးခြစ်၊ ဘဝရဲ့ အလှည့်ကလေးတွေပေါ့။ ဂိုဒေါင်ထဲကနေပြီး ကျွန်တော့်လို ဘဝတဖြစ် လဲရသူတွေ အများကြီးပေါ့။ နို့ဆီဘူးတို့၊ အချိုမှုန့်တို့၊ တက်ထရွန်တို့များ ပိုဆိုးသေးရဲ့’

နောက်ဆုံးစကားကို ဝင်၍ပြောသူက အိုမိဂါ၊ အားလုံး ငြိမ်သက် နေကြသည်။ သင်္ခါရလောကကြီးက ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားကို တွေးနေ ကြဟန် တူသည်။

ပတ်ကားဖောင်တိန်က စိတ်ပျက်ဟန်နှင့် ခေါင်းကို အသာယမ်း လိုက်ပြီး

‘မှောင်ခိုဆိုတာက တိုင်းပြည်ရော လူမျိုးပါ နစ်နာတယ်။ တိုင်းပြည် ရဲ့ ဝင်ငွေတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ အကောက် မရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားဖြစ် တွေကို ပြည်ပမှာ မှောင်ခိုဝယ်ဖို့က နိုင်ငံခြားငွေနဲ့မှ ရတာ။ ဒီတော့ တရား ဝင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ငွေလဲနှုန်းထက် အဆ အင်မတန်နည်းတဲ့ နှုန်းနဲ့ လဲရတော့ နစ်နာပြန်ရော။ ဒီထက် ပိုဆိုးတာက လူတွေ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ အတွေးအခေါ် ပျက်စီးလာတာပဲ။ ငွေရလွယ်မှန်း သိတော့ မှောင်ခိုတာဟာ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတာက အခက်ဆုံး’

‘ဒီမှောင်ခိုက အယ်လိုလုပ်ပြီး ပေါ်လာရတာပါလိမ့်’

‘ဒါကတော့ အစိုးရက နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လျှော့သွင်းရင် ဖြစ်တတ်စမြဲပဲ။ လူတွေရဲ့ ဝယ်အားက ရောင်းအားထက် ပိုနေတော့ မှောင်ခိုဖြစ်လာရော။ အစိုးရကတော့ နိုင်ငံခြားငွေ မယိုဖိတ်ရ အောင်ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ တကယ်လိုအပ်တဲ့ လူသုံးကုန်တွေလောက်ပဲ တင်သွင်းပေးတာကိုး’

အိုမိဂါက ဖြည့်စွက်ပြန်သည်။

‘ပြီးတော့ ကုန်သွယ်ရေးက ပစ္စည်းတွေက အလွယ်တကူ ဝယ်မရနိုင် တာလဲ တစ်ကြောင်း ရှိသေးတယ်။ ဟို ပန်ကာနဲ့ မီးချောင်းကိုပဲ ကြည့်။ သူတို့ကတော့ မှောင်ခို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲနဲ့ ဆိုင်ပေါ်မှာကို အကြာကြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီးမှ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာရတာ’

‘ဒါတွေကို ဘယ်လို တားဆီးကြမလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပပျောက် အောင် လုပ်ရမလဲ’

စာရေးခြင်းဖြင့် အမြဲတမ်း သွေးနေရသောကြောင့် ချွန်ထက်နေသော ပတ်ကားက ပညာရှိသူခမိန် လေသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘ဒါကလဲ တော်တော် ခက်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ပြည်သူတွေအားလုံး နိုင်ငံရေးအသိ ရင့်ကျက်လာမှပဲ ဖြစ်မယ်။ ခု ဒီမှောင်ခိုပစ္စည်းတွေကိုမှ ခုံခုံမင်မင် အထင်တကြီး မရမက လိုက်ရှာ ဝယ်သုံးနေကြတဲ့ လူတန်းစားတွေ ရှိနေသမျှ ပျောက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး’

အိုမိဂါက ဝင်၍ ညည်းညူသည်။

‘မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ အနုပညာရှင်ဆိုတဲ့ လူတစ်စုကလဲ ပိတ်ကားပေါ်မှာ မှောင်ခိုပစ္စည်းပြပွဲကြီး ကျင်းပနေသလို အပြိုင် ဝတ်ပြ နေကြတာကိုး။ အခုဆိုရင် မှောင်ခိုသမားတွေက သူတို့ကို မှောင်ခိုလို့ခေါ်ရင် တရားစွဲမထဲ့။ မဟုတ်တယုတ် လုပ်ကြံပြီး နာမည်ဖျက်မှုနဲ့ တဲ့’

‘ဘာပြုလို့’

‘အေးလေ၊ သူတို့က လူမြင်ကွင်း မြို့လယ်ခေါင် ဖြောင်ချရောင်း တာပဲဟာ။ မှောင်ခိုမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဗုဒ္ဓေါ’

ပတ်ကားက လက်ကာပြပြီး

‘ဘုရားတ မနေနဲ့ ကိုမီးခြစ်ရေ၊ ဒီနေ့ အမျိုးသမီးတိုင်းလိုလို ဝတ်နေတဲ့ ခရစ်နိုင်လွန်စတွေ၊ ခေါက်ထီးတွေ မှန်သမျှဟာ ဘယ်ပြည်သူ့ဆိုင်ကမှ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားတွေ ပတ်နေတဲ့ နာရီအလုံးတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကျော်ဟာ ကုန်သွယ်ရေးက ရောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မှောင်ခို ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်သလဲဆိုရင် အခု လူတွေက ကော်ပိုရေးရှင်း ၂၃ လို့တောင် ပြောင်ခေါ်နေကြတယ်’

‘အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘အစိုးရဖွဲ့ပေးတဲ့ တရားဝင် ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်းက ၂၂ ပဲ ရှိတယ်လေ’

သည်တော့မှပဲ မီးခြစ်ကလေး သဘောပေါက်သွားသည်။

‘ဪ ဪ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မြန်မာပြည်ကရော ဘာမှ မထွက်ဘူးလား’

သည်တစ်ခါတွင် ပါးမား စီးကရက်ဘူးက အဖြေဝင်ပေးသည်။

‘ထွက်သလောက်လဲ ထွက်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းသစ်နဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာကတော့ အကျော်ကြားဆုံးပါပဲ။ ဇိမ်ခံ လူသုံးပစ္စည်းတော့ ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ ဒီတော့ နိုင်ငံခြားဖြစ် ပစ္စည်းကို ဝယ်သုံးသင့်သလောက် သုံးရမှာပါပဲ။ ဆိုးတာက ဒီတိုင်းပြည်က လူတချို့ဟာ နိုင်ငံခြားဖြစ်ပစ္စည်း နောက်ဆုံးပေါ်ကို အပြိုင်အဆိုင် လိုချင်ခြင်းရောဂါ ကပ်နေကြတာပဲ။ ဥပမာပြောရရင် ဒီကဖြစ်တဲ့ ဒူးယားစီးကရက် အထူးထုတ်ဟာ အတော်ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ထက် မညံ့ပါဘူး။ ဒါလဲ ကျွန်တော်

တို့ကို ဈေးကြီးပေး ဝယ်သောက်ကြပြန်တာပဲ။ သူတို့က နိုင်ငံခြားဖြစ်
ပါးမားတို့၊ ချက်စတာဖီးတို့ ဖွာလိုက်ရမှ ဂုဏ်ရှိတယ် ထင်ကြတာ'

အိုမိဂါက ရေရွတ်လိုက်သည်။

'အလကား ပေါကြောင်ကြောင် အယူအဆတွေ'

'ပေါကြောင်ကြောင် မထင်နဲ့ကိုယ့်လူ၊ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ခေတ်ပညာ
တတ် အတော်များများဟာ ဒီအတိုင်းပဲ။ တခြား မကြည့်နဲ့၊ ကိုယ်တို့
ရောက်နေတဲ့ အခန်းပိုင်ရှင်ကိုပဲ ကြည့်'

'အခန်းပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ'

'အခန်းပိုင်ရှင်က ဦးစိုးမိုးကျော်တဲ့၊ ကျောင်းတုန်းကတော့ ဒစ်ကီ
ဘကျော်ပေါ့။ တစ်ခုသောဌာနကြီးမှာ ရုံးတစ်ခန်း၊ ဆလွန်းကားတစ်စီး၊
တယ်လီဖုန်း၊ ပန်ကာ၊ စာရေးမချောချောလေးတွေ စတဲ့ အရာရှိမြောက်
တန်ဆာတွေ အပြည့်အဝ ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပေါ့လေ။ ဟိုဟာက
သူ ဘွဲ့ရထားတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ပုံ'

မီးခြစ်သည် ပတ်ကားဖောင်တိန် ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ
ကက်ဦးထုပ်ဆောင်း စင်းကြောင်းပါ ဝတ်ရုံနက်ကို ခြုံထားသော လူတစ်ဦး၏
ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မီးခြစ်က

'သူက ဘာဘွဲ့ရတာလဲ'

'ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကပေးတဲ့ ဘီအက်စီ ဘွဲ့လေ၊ မြန်မာပြည်
လွတ်လပ်ရေး မရခင်က ရခဲ့တဲ့ ဘွဲ့ပဲ'

မီးခြစ်ကလေး တော်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

'ဟင် မြန်မာပြည်က ပေးတဲ့ ဘွဲ့ကလဲ အောက်စဖို့တို့၊ ကိန်းဘရစ်
တို့က ပေးတဲ့ ပုံအတိုင်းပါလား'

'တူမှာပေါ့၊ အဲဒီကပုံကို တိုက်ရိုက်ကူးယူထားတာကိုး။ အေးလေ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ ဝတ်ရုံနက်ကြီး ခြုံလိုက်ရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချွတ်ယွင်း

အားနည်းချက်တွေဟာ ပျောက်သွားသလိုပါပဲ။ အရိုးပိန်နဲ့ တင်ရင်မလှ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မပြေပြစ်မှုတွေကို ဒီဝတ်ရုံကြီးက ဖုံးကွယ်ပေးလိုက်လို့ နည်းနည်းတော့ ဟုတ်သလိုလိုပေါ့လေ။ ဒီတော့ ချွတ်ယွင်း အားနည်းချက် ရှိတဲ့သူတွေ ဒီဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ဖြည့်စွက်ကြပေါ့ လေ။ ပြည့်စုံပြီးသား၊ ရင့်ကျက်ပြီးသား လူများအဖို့ ဒီအဆောင်အယောင် တွေ မလိုလှပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝလမ်းကို ကိုယ်အစွမ်းရှိသမျှ လျှောက်ရုံ ပဲပေါ့’

ပတ်ကားဖောင်တိန်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဘွဲ့ယူဓာတ်ပုံ ကြီးသည် မကျေနပ်သော်လည်း ဟန်ဆောင်လောကမှ ပညာတတ်ပီသစွာပင် အပြုံးမပျက် ချေပလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် ပတ်ကား၊ မင်း သိပ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြော မနေပါနဲ့ကွ။ သူတစ်ပါး ဦးနှောက်ကတွေ့ပြီး လက်ကခိုင်းလို့ ရေးရတဲ့ စာလုံးတွေကို မင်းနှုတ်က ထွက်ရလို့ မင်းကိုယ်ပိုင် အဘိဓမ္မာတွေများ ထင်နေသလား။ ငါကတော့ အထင်မကြီးဘူးဟေ့ ဒါပဲ’

‘ငါကလဲ မင်း အထင်ကြီးပါစေတော့ရယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ မင်းလိုသာ ပြောကြစတမ်းဆိုရင် မင်းလဲ ဘာထူးသေးလဲ။ သူများ ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ် ဆယ့်ငါးခြောက်အုပ် ဖတ်၊ တစ်ရာဖိုးမေးရင် လေးဆယ်ဖိုး ဖြေနိုင်ရင် ဘွဲ့ရရော၊ ဒါ မင်းကိုယ်ပိုင်ပညာတွေမှ မဟုတ်တာ။ ငါ အထင် ကြီးရမှာက လူကိုလား၊ ပြဋ္ဌာန်းချက် စာအုပ်တွေကိုလား၊ ဝတ်ရုံနက်ကြီး ကိုလား။ ပြောပြစမ်းပါ’

‘မင်းပြောတဲ့ စကားတွေဟာ အစွန်း ရောက်သွားပြီ ပတ်ကား။ မင်းက ဒီလိုပြောလိုက်တာ ငါနဲ့ ငါလို ဘွဲ့ရ ခေတ်ပညာတတ်တွေ အားလုံး ကို စော်ကားရုံတင် မကဘူး။ မင်းအန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်နော်၊ သတိထား’

‘ဟား ဟား၊ ဒီလို မခြိမ်းခြောက် ချောက်မတွန်းပါနဲ့ကွ။ မင်း

ပုံကြီးချဲ့မှပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်ပါလားလို့ ဘဝင်
တောင် မြင့်ချင်သလိုလို၊ အဟဲ ဟက်'

သူတို့နှစ်ဦး တစ်စတစ်စနှင့် စကားများလာကြမည်ကို စိုးရိမ်ရသော
ကြောင့် မီးခြစ်ကလေးက စကားလမ်းလွှဲပေးလိုက်သည်။

'အခု ဦးစိုးမိုးကျော်က ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ ဘာများ ကွာဟချက် ရှိသေး
သလဲ'

ပတ်ကားက ဖြေသည်။

'ဟာ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဘွဲ့ယူခါစက ကျောင်းသားဘဝနဲ့ မဝေးသေး
တော့ သေးသေးသွယ်သွယ်ပဲ။ အခု အရာရှိဖြစ်တာ ကြာတော့ စိုပြည်ဖြိုး
ကျက်သရေ တိုးနေလိုက်တာ ဗိုက်ရွဲကြီးနဲ့ပေါ့ဗျာ'

[၃]

နေမင်းသည် နွေရာသီ တစ်နေ့ခင်းအတွက် အစွမ်းကုန် ပူပြီးဖြစ်သဖြင့်
အားရကျေနပ်စွာနှင့်ပင် ခရီးဆက်လေပြီ။ တစ်စတစ်စနှင့် မှောင်လာသည်။

'ကျွန်တော် မြန်မာပြည် မရောက်ခင်ကတည်းက မြန်မာပြည်ကို
စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်'

'ဆိုစမ်းပါဦး'

ပတ်ကားဖောင်တိန်က မီးခြစ်၏စကားကို ထောက်ပေးလိုက်သည်။
ကျန်အားလုံးက ဝိုင်း၍ နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။ မီးခြစ်ကလေးက

'မြန်မာပြည်ဟာ အရှေ့တောင်အာရှမှာရှိတဲ့ အင်မတန်လှတဲ့ နိုင်ငံ
ကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းပြည်က ငယ်ပေမယ့် နိုင်ငံတကာရေးရာအရ
အရေးပါတဲ့နေရာမှာ တည်နေကြောင်း၊ အဖိုးတန် ကျွန်းသစ်နဲ့ ကျောက်မျက်
ရတနာ သယံဇာတ ပေါများကြွယ်ဝတဲ့ အကြောင်းတွေကိုလဲ ကြားသိခဲ့ပါ
တယ်'

‘ပြီးတော့ရော’

‘ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာ နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ဖြစ်သလို ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်တတ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိကြတာတွေ၊ ပျော်ပျော်နေတတ် တဲ့အတွက် တစ်နှစ်လုံး ပွဲလမ်းသဘင် အကအခုန် မပြတ် ကျင်းပတာတွေ၊ မြန်မာပြည်သားတွေဟာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးသူတွေ၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ လယ်ကွင်းတွေကြားက ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့ စေတီပုထိုး ပေါများတာတွေကို ကြားရကတည်းက မြန်မာပြည်ကို သိပ်ရောက်ချင်နေတာ’

‘ခုတော့ ဆန္ဒပြည့်ပြီ မဟုတ်လား’

‘ရောက်ရရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ချင်တဲ့ တော တောင် သဘာဝ ရှုခင်းတွေနဲ့ အမြဲတမ်း ရယ်မောနေပြီး ဘဝကို ကြံကြံ ခံလေ့ရှိတဲ့ မြန်မာပြည်သားတွေကို မမြင်ရသေးပါဘူး’

အားလုံးသည် ငြိမ်သက်၍ သွားသည်။ သူတို့သည် မီးခြစ်လေး၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးလိုသော်လည်း သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ရန်ကုန် မြို့၏ ရှားပါးလူတန်းစား တစ်ရပ်၏ နေအိမ်ဖြစ်သောကြောင့် ခက်နေသည်။ အကြောင်းစုံကို သိဟန်မတူသေးသော မီးခြစ်ကမူ ဆက်လက်၍ ရင်ဖွင့်နေ ပြန်ပါသည်။

‘မြန်မာပြည်သားတွေဟာ လူတော်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူး တင်စရာ ကောင်းတာက နိုင်ငံပေါင်းစုံက ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ယူ အသုံးပြု နေတာကိုပဲ။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာ ရောက်ခဲ့ ရတာကိုက သူတို့က ဝယ်လို့ မဟုတ်လား။ ပစ္စည်းဆိုတာ အသုံးချမယ့်သူ မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တန်ဖိုးရှိမလဲ။ စက်ရုံထဲ ပုံနေလို့၊ ဂိုဒေါင်ထဲ သိမ်းထား လို့၊ ဆိုင်ပေါ် အလှသက်သက် ပြထားလို့ ဘာလုပ်မလဲဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား’

ပတ်ကား ဖောင်တိန်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မြန်မာပြည်သားတွေဟာ ဘယ်ဘက်ကိုမှ

ရပြန်တာပဲဟိုက်

မျက်နှာ မလိုက်ဘဲ ကောင်းမယ်ထင်တာဆိုရင် ဝယ်သုံးတာပဲ။ တစ်နည်း ဆိုရရင်တော့ နိုင်ငံတကာက ပစ္စည်းများသည် မြန်မာပြည်တွင် ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာ ဆုံတွေ့ကြသပေါ့လေ'

'အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဝယ်ယူ အသုံးပြုတဲ့ တိုင်းပြည်ရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်က ရောင်းနေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမား တွေ အလုပ်လုပ်နေရတယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ'

'အေးဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောမှပဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကိုရော ကျွန်တော်တို့ကို မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ တိုင်း ပြည်ကိုပါ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အကျိုးပြုနေတဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာ ပြည်သားတွေကို ကျွန်တော်တို့က မလေးစားထိုက်ဘူးလား၊ ဂုဏ်မပြု သင့်ဘူးလား'

မီးခြစ်၏ အမေးကို အိုမိဂါမှတစ်ပါး အားလုံးကပင် တညီတညာ တည်း အဖြေပေးကြသည်။

'လေးစားထိုက်တာပေါ့၊ ဂုဏ်ပြုထိုက်တာပေါ့'

မီးခြစ်သည် သူ့ ပြောစကားတို့ အောင်မြင်နေ၍ ပီတိဖြစ်သွားသည်။

'ဒါဖြင့် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ကြမယ်၊ ကန့်ကွက်မယ့်သူ ရှိသလား'

'မရှိပါဘူး၊ အားလုံး ထောက်ခံတယ်'

အိုမိဂါမှာရီကမူ ပုပ်သိုးသိုးမျက်နှာနှင့် ရှုံ့မဲ့၍

'အေး ကောင်းတယ်၊ ထောက်ခံကြ၊ ထောက်ခံကြ' ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် မီးခြစ်ကမူ မကြားလိုက်။

'ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ပြုရမယ့် မြန်မာပြည်သားက ဘယ် တော့ ရောက်မလဲ'

'သူက အချိန်မမှန်ဘူးဗျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ညဆွေးနွေးပွဲတွေ၊ ဧည့်ခံပွဲ တွေ ရှိချင်ရှိတာ'

မီးခြစ်ကလေးသည် စောင့်နေချင်ဟန် မတူ။

‘ကဲ ဒါဖြင့် စတိသဘောမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ရအောင်ဗျာ။ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ မြန်မာဖြစ် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဂုဏ်ပြုကြတာပေါ့။ ကဲ မြန်မာဖြစ် ပစ္စည်းရှိရင် မတ်တတ်ရပ်ပြပါ ခင်ဗျာ’

တစ်စုံတစ်ခုကမှ တုတ်တုတ် မလှုပ်။

မီးခြစ်ကား ပတ်ကား ဖောင်တိန်ကို အကူအညီ တောင်းသည်။

‘ကဲ ကိုပတ်ကား၊ မြန်မာဖြစ်ပစ္စည်း ရှာပေးစမ်းပါဦးဗျ’

ပတ်ကား ဖောင်တိန်သည် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး

‘ခက်တော့ ခက်တယ်ဗျ။ တော်တော်များများလဲ ဘယ်တိုင်းပြည်က ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီးသားပဲ။ ဟိုမှာရှိတဲ့ ဗက်စစ်စတီးနိုင်တို့၊ ဝိုက်လောဘယ်တို့၊ ဟိမလိယ ပေါင်ဒါဘူးတို့လဲ နိုင်ငံခြားဖြစ်ပဲ။ ဟို ကင်မရာ က ဂျာမနီလုပ်၊ တင်းနစ်ဘောလုံး ရိုက်တံက အင်္ဂလန်ဖြစ်၊ ဟို ပန်းအိုးက ပီကင်းက၊ သူတို့ထဲ ရောင်စုံ အဝတ်ပန်းလေးတွေက အမေရိကန်က၊ အလွမ်းသင့်နေကြတာလေ’

မီးခြစ်က လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းအိုးနှင့် ပန်းတို့က ရယ် ကျဲကျဲလေး ပြုံးပြနေကြသည်။ မီးခြစ်က သူ့ဘေးရှိ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားဖွံ့ဖြိုးသော ရင်သားများကို အစွမ်းကုန် ဖော်လှစ်ထားသော မျက်နှာဖုံးနှင့် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု စာအုပ်များ ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ပျက်သွားရပြန်သည်။ စာအုပ်ကမူ သေနတ်ကို ပါးကပ်၍ ခြေတစ်ချောင်းထောက် ရပ်နေသော ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၏ မထိတထိ ရုပ်ပုံနှင့်။

သည်အထဲတွင် မဆီမဆိုင်သည့်အခန်းနှင့် လိုက်လျောမှု မရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်၍ မီးခြစ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။ လီနင်၏ ရုပ်ပုံကြီးနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်။

‘ဟေ၊ ဒီအိမ်ရှင်က ခင်ဗျားလို စာအုပ်မျိုးလဲ ဖတ်သကဲ့’

စာအုပ်က မီးခြစ်ကို ဘာမျှ ပြန်မပြော။

မီးခြစ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောရင်းက အခန်းတွင်း ပတ်လည်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။

ဟော တွေ့ပြီ။ သူသည် မြန်မာဖြစ်ပစ္စည်းဖြစ်ရန် အကြောင်းများစွာ ရှိသည်။ မီးခြစ်သည် ဘွဲ့ယူဓာတ်ပုံကြီးအား မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား မြန်မာပြည်ဖြစ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ ပြည်ပက လာတာပါပဲ။ ဖလင်က ဂျပန်က၊ ပုံကူးစက္ကူက ဂျာမနီက’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ပုံက ဦးစိုးမိုးကျော်ရဲ့ပုံပဲ’

‘အဲဒါက မီးခြစ်ရဲ့ အမြင်မှားမှုပါ။ ဒါက လူ စိုးမိုးကျော် မဟုတ် ပါဘူး။ သိပ္ပံနည်းကျ တွေးခေါ်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် မှန်ဘီလူးရဲ့အစွမ်းနဲ့ အလင်းရောင် ကျဆင်းမှုကြောင့် ပုံကူးစက္ကူပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာတဲ့ ဓာတ် တုံ့ပြန်မှုပါ’

မီးခြစ် စိတ်ပျက်ရချေပြီ။ မြန်မာပြည် ရောက်နေသည့်တိုင် အခန်းထဲ ၌ မြန်မာဖြစ် ပစ္စည်းတွေ့ရန် မလွယ်လှပါလား။ ထို့ကြောင့် အသံထွက်၍ ညည်းညူလိုက်သည်။

မြန်မာဖြစ်ပစ္စည်း မိတ်အင်မြန်မာ တစ်ခုမှ မရှိကြတော့ဘူးလား၊ မြန်မာတွေ ဘာမှ မလုပ်ကြတော့ဘူးလား’

ပတ်ကားဖောင်တိန်က ဖြေသိမ့်စကား ဆိုသည်။

‘မြန်မာဖြစ်ပစ္စည်းတွေလဲ အများကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ။ မြန်မာပြည်ရှိ လူများစုဟာ ဒီပြည်တွင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ အသက်ရှင်နေတာပါ။ ဒါပေ မဲ့ ဒီအခန်းထဲ၊ အိမ်ထဲမှာ တွေ့ဖို့ကတော့ မလွယ်လှဘူး။ ဒီတစ်အိမ်လုံး စားပွဲကုလားထိုင်ကအစ ရေခဲသေတ္တာ၊ မော်တော်ကားထိ ပြည်တွင်းဖြစ်ကို မပါဘူး။ မပါအောင်ကို တမင် ဝယ်ထားတာ။ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ

နေရာမှာနေတယ် ကိုမီးခြစ်။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းဟာ နိုင်ငံခြားဖြစ်ကို သုံးမှ
ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ လူတန်းစားထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်’

မီးခြစ် တော်တော် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မျက်နှာ ညှိုး၍ နှုတ်ဆိတ်
သွားသည်။

ထိုစဉ် တခြားဘက်ခန်းမှ တေးသံများ ကြားရသည်။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်
အော်ဟစ်၍ ဆိုနေသော အင်္ဂလိပ်သီချင်းသံသည် ဆူညံသော ဂီတသံများ၊
ဗုံသံများနှင့်အတူ ပေါ်လာသည်။

‘ဒါ ဦးစိုးမိုးကျော်ရဲ့သမီး ဒက်ဖနီ ဖွင့်နေတဲ့ ဓာတ်ပြားသီချင်း
တွေလေ’

ပတ်ကားဖောင်တိန်၏ ပြောစကားကို ကြားရသော် မီးခြစ်က
သေချာစွာ နားထောင်ပြီး

‘ဒါက ပက်ဘွန်းသီချင်းပဲ။ မြန်မာ့ရိုးရာ တေးသွားလေး တစ်ခု
လောက် ကြားရရင် သိပ်ကောင်းမယ်ဗျာ’ဟု တမ်းတလိုက်သည်။ သို့သော်
ဓာတ်ပြားသာ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် လဲသည်။ ပရက်စလေ၊ ဘီတယ်၊ ရှဲဒိုး၊
ရိုးလင်းစတုန်း၊ ဒုန်းဒုန်း၊ ဝွမ်းဝွမ်း၊ ဒိန်းဒိန်း၊ ဒေါင်ဒေါင်။ သီချင်း၏ စာသား
ကျတော့လဲ မင်းနှုတ်ခမ်းကို တစ်သက်လုံး ကိုက်ထားချင်တယ်တို့ ဘာတို့။

ပတ်ကားဖောင်တိန်က အကြံပေးသည်။

‘ကိုကက်ဆက် ရကော်ဒါ၊ ခင်ဗျားသီချင်းတွေ ဖွင့်ပြလိုက်ပါလား
ဗျ၊ မြန်မာသီချင်းတွေပဲဟာ’

ရကော်ဒါက လက်ကာပြရင်း

‘အာ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ မီးခြစ်စိတ်ပျက်ပြီး သတ်သေသွားလိမ့်မယ်။
ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့ သီချင်းတွေက မင်းတို့ ကြားဖူးတဲ့အတိုင်း ဘုရားစူး ကျိန်ပြော
ရမယ့် မြန်မာသီချင်းဟာ၊ နိုင်ငံခြားဓာတ်ပြားထဲက တီးလုံးတွေကို မြန်မာ
စာသားထည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်သံနဲ့ ဆိုထားတာတွေ၊ မင်းတို့တောင် ဘယ်လောက်

နားကလောနေလှပြီလဲ။ ဘာတဲ့ ခေါင်းတုံးတုံးတာ ဖွားဖွားတို့ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းများ ဘယ်လောက်ကြောင်တဲ့ သီချင်းလဲ'

'အမယ်လေး၊ ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ တော်ပါပြီ တန်ပါပြီ။ နှစ်ဖက် ဆလံပါပဲ'

မီးခြစ်က ကြိုတင်၍ တောင်းပန်ရှာ၏။ ပတ်ကား ဖောင်တိန်က သူ့ ပျက်လုံးသူ သဘောကျစွာနှင့် ရယ်ရင်း

'သရုပ်ပျက်လို့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ခမျာ ပင်ပင်ပန်းပန်း မြန်မာမှု ပြုထားရတာတွေပါ'ဟု ဆက်လိုက်လျှင် အိုမိဂါက လေသံခပ်မာမာနှင့် အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

'တော်စမ်းပါ၊ ဘယ်က မြန်မာမှုရမှာလဲ၊ တိုက်ရိုက် ပုံတူကူး ခိုးချ တာတွေကို သူတို့မို့ မရှက်တတ်ဘဲ အဟုတ်ကြီး လုပ်နေကြတယ်။ အနုပညာ စစ်စစ် မဖြစ်တတ်ကြလို့ ဖြတ်လမ်းက သရုပ်ပျက်တာတွေများ၊ ထို့'

[၄]

မကြာမီ ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက် ကြားရပြီး အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူက ခလုတ်များကို ဖွင့်ရာ လျှပ်စစ်မီးရောင် ထိန်လင်း သွားပြီး ပန်ကာပါ စတင် လည်ပတ်လာသည်။

မီးခြစ်က ဝင်လာသူကို သေချာကြည့်လိုက်၏။ တက်ထရက် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်၊ ရှူးဖိနပ်နှင့်၊ အပေါ်ကွတ်အင်္ကျီနှင့်၊ နက်ကတိုင်နှင့် တကယ့် ဥရောပသားကြီးဟန်။

သူသည် နက်ကတိုင်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဖားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်ချလိုက်သောအခါ မီးခြစ် မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ အောက်ခံနိုင်လွန် ဘောင်းဘီလေး ရှိနေလို့။ ဘောင်းဘီတို၌ မီးရိုး မီးရိုး ဆဲဗင်း တံဆိပ်လေးက ဝင်းလက်နေသည်။

ထိုစဉ် အသက်သုံးဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူမသည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေသော မွမ်းမံမှုများကြောင့် နုပျိုနေသလိုလို။ တစ်ကိုယ်လုံး တောက်ပသော အဝတ်အစားများနှင့်၊ မျက်နှာကလည်း မိတ်ကပ်များနှင့် နီနီတီတီ၊ မျက်ခွံက ပြာတာတာ။

ယောက်ျားကား အသက်လေးဆယ်ကျော်။ သူသည် မိန်းမ၏ လက်ထဲ၌ ပါလာသော ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးကို ယူ၍ ဝတ်လိုက်သည်။

‘ဝွဒ်နိုက် ဒါလင်’

‘နိုက် ဒါလင်၊ ဆွီဒရင်း ဖော်ယူ’

ယောက်ျားကြီးသည် မိန်းမကို တံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ၏ ခြေလှမ်းတို့သည်လည်း ဟိုယိမ်း သည်ယိုင်နှင့် အရက် မူးလာဟန်ရှိသည်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ “ငါ့ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ” ဟူသော အင်္ဂလိပ် သီချင်းကို မပီမသ ရွတ်လာပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ မီးပိတ်ဖို့ကိုပင် သတိမရ။ မကြာမီပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပတ်ကား ဖောင်တိန်က မီးခြစ်အား ရှင်းပြသည်။

‘ဒါ ဦးစိုးမိုးကျော်လေ၊ ခုနက သူ့မိန်းမ’

သို့လော သို့လော တွေးနေသည်။ မီးခြစ်ကလေးက

‘ကျွန်တော်က သူ့ကို နိုင်ငံခြားဧည့်သည် မှတ်နေတာ’

‘အေးပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား ထင်မယ်ဆို ထင်စရာပါပဲ။ ဦးစိုးမိုးကျော်က နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော်သင်ဘဝနဲ့ တော်တော်ကြာခဲ့သေးတာကိုး။ ခုလဲ မကြာခဏ နိုင်ငံခြား သွားနေရတော့ သူ့ရဲ့ဝတ်စားပုံက သိပ်အနောက်ဆန်တာပေါ့။ ကြည့်လေ ညမှာတောင် တစ်ခန်းစီ ခွဲအိပ်ကြတယ်’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားတဲ့ မြန်မာပြည်သားက အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကိုးဗျ။ ခုတွေ့ရတာက အသား နုဖတ် ဖြူဆွတ်နေတဲ့၊ စိုပြည်နေတဲ့၊ ဝက်နဲ့တူတဲ့ လူတစ်ယောက်’

‘ကိုမီးခြစ်ရယ် ခက်ပဲ ခက်ရချည့်ရဲ့။ အိမ်ကနေ ကားကလေးနဲ့
ရုံးခန်း ပန်ကာအောက်မှာ ဖောင်တိန် ကိုင်နေရတဲ့ လူပဲဗျ။ အစားကောင်း
ကောင်း ဝဝလင်လင် စားရတဲ့ လူပဲဗျ။ အသားမဖြူဘဲ မနုဘဲ မဝဘဲ
နေရိုးလားဗျ။ ကဲ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေတော့’

မီးခြစ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကိုပတ်ကားရဲ့’

‘ခင်ဗျား ဂုဏ်ပြုမယ် ဆိုတာလေ’

မီးခြစ်သည် ယခုမှပင် သဘောပေါက်သွားသည်။

‘ဟာဗျာ ဒါကြီးတော့’

‘ဒါကြီးတော့လို့ လုပ်မနေနဲ့ ကိုမီးခြစ်ရေ၊ သူလဲ မြန်မာပြည်သား
တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ဘာသာ ဘဝမမှန်တာကို ထားကြဦးစို့။ အရိုးများသော
ချေးခါးသော လုပ်နေရင် ဒီအိမ်မှာ ဂုဏ်ပြုစရာမရှိဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။
ကဲပါဗျာ ကျပ်ပြည့်မရလဲ သုံးမတ် ငါးမူးနဲ့ပဲ ကျေနပ်ကြတာပေါ့’

မီးခြစ်သည် အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ကျေနပ်လိုက်ရသည်။

အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းအားလုံးသည် ဦးစိုးမိုးကျော်ဘက်သို့ တညီ
တညာတည်း လှည့်လိုက်၏။ မီးခြစ်က မိန့်ခွန်းပြောသေး၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ဝယ်ယူအသုံးပြုတဲ့ မြန်မာပြည်သားကြီးကို ဂုဏ်ပြု
ပါတယ်၊ လေးစားပါတယ်’

လေးစားပါတယ် ဟူသော စကားလုံး၌မူ မီးခြစ်သည် တော်တော်
အားယူ ပြောရလေသည်။

‘နောင်ကိုလဲ ဒီထက်ပိုပြီး ဝယ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။
ပြီးတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါး မြန်မာဖြစ်ပစ္စည်း မိတ်အင်မြန်မာကို
တွေ့ခွင့်ရလို့လဲ ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ကဲ မိတ်အင်မြန်မာကို
အလေးပြု’

အိုမိဂါမှတစ်ပါး အားလုံးပင် ဦးစိုးမိုးကျော်အား ဦးညွှတ်၍ အလေး ပြုကြသည်။ အိုမိဂါကမူ ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် ရင်ကိုကော့၍ ခေါင်းကို မော့ထားသည်။ သို့သော် ကျန်အားလုံးမှာ ခေါင်းငုံ့နေ၍ မသိကြ။ ဆန့်ကျင်ဘက် ပဋိပက္ခကလေးရှိမှ တိုးတက်သည်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်လား။

သူ့အား အလေးပြုနေကြကြောင်းကို နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်ခိုးများ ရိုဝေယစ်မူးလျက် အိပ်မောကျနေသော မြန်မာပြည်တွင်းဖြစ်ကြီး ဦးစိုးမိုးကျော်(မိတ်အင်မြန်မာ)ကမူ လုံးဝ သိလိုက်မည် မဟုတ်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဖလင့်နှင့် ဂျိမ်းစဘွန်းအား နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ပေးပြီး အနိုင်ထိုးသတ်ကာ ဘရစ်ဂျစ်ဘားဒေါ့အား သတိရနေပြီလား မဆိုနိုင်။

အေးလေ၊ မသိတာဘဲ ကောင်းတောင်းတောင်း။

[မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ကော်တင်ဘာ၊ ၁၉၇၁]

ခြင်ထောင်

ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်၊ ကိုယ့်အိုးအိမ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့် ဖြစ်လာမှတော့
ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပို ရှိထားသင့်သည်။

သို့သော် အလုပ်အကိုင်နှင့် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်၊ မိန်းမ
ရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်
ကျော် ရှိလာခဲ့သည့်တိုင် မောင်စိုးမိုးမှာ ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပိုဆောင်၍
မထားနိုင်သေးပေ။

ဤသို့ ပြောသောကြောင့် လူကြားကောင်းအောင် ဆင်းရဲဟန်
ဆောင်သည်ဟု ထင်ပြီး ရယ်သူတို့က ရယ်ကြပေမည်။ အဘယ်အကြောင်း
တို့ကြောင့် ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပိုမထားနိုင်ကြကြောင်းကို ရှင်းလင်း
ပြရပေဦးမည်။

မောင်စိုးမိုးသည် လခ အတော်အတန်ရသော အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့လခလေးထဲမှ သုံးပုံတစ်ပုံကျော်ကျော်သည် ညီ
ဖြစ်သူ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းစရိတ် ဖြစ်သွားသည်။ အလုပ်ရလျှင် မိန်းမ
စောစော မယူသေးဘဲ ညီဖြစ်သူအား ဘွဲ့ရသည်အထိ ကျောင်းထားပေးပါ
မည်ဟု အလကား ပါးစပ်အငြိမ်မနေဘဲ ကတိပေးထားခဲ့မိသကဲ့။ သို့သော်
အလုပ်ထဲရောက်၍ တစ်နှစ်အကြာတွင် မချောစုကို လက်ထပ်ယူလိုက်ခြင်း
ပင် ပြောထားသော စကားတစ်ဝက်ကို ဖျက်လိုက်ရာ ကျသွားလေသည်။

ထို ချိုးဖောက်မိသော အပြစ်ကို ကာမိစေရန် ကျောင်းစရိတ်ကို

လစဉ်မှန်မှန် ပို့ပေးခြင်းအားဖြင့် ပြောစမှတ်ကြီး ဖြစ်နေမည့် ရာဇဝင် အမည်းစက်ကို ဆေးဖြူသုတ်ရာရောက်သည် မဟုတ်လော။

စားကုန်ဈေးနှုန်းများ တစ်စစ ကြီးမြင့်လာသော အချိန်ကာလတွင် မောင်စိုးမိုး၏ ကျန်ရှိသော လစာ သုံးပုံနှစ်ပုံသည် မည်မျှ အသုံးရွှေ့တာသည် ဆိုစေကာမူ စားသောက်ကုန် ဝယ်ယူရသည်နှင့်ပင် ကုန်သလောက် ဖြစ်သွား လေပြီ။

ကျန်ငွေကလေးများမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖိုး၊ လက်ဖက်ရည်အချို့ဖိုး၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖိုး စသည့် အသေးသုံးလေးများ ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်ကလာ ငွေပိုပါ့မလဲ၊ လက်ဖက်ရည်အချို့ သောက်တာကိုး ဟူ၍ စောဒက မတက်ကြစေလိုပါ။ မောင်စိုးမိုးသည် လက်ဖက်ရည်အချို့ ကလေးကိုမှ မသောက်ဘဲ မြီးခြံရမည် ဆိုပါလျှင် သူ၏ အင်ဂျင်နီယာ ဆိုသော ပညာကြီးကို ပြက်ရယ်ပြုရာ ကျပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဦးနှောက် ကို ပူဇော်သောအားဖြင့် ရုံး သက်သာချောင်ချိရေးဆိုင်မှ တစ်မတ်တန် လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပိုဆိုးသည်မှာ မြစ်ကြီးနားမြို့လို တစ်ပါးမြို့များထက် ဈေးကြီးတတ် သော ဒေသတွင် အစိုးရအမှုထမ်း လာဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြစ်ကြီးနား သည် ရေလမ်း၊ ကားလမ်း အမည်ခံသာရှိပြီး တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံး မပြုနိုင်။ တစ်ခုတည်းသော အားထားရာ မီးရထားကလည်း အချိန်မမှန်။ သည်ကြားထဲက ကြက်တစ်ပိသာ ဆယ့်ခြောက်ကျပ် ဆိုသည်လည်း ရော၊ ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ပိသာ ဆယ့်ငါးကျပ် ဆိုသည်လည်း ပေး ဆိုပြီး အလွယ် တကူ ဝယ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ကျောက်စိမ်း အရောင်းအဝယ်သမားများလို ကျောက်ခဲမှ ငွေဖြစ်နေသူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဝယ်ယူ စားသောက်နေရသောအခါ မောင်စိုးမိုး၏ လခလေးမှာ သူ့ဆရာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ လှိုက်ဖိုလှိုက်ဖို ဖြစ်နေရှာတော့သည်။

ကဲ ဒီလိုဆိုတော့ မောင်စိုးမိုး၏ အိမ်၌ရှိနေသော အိမ်ထောင်သုံး
ပစ္စည်းများကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ပြည့်စုံနေပါပြီဟု
ပြောနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဘယ်လိုလုပ် ပြည့်စုံပါမည်နည်း။ အိမ်ထောင်
ကျပြီး ဝယ်ထားသည့် ပစ္စည်းဟူ၍ မည်မည်ရရ ပြောလိုက်စရာ ဘာမှ
မရှိသေး။

သမဝါယမဆိုင် ခွဲတမ်းကလည်း တစ်လ တစ်လလျှင် မွေးဆပ်ပြာ
တစ်ခဲ၊ ဆပ်ပြာခဲ တစ်တောင့်၊ ဆန် တစ်ယောက်နှစ်ပြည်၊ အပ်ချည်လုံး
တစ်လုံး စသဖြင့်သာ ပြီးပြီးသွားတတ်သည်။ မိန်းမရပြီး အသင်းဝင်သည်မှာ
နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ အိမ်သုံးပစ္စည်းဟူ၍ သံပန်းကန်ပြား
တစ်ချပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်အချိုပန်းကန် တစ်စုံ ရခဲ့ဖူးသည်။ အချိုပန်းကန်
တစ်စုံဆို၍ မောင်စိုးမိုး တော်တော်လေး ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ အပြင်တွင်
ဈေးကြီးလွန်း၍ မောင်စိုးမိုးတို့အိမ်တွင် ဖန်ခွက်ထူကြီးများနှင့် သောက်နေ
ရသည်မို့ လက်ဖက်ရည် အချိုပန်းကန် ရချင်နေသည်နှင့် အတော်ပင်
ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဆိုင်သွားထုတ်တော့ သူထင်သလို ငါးလုံးတစ်စုံ
မဟုတ်ဘဲ အလုံးတစ်လုံး အပြားတစ်ချပ် တစ်စုံသာ ရခဲ့လေရာ မသုံးရက်
တော့၍ ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ပြီး အလှူကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ ပစ္စည်းများသည် မိဘပိုင်ပစ္စည်းများသာ
များလေသည်။ အိုး၊ ခွက်၊ ပန်းကန်၊ ဇွန်၊ ချိုင့်၊ မား၊ ဓာတ်ဘူး၊ ခေါင်းအုံး၊
အိပ်ရာခင်း၊ ဖျာ အားလုံးသည် သားသမီးတို့၏ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးအရ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူ ယူလာခဲ့ခြင်းဖြင့် တစ်အိမ်ထောင် ဖြစ်နေရသည်။
မောင်စိုးမိုး၏ အမေကလည်း သားဖြစ်သူ၏အိမ်သို့ ရောက်လာလျှင် သူ
ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများချည်း တွေ့ တွေ့နေရသောကြောင့် ‘အင်း သုံးနှစ်
အတွင်း ငါ့သား ကိုယ်ပိုင် စုမိတာကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ မည်မည်
ရရ ရှိတယ်’ဟု မောင်စိုးမိုးအား ချီးကျူးနေပေသေးသည်။

မောင်စိုးမိုး၏အမေ ပြောမည်ဆိုက ပြောစရာပင်၊ ယခုလက်ရှိ အသုံးပြုနေသော မောင်စိုးမိုးတို့အိမ်၏ တစ်လုံးတည်းသော ခြင်ထောင်ကြီးမှာ မောင်စိုးမိုး အိမ်ထောင်ကျခါစတွင် သူ့အမေ လှမ်းပို့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုခြင်ထောင်ကြီး မရောက်လာခင်ကမူ ကျောင်းသားဘဝထဲက သုံးလာခဲ့သော တစ်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်လေးနှင့်သာ မောင်စိုးမိုးတို့ လင်မယား အိပ်ကြရသည်။ ရလည်း ရခါစ၊ ဆောင်းရာသီလည်း ဆောင်းရာသီ ဖြစ်နေ၍ တစ်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်ကလေးကပင် ပိုမို အဆင်ပြေစေသေးသည်။

နောက်များမကြာမီ နွေရာသီ ရောက်လာပြီး ရာသီဥတု ပူလာသည်။ မောင်စိုးမိုး၏ ဇနီးချောလေးပါ ရာသီဥတုနှင့် ထပ်တူဖြစ်သွားပြီး လင်မယား ခပ်ခွာခွာလေး နေကြရသည်။ ပူအိုက်သော ရာသီတွင် ယခု အသုံးပြုဆဲ ဖြစ်သော နှစ်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်ကြီးကို မောင်စိုးမိုး၏အမေက ချုပ်၍ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်စိုးမိုး အမေတို့မြို့ သမဝါယမဆိုင်မှ ဝယ်ခွင့် ရဉ့်က ပိတ်ပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်မရခဲ့လေ၍ ခြင်ထောင်ဇာကို အိုစာမင်းစာ သိမ်းထားရစဉ် သားဖြစ်သူအတွက် အသုံးလိုလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်သာ အိမ်ရှိ မသုံးတော့ပြီ ဖြစ်သော ပိတ်ခြင်ထောင်ဟောင်းကြီးမှ ဖြုတ်ယူ၍ ရသမျှ ပိတ်တို့ကို အမိုးနှင့် အနားဆွဲပိတ်အဖြစ် ကြိဖန်စပ်ဟပ်၍ ချုပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် နဂိုကပင် ယိသလိုလို ဖြစ်နေသော အနားဆွဲပိတ်များ သည် မောင်စိုးမိုး သားတစ်ယောက်ရလာပြီး နှစ်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင် ဘဝမှ အနံ့အလျား ထူးခြား မပြောင်းလဲဘဲ သုံးယောက်အိပ် ခြင်ထောင်ကြီး ဟု ရာထူးတစ်ဆင့် တက်လာရသည့်အခါတွင် အနည်းငယ် စုက်တတ်လာသည်။

သို့သော် အထက်က တင်ပြခဲ့သော အကြောင်း အကြောင်းတို့ကြောင့်

ရပြန်သော်တိုက်

ပင် ခြင်ထောင်အသစ်တစ်လုံး မဝယ်နိုင်သေးရာ မောင်စိုးမိုးတို့ အိမ်၏ တစ်လုံးတည်းသော အတုမရှိ ခြင်ထောင်ကြီး ဟူသော ဂုဏ်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခု ထူးခြားသည်ကား အရင် နှစ်များကလို ဆပ်ပြာမှုန့် ပွေးပွေးလေးများနှင့် ပွတ်၍ အလျှော်မခံရတော့ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုတလော၌ ခြင်ထောင်ကြီး ညစ်ပတ်သည့် အခါများ တွင် ဆင်ချေးတုံး ဆပ်ပြာခဲ မည်းမည်းကြီးများနှင့် တအားပွတ်တိုက်ပြီး အဝတ်ဖွပ်တုတ်ဖြင့် နာနာအဆော်ခံနေရသည်။ အိုကြီးအိုမ ဘဝရောက်မှ ကုသိုလ်ကံ မကောင်းဘဲကိုး။ ဆပ်ပြာရှားသည့် ကာလမှ ဘာကြောင့် ခြင်ထောင် လာဖြစ်သေးလဲ။

ခြင်ထောင် အပိုမရှိခြင်းသည် ညအိပ်စဉ်သည်လာလျှင် ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ခြင်ထောင်ပါလာသော ဧည့်သည်ဆိုပါက တော်သေး သည်။ မြစ်ကြီးနားသည် ပူအိုက်သောအရပ် မဟုတ်သော်လည်း ခြင်ကိုက် ခြင်း၌မူ အရည်အသွေး ညံ့လှသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင် မပါ သော ဧည့်သည် ညအိပ်လာတည်းလျှင် အနီးအနားအိမ်များမှ ခြင်ထောင် ငှားရသည်။ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်နေလျှင်ကား မောင်စိုးမိုးသည် ခေါင်းမြီးခြံ အိပ်တော့ကွာဟု ရယ်စရာလိုလို ပြောရင်း တကယ်ပင် ခြင် ထောင် ငှားမပေးတော့။ မောင်စိုးမိုး သဘောအကျဆုံးမှာ ဝါသနာတူ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ ညအိပ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်ဆိုပါက တစ်ညလုံး ထိုင်၍ စာပေဝတ္ထု အကြောင်း၊ အနုပညာ အကြောင်းများကို တတ်သလောက် ဖတ်သလောက် နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ လုပ်လေ့ရှိသောကြောင့် အိပ်ချိန် မရှိတော့ပေ။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်သာ များများ ဝယ်ထားရန် လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ညအိပ်စဉ်သည်လာ၍ ခြင်ထောင် ငှားငှား နေရတိုင်း ခြင်ထောင် အပိုတစ်လုံးတော့ ဝယ်ချုပ်ဦးမှ ဟူသော အတွေးကို လင်မယား

နှစ်ယောက်စလုံး တွေးမိကြသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်လည်း ပြန်သွား၊
ထိုအတွေးကလည်း ပြီးပြီးမေ့မေ့။

ဇာခြင်ထောင်တစ်လုံးကို ချုပ်နှောင်ဖို့ ဆိုသည်ကလည်း သိပ်ပြီး လွယ်
လှသောကိစ္စ မဟုတ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် တန်ရာတန်ဖိုး ပေးဝယ်ရသည့်
တိုင် ပစ္စည်းဝယ်ခွင့် ပြုသည်ကိုပင် အလကားနေရင်း ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်
စားပြီး ကျေးဇူးတင်တင် နေရလေ့ရှိသော သမဝါယမဆိုင်ဘက်သို့ မျှော်လင့်
စောင့်စား နေခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြာခဲ့လေပြီ။ ဟို နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ
ကြီး၏ ဝတ္ထုတော်ကြီး တစ်ပုဒ်၌ပါသော ရည်းစားစာကို မှီငြမ်းပြုပြီး အတိ
တေ ရှေးကာလ ဘယ်ဘဝက စခဲ့ရသည်လို့ စောင့်မျှော်ချက်ကို ရေတွက်လို့
မပြနိုင်သူကတော့ မောင်စိုးမိုးရယ်ပါဟုပင် စာဖွဲ့ လိုက်ချင်တော့သည်။

အပြင်ဈေးမှာတော့ ခြင်ထောင် ချုပ်ပြီးသားများလည်း အပုံလိုက်၊
အစများကလည်း အထပ်လိုက်။ သို့သော် ဈေးနှုန်းကမူ ခေါင်ခိုက်နေသော
ကြောင့် မဝယ်ချင်ကလည်း နေ၍ ရသေးသော ခြင်ထောင်တစ်လုံးအတွက်
ဤမျှထိ ငွေကုန်ခံရန် မတန်သေးဟု မောင်စိုးမိုး ယူဆထားသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် အငယ်တန်း အရာရှိလေးတစ်ဦး
ဖြစ်သော မောင်စိုးမိုးတွင် ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပို မရှိသေး။

မောင်စိုးမိုးကလည်း ထမင်းလေး နပ်မှန်အောင် စားရပြီး ဝတ္ထုစာအုပ်
လေးများ ဖတ်နေရလျှင် ကျေနပ်နေပြီ။ မောင်စိုးမိုး၏ဇနီး မချောစုကလည်း
ဝမ်းတူဟူး၊ ဇီးသီးပေါင်း၊ ကြံ စသည့် သွားရေစာများကိုသာ မြို့နေရလျှင်
တဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေပြီ။

သို့သော် ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်နှင့် ဖြစ်လာမှတော့ အလိုက်ကမ်းဆိုး
မသိသော ဧည့်သည်များ လာလျှင် အထင်မသေးရလေအောင် ခြင်ထောင်
အပိုတစ်လုံးတော့ ရှိသင့်သည် ဟူသည်ကိုကား ကန့်ကွက်မဲမရှိ ထောက်ခံမဲ
ရာနှုန်းပြည့်ဖြင့် အတည်ပြုထားကြပါသည်။

မောင်စိုးမိုး နေထိုင်သော အကွက်အတွက် သမဝါယမခွဲတမ်းကို ကိုင်သော အကွက်မှူးမှာ ဦးမြဖေ ဖြစ်သည်။ မောင်စိုးမိုးတို့ ရုံးမှ စာရေးကြီး တစ်ဦးဖြစ်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ လူတိုင်းနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် မောင်စိုးမိုးနှင့် ပြောမနာ ဆိုမနာ။ ပြီးတော့ သူတောင်းသော အကူအညီများကို မောင်စိုးမိုး လုပ်ပေးခဲ့ရ ပေါင်းလည်း များလှပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဦးမြဖေ၏အိမ်၌ စစ်တုရင်ထိုးရင်း

‘သည်တစ်ခါ ခွဲတမ်းမှာ ခြင်ထောင်စာ ပါရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ထည့်ပြီး စဉ်းစားပါဦးဗျာ။ ဧည့်သည်လာရင် ခြင်ထောင် ပေးစရာမရှိတော့ ရုပ်ပျက်လွန်းလို့၊ အိမ်ကခြင်ထောင်လဲ စုတ်နေပြီဗျ’

‘ဟာ ခင်ဗျားတို့ အင်ဂျင်နီယာတွေပဲဟာ ငွေပေါသားပဲ၊ အပြင်က ဝယ်ဗျာ’

‘အပြင်က ဝယ်နိုင်မှတော့ ခင်ဗျားကိုလာပြီး မျက်နှာငယ်ခံ ပြောနေ ပါမလားဗျ။ ခင်ဗျား မယုံရင် အိမ်လာကြည့်ဗျာ။ တခြားအကွက်မှူးတွေနဲ့ကို မတူဘူး၊ ခင်ဗျားလို အကွက်မှူးနဲ့ ခင်ရတာ နစ်နာတယ်ဗျာ။ တစ်ခါမှ ပစ္စည်းကောင်းကောင်းလေးတွေ မရဖူးဘူး’

‘ဟဲ ဟဲ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့လူက ခွဲတမ်းမပါလဲ ကိစ္စမရှိဘူးဗျ။ သူတစ်ခါဆိုရင် လာပြီးချဲမှာ ဆိုတော့’

သူ ဘာကြောင့် အပြင်မှ ခြင်ထောင် မဝယ်သည်ကို မောင်စိုးမိုးက အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌မူ ဦးမြဖေထံမှ

‘အေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ ဥစ္စာပဲ။ ဒီတစ်ခါ ခွဲတမ်းမှာ ပါလာရင် ခင်ဗျားကို ဦးစားပေးပြီး ခွဲတမ်းချမယ်’ ဟူသော ကတိစကားကို ရလေသည်။

ထိုနေ့က မောင်စိုးမိုးသည် စစ်တုရင်ကို မသိမသာ အလျှော့ပေး၍ ထိုးလိုက်သည်။ အမြဲတမ်း ရုံးနေကျဖြစ်သော ဦးမြဖေသည် မောင်စိုးမိုးအား

မနိုင်စဖူး နှစ်ပွဲဆက် နိုင်လိုက်၍ တော်တော် သဘောကျသွားသည်။ ပွဲပြီး၍ အိမ်ပြန်ခါနီး မောင်စိုးမိုးက

‘ဦးမြဖေ၊ ခွဲတမ်းကျရင် မေ့နေဦးမယ်’ ဟု သတိပေးသည်ကိုပင် ‘စိတ်ချစမ်းပါ’ ဟု ပြန်ဖြေလေသေး၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မည်သည့်အကြောင်းလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းမကို ပြောမပြရလျှင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်တတ်သော မောင်စိုးမိုးသည် မချောစုအား

‘မိန်းမရေ၊ တို့တော့ ခြင်ထောင် အသစ်တစ်လုံး ရတော့မယ်ဟေ့’ ဟု ကြွားမိသေးသည်။

မချောစုကမူ

‘လာမယ် ကြာမယ် ဆိုတာကြီးထဲက များလား အကိုရယ်’ ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ခွဲတမ်းစာရွက်များ ဝေငှနေပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသောအခါ ခြင်ထောင်စာ ရတော့မည်ဟူသော သေချာပေါက် ထင်လုံးကြီးဖြင့် ဦးမြဖေ၏ နေအိမ်သို့ မောင်စိုးမိုးတစ်ယောက် ပြုံးပြုံးကြီး ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဦးမြဖေ ပေးသော ခွဲတမ်းစာရွက်လေးပေါ်မှ ခြင်ထောင်စ ဟူသော စာလုံးလေးသည် မောင်စိုးမိုး၏ မျက်နှာကို ဆလိုက်မီးလုံး ရာထောင်စု၍ ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဝင်းပ သွားစေသည်။ မောင်စိုးမိုးသည် ထိုစာရွက်ကလေးအား အမြတ်တနိုး ခေါက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ ယုယုယယ ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဦးမြဖေ၏ အိမ်ထဲသို့ အရပ်ပုပု အသားညှိုညှိုနှင့် ဒေါင်လွန်း ဆိုသော ကချင်အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သူတို့ဌာန၌ အမှုထမ်း နေသော အလုပ်သမားခေါင်း တစ်ဦးဖြစ်၍ မောင်စိုးမိုး ကောင်းကောင်း သိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒေါင်လွန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ပျာလောင်ခတ်သော အမူအရာ၊ စူးရှရှ ဝဲတဲတဲ အသံဖြင့်ပင် ဦးမြဖေသို့ ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာ၊ ခြင်ထောင်ဇာ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ။ အခု အိမ်မှာ ဆရာ သိတဲ့အတိုင်း ခြင်ထောင်မရှိဘဲ အိပ်နေရတယ်။ ဟို ခြင်ထောင်က ဘယ်လိုမှ ပြန်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး’

ဦးမြဖေသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၍ စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်ဖွလိုက်ပြီး ညည်းညူလိုက်သည်။

‘မင်းကွာ၊ ဘာလို့ အခုမှ လာပြောရတာလဲ။ ခြင်ထောင်စ သုံးစ ပါတာက ခွဲတမ်းချပေးလိုက်ပြီကွ။ စောစောက လာပြောပါတော့ကွာ’

ဒေါင်လွန်းသည် မျက်စိလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ရပ်ကြည့် နေသည်။ ‘ညဆို ခြင်သိပ်ကိုက်တာ ဆရာ၊ ကလေးတွေဆို ကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင်ဘူး’ ဟုသာ ပြောပြတတ်ဟန် တူသည်။

သူ့အဖြစ်ကလည်း စိတ်မကောင်းစရာ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့် က အလုပ်သမားတန်းလျားရှိ သူ့အခန်းပေါ်သို့ ညောင်ပင်လဲကျ၍ အခန်း ပိပြို ပျက်စီးသွားသည်။ သစ်ပင်လဲသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပေ။ တန်းလျားနှင့်လွတ်သော ကိုင်းများကို ခုတ်၍ မီးဆိုက်ကြသောကြောင့် တန်းလျားပေါ် မိုးထွက်နေသော ကိုင်းများသာ ညောင်ပင်တွင် ကျန်နေခဲ့ပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် အလေးမညီတော့သည့် ကြားထဲ ညောင်ပင်ခြေရင်း အမှိုက်များ မီးပုံ၍ ရှိ လေ့ရှိသောကြောင့် ပင်ရင်း၌ သစ်ခေါင်းကြီးဖြစ်ကာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ပြိုလဲရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်က ညသန်းခေါင် ကျော်၍ သူတို့ သားအမိ သားအဖအားလုံး အိပ်မောကျနေကြသည်။ ညောင်ပင်၏ ကိုင်းကြီးတစ်ခုသည် သွပ်မိုးကိုဖောက်၊ တန်းများကိုချိုးပြီး ဒေါင်လွန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူကို ပွဲချင်းပြီး အသက်ထွက်သွားစေသည်။ ကလေး များနှင့် ဒေါင်လွန်းမှာမူ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ အပွန်းအပဲ့ အနည်းငယ်ရသည်မှတစ်ပါး ဘာမှ မဖြစ်ကြ။

မိန်းမ ကွယ်လွန်သွား၍ ဝမ်းနည်းနေရသော ဒေါင်လွန်းအတွက်

စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုမှာ သူတို့မိသားစု နှစ်အတော်ကြာ သုံးလာခဲ့သော ပိတ်ခြင်ထောင်ကြီးသည် ညောင်ကိုင်းပိစဉ်က အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြဲ သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါင်လွန်းအကြောင်း သိထားရသော မောင်စိုးမိုးနှင့် ဦးမြဖေတို့ သည် ငိုငံနေမိသည်။

‘ခက်တာပဲ ဒေါင်လွန်းရာ၊ ခွဲတမ်းစာရွက်တွေက ဝေပြီးသား ဖြစ်နေ တော့ ပြန်တောင်းလို့လဲ မကောင်းဘူးကွာ’

ဦးမြဖေသည် တကယ်တမ်း လိုအပ်နေသောသူ တစ်ဦးအား အကူ အညီပေးရန် အခွင့်အရေး ရှိသည့်ကြားမှ မကူညီလိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

မောင်စိုးမိုးသည် ခြင်ကိုက်သောကြောင့် မအိပ်နိုင်ရှာကြသော ကလေးငယ်များ၏ ဒုက္ခကို တွေ့မြင်လိုက်မိပြီး စာနာစိတ် ဝင်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ လာသော ဧည့်သည်များထက် ဒေါင်လွန်း၏ ကလေးများ သည် ခြင်ထောင် လိုအပ်နေပြီ မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် သူ့အား မော်ကြည့် နေသော ဦးမြဖေအား ခွဲတမ်းစာရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း

‘ကဲ သူ့ကိုသာ ပေးလိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တစ်ခါ ပါလာမှပဲ ယူတော့မယ်’

တစ်နေ့တွင် မောင်စိုးမိုး အလုပ်မှ မောမောပန်းပန်း ပြန်လာပြီး သူဖတ်ရန် ငှားထားသော စာအုပ်ကို ရှာသည်။ ထားသောနေရာ၌ မတွေ့ရ၍ မချောစု အား မေးရာ မီးဖိုထဲမှ ထမင်းချက်နေသော ဇနီးဖြစ်သူက

‘ရီရီ လာပြီး ငှားသွားတယ် အစ်ကိုရဲ့’

မောင်စိုးမိုးသည် ဒေါပွသွားမိသည်။ သူ ဖတ်ချင်လွန်း၍ မရမက ငှားလာသော စာအုပ်ကို ဖတ်လက်စ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် တခြားသူတစ်ဦး

လာဆွဲသွားကြောင်း သိရသောအခါ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ဘဲ
အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

‘မင်းကို ငါ ပြောထားသားပဲကွ၊ စာအုပ်ငှားရင် ငါ လက်မှတ်ထိုး
ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်စာအုပ် ငှားပါလို့။ အခုဟာက သူများဆီက ငှားလာရတာ၊
ချောက်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘မပျောက်စေရပါဘူး၊ နက်ဖြန်ခါ သွားတောင်းပေးမယ်’

‘သွားတောင်းတာကတော့ မင်းပြောမှလားကွ။ သူများ စာအုပ်
ဆို မငှားပါနဲ့ဆိုတာ ငါ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ။ အမှတ်ကို
မရှိဘူး’

‘ကလေးကတစ်ဖက် ထမင်းချက်နေတာနဲ့ ထွက်မကြည့်အားဘူး
ရှင်ရေ’

‘ဒါဖြင့် မင်းကို အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုပြီး အိမ်မှာ ရှိနေတာ အပိုပဲပေါ့ကွ’

‘တစ်ခါတည်း သူ့စာအုပ်လေး ငှားလိုက်မိတာနဲ့ ကမ္ဘာကြီး ဖျက်တဲ့
အပြစ်ကြီး ကျနေတာပဲ။ စာအုပ်ကို ဒီလောက် မြတ်နိုးနေရင် ဘာလို့ မိန်းမ
သူထားသေးလဲ’

အထက်အရာရှိနှင့် မပြေမလည် ကိစ္စလေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သော
ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးလာသော မောင်စိုးမိုးကလည်း နဂိုကမှ စိတ်က လက်
တစ်ဆစ်ဆိုတော့ ဒေါသစိတ်ကို ချုပ်တည်း မရသည့်အချိန်။ ဇနီးဖြစ်သူ
ချောစုကလည်း တစ်နေ့လုံး ကလေးနှင့် နပမ်းလုံးရင်းက ထင်းစိုများနှင့်
ထမင်းချက် နေရ၍ မျက်ရည်တရွဲနှင့် ဒေါပွနေသည့်အခိုက်။ ထိပ်တိုက်
လာတိုးမိကြပြီး ဘာမဟုတ်သည့် စာအုပ်ကိစ္စလေးကို အကြောင်းပြုကာ
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားအခြေအတင် ပြောမိကြသည်။ ပြီးတော့ လင်မယား
တို့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြစ်များ ရှာကြံ၍ နာနာကြည်းကြည်း
ခွဲချက်တင်ကြသည်။ ဒေါသထွက်နေကြသူများပီပီ မစဉ်းစားကြတော့ဘဲ

စကားတစ်လုံး အတင်စီး မခံစတမ်း စကားစစ်ထိုးကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ဆိုးခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာကြပြီး

• ‘ကဲ တော်ဆို တော်တော့ကွာ၊ ငါ လက်ပါမိလိမ့်မယ်’
‘ရိုက်ပါ၊ သတ္တိရှိရင် လုပ်ပေါ့၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ လက်အားကိုးလို့’
‘ကဲကွာ၊ ကဲကွာ’

‘သတ်ပါ၊ သတ်ပါ၊ သေအောင် သတ်စမ်းပါ။ မိန်းမဆိုတာ ရိုက်ရအောင် ယူထားတာပဲဟာ ဟင့် ဟင့်’ ဟု မျက်ရည်ကျရခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားလေတော့သည်။

ရန်ပွဲကြီး ပြီးသွားသောအခါ ဒေါသမပြေသေးသော မောင်စိုးမိုးသည် မြို့တွင်းသို့ တစ်ပတ်လျှောက်သွားလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သွေးအေးသွားပြီး စိတ်ပြေလောက်သောအခါမှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့ဇနီး မချောစုသည် သားရေသေတ္တာ တစ်လုံးထဲသို့ သူနှင့် ကလေးအဝတ်အစားများကို ဗီရိုထဲမှ ခွဲထုတ်ပြီး ထည့်နေသည်ကို တွေ့ရတော့
‘ဒါက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

မချောစုက မကျေချမ်းသေးသော အသံဖြင့်
‘ကိုယ့်မိန်းမကိုမှ မသနားတတ်တဲ့လူနဲ့ အတူမနေချင်တော့လို့ သွားတော့မလို့’

‘ဘယ်ကို သွားမှာလဲ’
‘ဦးကြီးတို့ဆီကို နက်ဖြန်ရထားနဲ့ သွားမယ်’
‘မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပလား’
‘ပြီးပြီ’
‘မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား’
‘ဗူးဆို ဖရုံမသီးဘူး’

မောင်စိုးမိုး၏ ယောက်ျားမာနကလေးကလည်း ခေါင်းထောင် ထလာပြန်သည်။

‘အောင်မယ်၊ ငါက နင့်အတွက် ပြောနေတာ၊ ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးတာပဲ’ သူတို့၏ သားဖြစ်သူ တစ်နှစ်သားကလေးမှာ အဖေနှင့် အမေကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ပြုံးရယ်နေသည်။ သူကလေးကတော့ ဘာမှ မသိရှာ။ ညရောက်တော့ မောင်စိုးမိုးသည် အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင် ယူပြီး ခြေရင်းရှိ အခန်းလွတ်တစ်ခုသို့ သွား၍ အိပ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို မကျေနပ်သည့် သဘောကို ပြသည့် အထိမ်းအမှတ် အနေနှင့် ဖြစ်သည်။

ညဦးပိုင်း စာဖတ်ပြီး မီးမှိတ်လိုက်သည့်တိုင် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော် သော မောင်စိုးမိုးသည် နက်ဖြန်နံနက် အိမ်မှ ထွက်သွားတော့မည့် ဇနီး အကြောင်းကို အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

သူ့မိန်းမသည် သဘောကောင်းလေး ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေ့မှ ဘာကြောင့် နှုတ်လှန်ထိုးရပါသနည်း။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် ကစား ကစားနှင့် တကယ် ပျက်ရတော့မည်။ မချောစု ဆိုသည်ကလည်း အေးအေး လေး နေတတ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ ကြီးသည်။ မနက်ဖြန်တွင် တကယ်သာ ဆင်းသွားဖြစ်လျှင် ဘယ်တော့မှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်မည် မဟုတ်ပေ။ ကြားထဲ က သားကလေးသာ မိတကွဲ ဖတကွဲဖြင့် မျက်စိသူငယ် ဖြစ်ရှာပေတော့မည်။ မောင်စိုးမိုး စဉ်းစား၊ မင်း ကြပ်ကြပ်ကြီး စဉ်းစားလိုက်စမ်း။ မင်းက လူကြီး။ တကယ်ဆို မင်းက အလျှော့ပေးသင့်သည်။ သို့သော် မောင်စိုးမိုးက လက်နက်ချ အလံဖြူ တင်လိုက်လျှင်လည်း နောက်နောင်များတွင် မချောစု က ရွှေရေး ပန်းကန်တက် ဖြစ်လာတော့မည်။ နောက်ဆုံးတော့ လေပျော့ လေးနှင့် ခေါ်ကြည့်သည်။

‘ဟေ့ ချောစုရေ ချောစု’
တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ချောစု အိပ်သွားပြီလား’

တုတ်တုတ်ကလေးမှ မလှုပ်။

သည်မျှပင် မာန်ကြီးသည့်ကောင်မ၊ နေစမ်းပေစေဟု စိတ်ကို တင်းထားပြီး အိပ်တော့မည်ဟု မောင်စိုးမိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်လေမှ သူ့ဘေးတွင် တဝီဝီ ဖြစ်နေသော ခြင်္သေ့များကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သည်တော့ မောင်စိုးမိုးသည် မှောင်ထဲမှာပင် ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

မကြာမီ၌ပင် မောင်စိုးမိုး အိပ်နေသော အခန်းထဲမှ ဖြန်းခနဲ ဘတ်ခနဲ နှင့် ခြင်ရိုက်သံ၊ ခြင်ယမ်းသံ၊ ခြင်ဖိသံများ ဝေဝေဆာဆာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်ဖြစ်၍ ခြင်ရိုက်သံသည် တော်တော်ကြီးပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပီပီသသကြီး ကြားနေရသည်။ သည်ကြားထဲတွင် မောင်စိုးမိုး၏ အသံကလည်း ထွက်၍ လာချေသေးသည်။

‘တောက် ဒီခြင်တွေကလဲကွာ’

‘ကဲ သေပေရော ကဲ’

‘ဒီညတော့ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မနက်ကျရင်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြင်ဖုတွေချည်းပဲ နေတော့မှာကွာ၊ ဒုက္ခပါပဲ’

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ မချောစု၏အသံ ပေါ်လာသည်။ အသံက ခပ်မာမာ။

‘ကဲ ခြင်ထောင်ထဲ လာအိပ်လေ’

သည်တစ်ခါ မောင်စိုးမိုး အလှည့်။ ဈေးကိုင်နေလိုက်ပြန်သည်။ ဘာမှပြန်၍ အဖြေမပေးဘဲ နှုတ်ပိတ်၍သာ နေလိုက်သည်။ ခြင်ကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်သံများသာ ကြားနေရသည်။

တော်ကြာတော့ မချောစု၏ အသံက ထပ်မံ၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ နည်းနည်း လေသံပျော့လာသည်။

‘အလကားနေရင်း ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာမနေနဲ့၊ ဘယ်လို လူမှန်းလဲ မသိဘူး။ ခြင်ထောင်ထဲကိုတော့ လာအိပ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

မောင်စိုးမိုးက မောင်ထဲတွင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးရင်း ခြင်မရှိ သော သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကဲ လာမှာဖြင့် မြန်မြန်လာ၊ မူမနေနဲ့၊ ခေါ်ချင်လွန်းလို့များ မှတ် မနေနဲ့။ ခြင်ကိုက် အိပ်ရေးပျက်ရင် နေမကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့’

မချောစု၏ အသံမှာ ငေါ့ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သော်လည်း တမင် လုပ်ပြော နေရကြောင်းကို ဖုံးကွယ်၍ မရပေ။ မောင်စိုးမိုးကလည်း သွားချင်လွန်းလှပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ကလေးဆိုးကြီး အသံဖြင့်

‘နေမကောင်းလဲ အနေသာကြီးပါကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ နက်ဖြန်ခါကစပြီး ဆိုင်ကြတော့မှာမှ မဟုတ်တာ’

‘အကိုနော်၊ ကဲမနေစမ်းနဲ့၊ ကလေးကလားတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ လာအိပ်လှည့်’

နောက်ဆုံးတော့ မောင်စိုးမိုးသည် စောင်း၊ ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ရာခင်း များကို ပြန်၍သယ်မပြီး သူတို့အိမ်၏ တစ်လုံးတည်းသော သုံးယောက်အိပ် ခြင်ထောင်ကြီးထဲသို့ ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ အပြင်ဘက်တွင် ကျန်နေခဲ့သော ခြင်များသည် ညလုံးပေါက် သွေးစုပ်ပွဲ သဘင်ကြီး မကျင်းပလိုက်ရသောကြောင့် တဝီဝီနှင့် ဒေါသူပုန် ထနေကြ လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မချောစုသည် ဤအိမ်မှ ဆင်းသွား ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ခြင်ထောင်ကြီးထဲသို့ မောင်စိုးမိုး ဝင်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ပျံ့လွင့်ထွက်လာသည့် ရယ်မောသံ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ဟီးဟီး ဟဲဟဲများက ပြောပြနေပါသည်။

ထိုအခါ မောင်စိုးမိုးသည် ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပိုမရှိ၍သာ သူတို့

လင်မယား ပြတ်စဲလုဆဲဆဲ အန္တရာယ်မှ လွတ်လာရသည်ဟု အတွေးဝင်
လာသည်။ ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပိုဝယ်မထားမိခြင်းကိုပင် ဝမ်းသာနေမိ၏။

သို့ဖြင့် မောင်စိုးမိုးတို့ လင်မယားသည် ခြင်ထောင် အပိုတစ်လုံး
နောက်ထပ် ဝယ်ချုပ်ရန် စိတ်ကူးထဲ၌ပင် ထည့်တော့မည် မဟုတ်၍ နောက်
နောင်အခါများတွင် မောင်စိုးမိုး၏ နေအိမ်သို့ ညအိပ် တည်းခိုကြမည့်
အပေါင်းအသင်း ဧည့်သည်များသည် ကိုယ့်ခြင်ထောင်ကိုယ် ယူလာကြရုံသာ
ရှိပါတော့သတည်း။

[မိုးဝေမဂ္ဂစင်။ ပေါ် ၁၉၇၄]

နိုင်ငံခြားပြန်

‘ဟဲ့လို၊ ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား’

သားလှီးဓားနှင့် စဉ်းတီတုံးတို့သည် အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သော်လည်း ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ မီးဖိုပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုက်နေသော ရေခွေးအိုးက

‘ဘယ်သူလဲကွ၊ စောစောစီးစီး’

‘ကျွန်တော်ပါ၊ ဒီ စင်ပေါ်မှာလေ’

အားလုံးသည် တောက်ပြောင်သန့်ရှင်းနေသော စင်လေး၏ အပေါ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ တောက်ပပြောင်လက်နေသော သံဘူးဝိုင်းလေး တစ်ဘူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စပိစုတတ်သော သစ်သားယောက်မက မေးလိုက်သည်။

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ ဟင်’

‘ဪ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိကြတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသား အစစ်ပါဗျ’

အားလုံးသည် မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ရေခွေးအိုးက ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး

‘မင်းပြောလိုသာ ကြားလိုက်ရတယ်။ မင်းပုံစံကတော့ တစ်စက်မှ ဗမာရုပ်နဲ့ မတူဘူး’

သံဘူးလေးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

‘ဟဲ ဟဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ထင်လည်း ထင်စရာပါပဲလေ။ ကျွန်တော့်ဘဝကလဲ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ပြောင်းလဲခဲ့ရပြီကိုး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အပြစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးဇာတိက မြန်မာပြည်ပဲ။ အခု နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာ’

သစ်သား ယောက်မသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထင်ကြီးသွားသလို သံဘူးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အို နိုင်ငံခြားက’

‘ဟုတ်ပါတယ် နိုင်ငံခြားက ပြန်ခဲ့တာပါ။ လူတွေမနိုးခင် ကျွန်တော် တို့ချင်းမို့သာ ပြောရတာပါ။ မြန်မာပြည်မှာ မွေးတယ်လို့ ပြောရမှာတောင် ခပ်ရှက်ရှက်ရယ်။ ကျွန်တော်က မျှစ်ဘူးလေ’

‘အို ဟုတ်လား၊ နိုင်ငံခြားကြီးများတောင် ဘယ်လို ရောက်သွားရတာလဲ ဟင်’

သစ်သားယောက်မက မေးလိုက်သောအခါ မျှစ်ကြော်ဘူးသည် အားရ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် မည်သို့ အောင်မြင်မှု ရခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

ရေငွေးအိုးက သစ်သားယောက်မကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး

‘ဒီကောင်မလေးတွေ အထင်ကြီးရမယ်ဆို နှစ်ယောက် မရှိဘူး၊ ကဲ ကဲလွန်းတယ်’ ဟု တွေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အစက ဟို တောကြီးမျက်မည်းထဲက စခဲ့ရတာ ပါလား။ အခုလို ဖြစ်ရမယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဝံ့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် စပြီး ဒီလောကကြီးထဲ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ နေရာကတော့ ရွှေဘိုခရိုင် ကန့်ဘလူ မြို့နယ်ရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဝါးတောကြီးထဲကပေါ့။ မြေကြီး

အောက်မှာ ပုန်းကွယ် နေခဲ့ရပေမယ့် အချိန်တန် အရွယ်ရောက် မိုးဦးပေါက်
လဲ ရောက်ရော ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်တွေဟာ လှုပ်ရှားမိတာပါပဲ။ မိုးရေအစို
ဓာတ်ကလေးနဲ့ မြေကြီး ခပ်မွ့မွ့ ဖြစ်အလာ ကျွန်တော်လည်း မျိုသိပ်လို့
မရတဲ့ အဆုံး ခေါင်းချွန်းနဲ့ အတင်းဖောက်ပြီး မြေပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ရသပေါ့။
ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ မိုးနဲ့သင်းနေတဲ့ လေနအေးလေးရယ်၊
စိမ်းစိမ်းစိုနေတဲ့ မြပုရစ်ဖူးလေးတွေရယ်၊ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က မိုးပုလဲဥလေး
တွေရယ်က ကျွန်တော်ကို ကြိုနေကြသလိုပဲဗျာ'

ကဗျာဆန်နေလိုက်တာ အမြင်ကတ်စရာ တယ်ကောင်းဟု ရေခွေး
အိုးက ပုပ်သိုးသိုး မျက်နှာထားနှင့် နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်သည်။ သတိထားမိဟန်
မတူသော မျှစ်ကြော်ဘူးကမူ ဆက်လက်၍ ပြောပြနေသည်။

'ပြီးတော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။
အဲဒီတုန်းက တကယ်ကို နုနုနယ်နယ် လှလှပပ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့
မျှစ်စို့ပေါက်ကြီးကိုး'

'အဲဒီတုန်းကတော့ ငယ်သေးတာဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးနဲ့
ပေါ့ဗျာ။ ငါ ကြီးလာရင် လှပဖြောင့်စင်းပြီး ကြီးမားတဲ့ ဝါးလုံးကြီးဘဝ
ရောက်စေရမယ်။ ပြီးမှ လူတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် အသုံးဝင်စေရမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ခုဖြစ်လာတာနဲ့က တခြားစီ
ပေါ့လေ'

သစ်သားယောက်မက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

'ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ရှင်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်းလဲ မဖြစ်ရပါ ဆိုတဲ့ စကား
တောင် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ခုလိုဖြစ်ရတာကတောင်
ကောင်းကောင်းပါပဲ။ ဝါးဘဝသာ ရောက်သွားရင် ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်
ရဲ့ အိမ်က ပိုးစားနေတဲ့ ကြမ်းခင်းပဲ ဖြစ်မလား၊ အိမ်သာတွင်းထဲ ဘောင်ခွေ

ချခံရလို့ ဆွေးမြေ့နေမလား၊ တောမီးလောင်တာထဲများ ပါသွားမလား၊ တစ်ခုခုပဲပေါ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုလိုဖြစ်လာရတာ ရှင် သိပ်ပြီး ကံကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မတို့များ မီးဖိုထဲက ဘယ်တော့မှ လွတ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

သစ်သားယောက်မ၏ ပြောသံကို ကြားရသောအခါ စဉ်းတီတုံးက

‘မယောက်မရယ်၊ ညည်းက သစ်သားယောက်မ ဖြစ်လာမှတော့ မီးဖိုချောင်မှာ မနေလို့ ဘယ်များ သွားနေချင်လို့တုန်း။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာရတာပါအေ။ ဘုရားစင်ပေါ် တက်နေချင်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး’

သစ်သားယောက်မသည် မည်သို့မျှ ပြန်မချေပတော့ဘဲ မျှစ်ကြော်ဘူးကိုသာ ဆက်၍ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ပြောချင်ချင်ဖြစ်နေသော မျှစ်ကြော်ဘူးကလည်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး

‘တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ တောကြီးထဲကို ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိပါဘူး။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ချိုးဖဲ့ယူတော့တာပါပဲ။ သူ့တောင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်လို မျှစ်တွေ အများကြီး ရောက်နှင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မိန်းမကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဘွားကြီးပါဗျာ။ ပြီးတော့ စကားလဲ မပြောတတ်ဘူး။ သူ ရွာပြန်ရောက်လို့ သူများတကာတွေနဲ့ တွေ့တော့ အာ အိ အဲ အသံထွက်တတ်လို့ ကျွန်တော် သိရတာပေါ့။ စကားသာ မပြောတတ်တယ်၊ တော်တော် မျှစ်ရှာကောင်းသဗျ။ မြေကြီးထဲက မပေါ်တပေါ် မျှစ်တွေကိုလဲ တူးဖော်ယူတာပဲ။ သူနေတဲ့ရွာက ထန်းပင်ကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးပါဗျာ။ အိမ်ကလေးတွေကလဲ ဝါးအိမ်ကလေးတွေ၊ ယိုင်တိယိုင်တိုင်နဲ့’

‘ဟား ဟား ရယ်စရာပေါ့ကွာ၊ နိုင်ငံခြားပြန်ကြီး ဖြစ်လာမယ့်သူကို စကားမပြောတတ်တဲ့ တောသူမကြီးက ဘဝပြောင်းပေးလိုက်တာပေါ့’

ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်သော ရေခွေးအိုးကြောင့် မျှစ်ကြော်ဘူးကြောင်သွားသည်။ ပြီးတော့ မကျေနပ်သလိုနှင့်

‘ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားမှာတော့ တစ်ယောက် စကားပြောလို့ မဆုံးခင် ဝင်ပြီး လုမပြောတတ်ဘူးဗျ။ ယဉ်ကျေးမှုကို နားလည်တဲ့ သဘောပေါ့။ အင်းလေ ခင်ဗျားကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့!’ ဟု ရေခွေးအိုးကို နှိမ်လိုက်သည်။

သစ်သားယောက်မကလည်း ရေခွေးအိုးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင်က ကြားက ဖြတ်ဖြတ်ပြီး နှောင့်ယှက်မနေပါနဲ့။ ကဲ ကိုမျှစ်ကြော် ဆက်သာပြောပါ။ သူ့ကို ဂရုစိုက် မနေစမ်းပါနဲ့။’

‘ဒါနဲ့ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော သားလှီးဓားက

‘အဘွားကြီးနေတဲ့ ရွာကလေးရောက်...’

‘အဲ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ သတိရပြီ။ အဘွားကြီးရဲ့သမီးက ကျွန်တော့်ကို အခွဲတွေခွာ ရေခွေးအိုးထဲထည့်ပြီး ပြုတ်တော့တာပဲ။ အစကတော့ တော်တော် အခံရခက်သား၊ ဒါပေမဲ့ အပြုတ်ခံရတော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျက်သွားတာကိုး။ ပြီးတော့မှ အမျှင်လိုက်မြွှာပြီး နေပူလှန်းခံရပြန်ရော’

‘ဪ ရှင့်ဘဝကလဲ မသက်သာပါလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ မျှစ်ခြောက်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ နေလှန်းခံရပြီး သုံးလေးလလောက်တော့ အိမ်အောက်က ကက်ထဲ နေခဲ့ရသေးတယ်။ နွားချေးဇော်နံသကိုး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး၊ မြို့က အဝယ်တော် ရောက်လာတာပါပဲ’

သစ်သားယောက်မက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ပိတ္တမြားမှန်ရင် နွံ မနစ်ပါဘူးရှင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ လူဆိုလို့ အဘွားကြီးတို့ သားအမိနဲ့

ရွာသားတွေကိုပဲ တွေ့ဖူးသေးတာကိုး။ အခုလာတဲ့ မိန်းမကြီးကတော့ လူချင်း တူပေမယ့် ဝတ်စားထားတာက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့ ဆွဲကြီးနဲ့ လက်ကောက်နဲ့ပါပဲ။ အဘွားကြီးတို့ကတော့ ဂျိုးရှစ်သစ်လောက် ထူနေတဲ့ ဘာရောင် ဘာအဆင်းမှန်း မသိတဲ့ လုံချည် ထဘီတွေနဲ့ပေါ့။ အဲဒီမြို့က မိန်းမကြီးက မျှစ်ခြောက်တွေကို သူ့မှာပါလာတဲ့ ဖန်လက်ကောက်၊ ခဲတံ၊ ချည်ကြမ်းလုံချည်၊ ငါးပိ စတဲ့ လူသုံးပစ္စည်းတွေနဲ့ လဲလှယ်ယူတာကိုး။ လုံချည်လေး တစ်ကွင်းရဖို့ မျှစ်ခြောက်တွေအများကြီး ပေးရတာကတော့ အဆမတန်ပါပဲ။ တောသူအပျိုလေးတွေကလဲ တစ်မိုးလုံး ချိုးခဲ့ရတဲ့ မျှစ်တွေကို ပေါင်ဒါတို့၊ ဆံညှပ်တို့နဲ့ လဲယူကြတယ်'

ရေနေ့အိုးက ကြားဝင်၍

'ဪ မိန်းမ မိန်းမ၊ တောနေနေ မြို့နေနေ သည်ရောဂါကတော့ အတူတူပါလား' ဟု တရားသံနှင့် ညည်းလိုက်သည်။

'အဲဒီ အဝယ်တော် မိန်းမကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို လှည်းနဲ့ တိုက်ပြီး တော့ ကန့်ဘလူဆိုတဲ့ မြို့က ကုန်သည်ကြီးထံမှာ သွင်းတယ်။ မျှစ်ခြောက် ဈေးကွက် သိပ်မရှိလှဘူးလို့ ကုန်သည်ကြီးက ဈေးညစ်ပြီး အဝယ်တော် မိန်းမကြီးကို တောင်းတဲ့ဈေးထက် နည်းပြီး ဝယ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် အဘွားကြီးမှာ တော်တော် အမြတ်ရမှာပါ။ သူ ရခဲ့တာက မတန်တဆ ဈေးနဲ့ စုယူခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့လဲ ကုန်သည်ကြီးရဲ့ ဂိုဒေါင် ထဲမှာ တော်တော်ကြာအောင် နားနေပြီးတော့ ရန်ကုန်ကို မီးရထားနဲ့ လာ၊ ဂျပန်ပြည်ကို သင်္ဘောနဲ့ ပါသွားရတာပါပဲ'

နားမရှင်းသော စဉ်းတီတုံးက ထောက်မေးလိုက်သည်။

'ဂျပန်ကို ဘယ်လို ရောက်သွားတာလဲဗျ၊ ကန့်ဘလူက ကုန်သည်ကြီးက တိုက်ရိုက် ရောင်းလိုက်တာလား'

'အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရန်ကုန်မှာက သူ့ထက်ပိုကြီးတဲ့ သူဌေး

ကြီး ရှိသေးတယ်။ သူက တစ်ဆင့် ပြန်ဝယ်ပြီးမှ ဂျပန်ပြည်က စက်ရုံကို ရောင်းလိုက်တာပဲ ထင်ပါတယ်’

သစ်သားယောက်မက ဝင်၍ တိုက်တွန်းပေးပြန်သည်။

‘ကဲပါ လမ်းခရီး အတွေ့အကြုံလေး ပြောစမ်းပါဦး။ ဗဟုသုတလေး ဘာလေး ရအောင်ပေါ့’

‘သိပ်ပြီး ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါဘူး။ လှိုင်းမူးတဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဂျပန်ပြည်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို ရေချိုးပေး၊ ရေနွေးငွေ့နဲ့ ထပ်ပြုတ်ခံရသေးတယ်။ အားလုံး စက်တွေနဲ့ သူ့အလိုလို လုပ်သွားတာ။ အလုပ်သမားတွေက စက်တွေကို နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ရုံပဲ။ တစ်ဖက်က ဝင်သွားတုန်းက သာမန် မျှစ်ခြောက်ကလေးပေါ့။ တစ်ဖက်က ထွက်လာတော့ စည်သွတ်ပြီးသား စာတမ်းရိုက်ပြီးသား ဖြစ်လာရော၊ နတ် ရေကန်ထဲ ချလိုက်သလိုပါပဲဗျာ။ သူတို့ဆီက လူတွေက တကယ် တော်တဲ့ လူတွေ။ သိပ်ကို အံ့ဩချီးကျူးစရာ ကောင်းတယ်။ သူတို့ မဖြစ်နိုင်တာလို့ မရှိတော့ဘူး’

သားလှီးဓားက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

‘ကိုယ့်လူပြောတာက ဟုတ်တော့ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ် တမ်း တွေးရင်တော့ ဟိုတော့ရွာကလေးက မိန်းမတွေလို မျှစ်ချိုးပြီး အခြောက်လှန်းမယ့်သူ မရှိရင် ကိုယ့်လူရဲ့ လူတွေကော မျှစ်ကြော်ဘူး လုပ်နိုင်ပါ့မလား’

ရေနွေးအိုးက ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘အေးကွ၊ ငါတော့ ဂျပန်ပြည်က လူတွေထက် တောထဲကို သွား၊ ဝါးပင်တွေကြားထဲက မျှစ်တွေကို မရမက ရှာတတ်တဲ့ မိန်းမကြီးက ပိုတော်တယ် ထင်တယ်’

‘ဟေ့ ခြေသံကြားတယ် တိတ်ကြစမ်း’

သားလှီးဓား၏ သတိပေးသံနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုစဉ်ပင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကပိုကရို ဖြစ်နေသော ဆံပင်တို့ကို ပြင် ထုံးလျက်နှင့် အသက် နှစ်ဆယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ သူမ ဝတ်ထားသော အဝတ်အထည်တို့သည် အရောင်မှိန်နေလေပြီ။ အိပ်ချင်စုံဝါး ဖြစ်နေသေးဟန်တူသော သူမ၏ မျက်လုံးတို့ကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပြီး တဝါးဝါး သမ်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရေနံဆီမီးဖိုကို မီးမွှေးလိုက်ပြီး ရေခွေးအိုး ရေထည့်၍ တည်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘သူက ဘယ်သူတုံး’

မျှစ်ကြော်ဘူး၏ အမေးကို သစ်သားယောက်မက အဖြေပေးလိုက် သည်။

‘စောတင်တဲ့၊ ဒီအိမ်က အိမ်ဖော်မလေးပေါ့။ သူက အခုလို အစော ကြီး ထပြီး ရေခွေးကျိုရတယ်’

‘ရေခွေးကျိုတာများ ဟိုလျှပ်စစ်ဂေါက် ရှိနေတာပဲဟာ’

စင်ပေါ်၌ရှိနေသော လျှပ်စစ်ဂေါက်က ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ခင်ဗျားက ရောက်တာ မကြာသေးတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။

ကျွန်တော့်ကို သုံးရင် မိတာ သိပ်တက်လို့ မသုံးဘူးဗျ။ ဧည့်သည်လာလို့ အရေးတကြီး ရှိလှမှ၊ မသုံးမဖြစ်မှ သုံးတာ။ ပြီးတော့ ဟိုဘက် အခန်းထဲ မှာ ရှိတဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူလဲ ကျွန်တော်လိုပဲ။ ချပ်သေတ္တာထဲက ထွက်ရတယ် ကို မရှိဘူး။ တကယ်တမ်း မီးပူတိုက်မယ် ဆိုရင် စောတင်ပဲ မီးခိုး တအူအူ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ တိုက်ပေးရတာ။ ဟိုထောင့်က ကြေးမီးပူကြီးပဲ သုံးနေတာ’

ဆူပွက်စ ပြုလာပြီဖြစ်သော ရေခွေးအိုးက ဝင်၍ ဘုတောလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ နိုင်ငံခြားက ဖြစ်တဲ့ဟာတွေက အထိမခံ ရွှေပန်းကန်
တွေပါကွာ။ တကယ်သုံးရတာထက် ဟိတ်ဟန်က ပိုများနေရဲ့။ မင်းတို့ရဲ့
အသုံးစရိတ်က တယ်ကြီးတာကိုး။ ဒီတော့ ရှိုးပြပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ တို့ချည်းပဲ
သုံးရော။ ကောင်းသမှ သိပ်ကောင်းရောပေါ့ကွာ။ လူ့လောကကြီးကို ငါ
စိတ်နာလာပြီနော် တောက်’

ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် ရေခွေးအိုးသည် ဒေါသကြီးလာသည်။
တရှူးရှူး၊ တရှဲ့ရှဲ့၊ တရှူးရှူးနှင့်။

‘ရှင်ကလဲ အလကားနေရင်း ဒေါသပဲ ကြီးနေတော့တာကိုး’

သစ်သားယောက်မ၏ စကားကို ကြားရလျှင် ရေခွေးအိုးသည် ပို၍
စိတ်ဆိုးသွားဟန်ဖြင့်

‘ဘာ အလကား စိတ်ဆိုးတယ် ဟုတ်လား၊ ငါတို့ဘဝကိုက စိတ်ဆိုး
စရာမို့ စိတ်ဆိုးရတာ သိရဲ့လား။ တကယ်လုပ်နေရတဲ့ လူတွေကျတော့
ဘယ်လောက် နစ်နာလဲ’

‘ကုသိုလ်ကံပေါ့ရှင်’

‘ဘာကုသိုလ်ကံလဲ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း လက်မခံရဲတဲ့ လူတွေ
ကြောင့် တို့ ဒီလို ဖြစ်နေရတာ’

ရေခွေးအိုးသည် တရှူးရှူးနှင့် ပေါက်ကွဲမတတ် ဖြစ်လာသည်။
တကယ် စိတ်ဆိုးနေမှန်း သိကြ၍ အားလုံးကပင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကြည့်
နေကြသည်။

ထိုစဉ်ပင် အိမ်ဖော်မလေး ပြန်ဝင်လာသည်။ ရေခွေးအိုး တရှူးရှူး
တရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ပြီး
တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည်။ နောက်မှ သတိရဟန်ဖြင့် အခန်းအပြင်
ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး လက်နှီးစုတ်တစ်စကို ကိုင်ကာ ပြန်ဝင်လာသည်။
ထိုလက်နှီးစုတ်ဖြင့် ရေခွေးအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ ယူလိုက်ပြီး ဓာတ်ဘူးထဲသို့

လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေပြန်ဖြည့်၍ ရေခွေးအိုးကို မီးဖိုပေါ် တင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

လက်နှီးစုတ်က သစ်သားယောက်မကို ကြည့်ကာ

‘ညည်းတို့ကတော့ အခန်းထဲမှာ ဖိမ်ပေါ့လေ၊ ငါဖြင့် တစ်ညလုံး အပြင်ဘက် ဝရန်တာမှာ စောတင် မေ့ထားခဲ့လို့ ချမ်းလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ငါက ပူတာကို မကြောက်ပါဘူး၊ အေးတာတော့ နည်းနည်းလေးမှ မရဘူး။ ဟိုကောင်မ စောတင် ဘာစိတ်မွန်နေလဲ မသိပါဘူး။ အခု ညည်းတို့ ဘာပြောနေကြတာလဲ’

‘ဪ ဟို မျှစ်ကြော်ဘူးက သူ့ရဲ့ နိုင်ငံခြား အတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြနေတာကို နားထောင်နေကြတာ’

သစ်သားယောက်မ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ လက်နှီးစုတ် သည် မျှစ်ကြော်ဘူးကို မြင်ရသောအခါ သဘောကျသွားသည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

မျှစ်ကြော်ဘူးက အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် ခေါင်းညိတ် ပြ၍ ပြုံးနေလေသည်။ လက်နှီးစုတ်သည် မျှစ်ကြော်ဘူး၏ တောက်ပ ပြောင်လက်သော အသွင်သဏ္ဍာန်ကို သေချာကြည့်၍ ‘သူ၏ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော ပုံပန်းကို ပြန်၍ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ မလုံမလဲ အရှက် ပြေ ရယ်လိုက်ပြီး

‘အဟင်းဟင်း၊ ကျွန်မကတော့ အဆင့်အတန်းမရွေး ဘယ်အိမ်မှာ နေရနေရ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါက ကျွန်မရဲ့ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝတဲ့ သဘောပေါ့ရှင်။ နောက်ထပ် ပေရေမှာ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးလေ။ ကဲ ကျွန်မလဲ သိချင်တာ လေးတွေ ရှိနေတာ မေးစမ်းပါရစေ။ နိုင်ငံခြားဆိုတာက သိပ်ကို ခမ်းနား တာပဲဆို၊ နတ်ပြည်လိုပဲဆို။ ဟိုတစ်ခါ အိမ်ကို လာလည်တဲ့ နိုင်ငံခြားပြန် လူကြီးက ပြောတယ်လို့ ဟိုကြွေကရားက ပြောဖူးတယ်။ ကြွေကရားကတော့ ဧည့်ခန်းကို ခဏခဏ သွားရတော့ သတင်းဆန်းတွေ သိရတာပေါ့’

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရေဇွေးအိုးက လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်ဟု တွေးမိသေးသည်။
မျှစ်ကြော်ဘူးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး

‘သူတို့ဆီကတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ စက်မှုလက်မှုက သိပ်ကို
တိုးတက်တာပါလား။ လူတစ်ယောက်ကို ကားတစ်စီးစီ ကိုယ်ပိုင်ရှိကြတယ်၊
တိုက်ကြီးတွေကလဲ အမြင့်ကြီးတွေ၊ လမ်းကြီးတွေကလဲ ဖြောင့်တန်းတဲ့လမ်း
ကြီးတွေ။ သူတို့ဆီမှာ နေရမှပဲ လူ့ဘဝရဲ့ ပျော်စရာဆိုတာ ဒီလိုပါလားလို့
သိရတော့တယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောသလိုဖြင့် သူတို့ဆီမှာ-သူတောင်းစား မရှိတော့ဘူးပေါ့၊
ငတ်ပြတ်နေတဲ့သူတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့’

ရေဇွေးအိုး၏ ကြားဖြတ်အမေးကို မျှစ်ဘူးသည် ရုတ်တရက် ပြန်
မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ဒါကတော့ဗျာ အို အဲ’

‘အေးလေ ခင်ဗျားရောက်ခဲ့မှာက စက်ရုံထဲသွား ရောက်ခဲ့ပြီး စက်ရုံ
ဆင်း အလုပ်သမားတွေရဲ့ တကယ့် ဘဝအခြေအနေကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘဲကိုး။
တိုက်အမြင့်ကြီးတွေက ကွယ်နေတော့ တိုက်ကြီးတွေရဲ့ နောက်က လမ်းကြို
လမ်းကြား အမှိုက်ပုံမှာ ကောက်နေတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေကို ဘယ်
တွေ့ခဲ့ရပါ့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုဓာတ်ခဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ အဲဒီက လာ
တာဆိုတော့ သိမှာပါ’

အခန်းထောင့်၌ ရှိနေသော အားကုန်၍ ပင်စင်ယူထားသည့် ဓာတ်ခဲ
က မပြီးမရယ် ခပ်တည်တည် ကြည့်လိုက်ကာ

‘ဘာလို့ ဒါတွေ မေးနေရတာလဲ ရေဇွေးအိုးရာ၊ ငါ ပြောခဲ့ပြီးသား
မဟုတ်လား။ ငါ လူတွေအကြောင်းကို သိပ်လဲ မပြောချင်တော့ဘူး၊ တွေး
လဲ မတွေးချင်တော့ဘူး။ တစ်ချိန်တစ်ခါက အလင်းရောင်ပေးခဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝ
ဟာ အခု ဘာမှ မစွမ်းတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ကို ခွဲ၊ အထဲ ဝင်ကြည့်စမ်း၊
မည်းနက်နေဆဲပါပဲကွာ’

လက်နှီးစုတ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

‘အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ပြောချင်တာတွေကို လျှောက်ပြောနေတာပဲ’
ဓာတ်ခဲက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ

‘နင် သိပ်ခက်တယ် လက်နှီးစုတ်၊ လောကမှာ မဆီမဆိုင် လုပ်ချင်
ရာ လျှောက်လုပ်၊ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာတွေ တစ်ပုံကြီး။ နင်
ဒါကြောင့် လက်နှီးစုတ် ဖြစ်နေရတာ’

ထိုစဉ် စောတင် ဝင်လာ၍ စကားစ ပြတ်သွားကြပြန်သည်။
စောတင်သည် ကြောင်အိမ်ထဲမှ ကြွေပန်းကန်ပြားများ၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊
လက်သုတ်ပဝါတို့ကို ထုတ်ယူ၍ မျှစ်ဘူးရှိရာ စင်ပေါ် တင်ထားလိုက်
သည်။ ပေါင်မုန့်ကို ငွေဓားကလေးနှင့် အချပ်များ လှီး၍ ပေါင်မုန့်ကင်
မီးအိုးကလေးပေါ် တင်ပြီး ကင်နေလေသည်။ ကင်ပြီးသော ပေါင်မုန့်ချပ်
များကို ပန်းကန်ပြားတွင် ထည့်ပြီး ထွက်သွားပြန်သည်။ မျှစ်ကြော်ဘူးက
စောတင်ကို ကြည့်ကာ

‘သူက ထွက်ချည် ဝင်ချည်နဲ့’

လက်နှီးစုတ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘သူ့အလုပ်က မီးဖိုချောင်သာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှေ့ခန်း ရှင်းရသေး
တယ်၊ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းရသေးတယ်၊ ကား ဖုန်သုတ်ရသေးတယ်။
တော်ကြာ သခင်မတို့ ထလာရင် ကော်ဖီ ပေါင်မုန့် အသင့်ဖြစ်နေရမယ်။
ပြီးတော့...’

မျှစ်ကြော်ဘူးသည် ပေါင်မုန့်လှီးသော ဓားကို မြင်ရသောအခါ
လက်နှီးစုတ်၏ စကားကို နားမထောင်ချင်တော့၍

‘ဟဲ့လို မစ္စတာ စတိန်းလက်စတီး၊ ဝှစ်မောနင်း၊ ဟောင်းဒူးယူဒူး’ ဟု
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သံမဏိဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းက ဓားကို တီးတိုး ဟား
လိုက်ကြသည်။

‘သိပ်ပြီ အဲဒီအကောင်ကို အရောမဝင်နဲ့။ သူက သံမဏိအစစ် မဟုတ်ဘူး၊ အရည်စိမ်ရယ်’

‘အေးပါ ငါ သိပါတယ်’

ထိုစကားတို့ကို ကြားမိဟန်မတူသော မျှစ်ဘူးက ဆက်၍ ချီးကျူး နေပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကြည့်လိုက်ရရင်တော့ အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် တောက်တောက်ပပ ပဲဗျို့၊ အားကျစရာပဲ။ ကံ ကိုသားလှီးဓား၊ ဓားချင်း အတူတူ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီအင်္ဂလန်က လာတဲ့ ဓားနဲ့ တူလို့လား၊ ဘယ်လောက် ကွာခြားသလဲ။ ခင်ဗျားကတော့ အစွန်းအကွက်တွေနဲ့’

သားလှီးဓားက ငုံ့ခံမနေဘဲ

‘အင်္ဂလန်မှာတော့ လူတွေက ပေါင်မုန့်ပဲ လှီးဓားနေကြသလားဗျ။ ကျုပ်လို သားလှီးဓားတွေလည်း တစ်ပုံကြီး နေမှာပါ’

မျှစ်ဘူးက သူ၏စကားတို့ကို ပြန်လည်ချေပခြင်း ခံနေရ၍ ကျေနပ် ဟန် မတူ။ တကယ်ဆိုလျှင် သားလှီးဓား၊ ရေဇွေးအိုး စသည်တို့သည် မြန်မာပြည်၌ ဖွားပြီး တခြား မည်သည့်တိုင်းပြည်မှ ရောက်ဖူးကြသူများ မဟုတ်။ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံကြွယ်ဝကြသူများ မဟုတ်။ သူတို့ကို အလျှော့ပေး လျှင် ညံ့ရာကျလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြီး

‘ဘာပဲပြောပြောပေါ့လေ၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာရင် အဆင့်အတန်း မြင့်လာတာတော့ ခင်ဗျားတို့ ငြင်းနိုင်မလား။ ကျွန်တော်သာ သာမန် မျှစ်ဘဝ နေရရင် လှည်းကြမ်းစီးပြီး တောမြို့၊ ဈေးကလေးမှာ ဖက်နဲ့ ပုံရောင်းတာ ခံရမှာ။ အခုကြည့်စမ်းပါ။ တိုက်ခန်းထဲက စင်ပေါ်မှာနေရပြီ၊ ကားစီးဖူးပြီ၊ ပြီးတော့ ကြည့်လေ၊ တောမှာဆိုရင် ကျွန်တော့်လောက် မျှစ်ကို တစ်ပုံငါးပြား ဆယ်ပြားလောက်ပဲ ပေးရတယ်။ မျှစ်ကြော်ဘူး နိုင်ငံခြားပြန် ဘဝကျတော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတိုင်း ဝယ်နိုင်တယ် မှတ်လို့လား။ ကျွန်တော်တို့အဆင့်က

သိပ် ရှားရှားပါးပါး အတန်းအစား၊ တန်ဖိုးကျတော့လဲ အဆနှစ်ဆယ် သုံးဆယ် မြင့်တက်သွားတာကို ခင်ဗျားတို့ အမြင်'ဟု ပြောလိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်နေသောကြောင့် သိပ်ဟုတ်သော ငါပါလားဟု ဘဝင်မြင့် ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဓာတ်ခဲက စကားတစ်လုံးချင်းစီ လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်သည်။

'တန်ဖိုး မြင့်သွားတယ် နိမ့်သွားတယ် ဆိုတာက လူတွေရဲ့ အခြေ အနေအရ သတ်မှတ်ချက်ပါပဲ။ ဒါကိုထောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ဟုတ် လှပြီ ထင်ရင် မဟာအမှားတော်ပုံကြီး ဖြစ်မှာပဲ။ လူဆိုတာတွေက ထူးထူး ဆန်းဆန်းဆိုရင်၊ အပေါ်ယံ အမွမ်းမံ ကောင်းနေရင် အထင်ကြီးပစ်လိုက် ကြတာ'

ရေခွေးအိုးသည် တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထိုကြောင့်ပင် ဓာတ်ခဲ၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်

'သိပ်ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မေ့ရင်တော့ အကျနာမှာပဲ။ နာမည်တွေ ဘယ်လို ပြောင်းတပ်တပ်၊ အပေါ်ယံ ပြင်ဆင်မှု မွမ်းမံမှုတွေ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် မူလ ဇာစ်မြစ်ကို ဖျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်ဘူး'

မျှစ်ကြော်ဘူးသည် စိတ်တိုသွားသည်။ ကြည့်စမ်း၊ သည်အကောင် တွေသည် အင်္ဂလိပ်စာ ဆို၍ အေသည် ဂျုံနဲ့လားဟု မေးရမည့်သူတွေ။ သူ့ကို ပြန်၍ သတိပေး ဆုံးမနေကြသည်။ စိတ်ဆိုးသွားသော်လည်း ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ရေခွေးကျို့ လျှပ်စစ်ဂေါက်တို့ ရှေ့၌မူ ချုပ်ထိန်းထားရမည်။ သူသည် ပညာတတ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လူလိမ္မာအမျက် ပြင်မထွက်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်လော။ သည်တော့ အသာအယာ ပြီးလိုက်ပြီ။

'အေးဗျာ၊ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဆိုတဲ့ စကားကို အစက မယုံမိ ဘူးဗျာ'

ရေခွေးအိုးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ချလိုက်သည်။

ဘာ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို မနာလိုဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။ ခင်ဗျားဘာသာ ကြံကြိုက် အခွင့်သာလို့ နိုင်ငံခြားကို တစ်ခေါက်ပါသွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မနာလို ဖြစ်ရမှာလဲ။ မနာလိုလဲ မရှိဘူး၊ အဲ အထင်တော့ မကြီးနိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ’

ဓာတ်ခဲက အားနာဟန်ဖြင့်

‘ဟေ့ ရေခွေးအိုး၊ အထင်ကြီးတယ် ပြောလိုက်ပါကွာ’

‘မပြောနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ရိုင်းတယ်ထင်ရင်လဲ ထင်၊ သူ့ကို အထင်ကြီး ရအောင်က သူ့အနေနဲ့ ဘဝတူ မျှစ်တွေကို ဘယ်လောက် ကောင်းကျိုး ပြုခဲ့လို့လဲ။ သူ့တန်ဖိုး တဖြည်းဖြည်းကြီးပြီး ဈေးတက်လာတော့လဲ ဘယ်သူ တွေ ကောင်းစားသွားလဲ။ ရန်ကုန်က သူဌေးကြီး ကားသစ်တစ်စီး ဝယ်စီး နိုင်မယ်။ စက်ရုံပိုင်တဲ့လူကြီးက တစ်ရုံကနေ နှစ်ရုံ ဖြစ်လာမယ်။ ကန့်ဘလူ က ကုန်သည်ကြီး တိုက်ဆောက်ကောင်း ဆောက်နိုင်မယ်။ အဝယ်တော် မိန်းမကြီး ရွှေလက်ကောက်တစ်ဖက် ထပ်လုပ်နိုင်မယ်။ ကဲ အများစုဖြစ်တဲ့ မျှစ်ချိုးရတဲ့ သူတွေကတော့ ဘာထူးလာသလဲ။ လူတစ်စုကို အကျိုးပြုတဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ဂုဏ်ပြုပွဲတွေ ဘာတွေများ လုပ်သင့်တယ် ထင်နေ သလား’

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေခွေးအိုးသည် ဒေါသ ကြီး ကြီးလာသည်။ မျှစ်ကြော်ဘူးကလည်း မနည်း သည်းခံနေရဟန်ဖြင့်

‘တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား လွန်လာပြီ။ အမှန်ကတော့ အောက်တန်းစား တွေနဲ့ သွားရောမိတဲ့ ကျုပ်အပြစ်ပဲ’

ထိုစဉ် ချောင်းဟန်သံ၊ ခြေသံများနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ဘက်မှ လူသံ ကြားလိုက်ရသည်။ တိုင်ကပ်နာရီမှ တဒင်ဒင်နှင့် ခုနစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ စောတင်သည် သုတ်သုတ်ပျာပျာ ဝင်လာပြီး ကော်ဖီဖျော်လေသည်။ ထိုနောက် လင်ဗန်းထဲသို့ ကော်ဖီအိုး၊ ပန်းကန်တို့ ထည့်နေစဉ် အသား

ဖြူဖြူ၊ အရပ်ပုပု၊ အသားအရေ စိုပြည်ပြည့်ဖြိုးသော အသက် ၃၀ ခန့် မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူမသည် တဘက်အမွှေးပွကြီးကို ခြံထားပြီး သွားပွတ်တံနှင့် သွားတိုက်နေရင်းက ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သည်။

‘စောတင် ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ် မသုတ်နဲ့တော့၊ ဟိုစင်ပေါ်က မျှစ်ဘူးကို ဖောက်ပြီး ထပ်နွေးလိုက်။ ဒီနေ့ တစ်မျိုး ဆန်းဆန်း စားကြတာ ပေါ့။ တော်ကြာ ကိုကို နိုးတော့မယ်။ မြန်မြန်လုပ်’

သခင်မ ထွက်သွားလျှင် စောတင်သည် လျှင်မြန်သွက်လက်စွာနှင့်ပင် ဆူနေသော ရေနွေးအိုးကို အောက်သို့ချလိုက်ပြီး ဒယ်အိုး တည်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မျှစ်ဘူးကိုဖောက်၍ ဒယ်အိုးထဲထည့်ကာ ယောက်မနှင့် မွှေပေးလိုက်သည်။ မကြာမီ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထ လာသည်။ သစ်သားသောက်မလည်း သူ အလွန်အထင်ကြီးနေသော မျှစ်နှင့် တရင်းတနှီး ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ စောတင်သည် မျှစ်ဘူးခွံကို အပြင်ဘက် အမှိုက်ပုံလွင့်ပစ်လိုက်ပြီး မျှစ်ကြော်တို့ကို လင်ဗန်းထဲ ထည့်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ မ ယူသွားလေသည်။

မီးဖိုခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်နေကြသော သူတို့သည် ငေးနေမိကြသည်။ အတန်ကြာမှ ရေနွေးအိုးက

‘အင်း နိုင်ငံခြားပြန် မစွတာမျှစ်ခြောက်(အေမှ ဇက်ထိ ဘွဲ့ရှည်) တော့ သွားရှာပြီ။ နိုင်ငံခြားက တစ်ခေါက်လေး ပြန်ခဲ့ရတာနဲ့ ဘဝမေ့ချင် လိုက်တာကိုး’

ဓာတ်ခဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

‘ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ၊ အောက်ခြေ နည်းနည်းလွတ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ နားမလည်တာက လူတွေဟာ သူ့ကိုထက် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ဝင်းဝင်းလက်လက် တံဆိပ်တွေကို ပို အထင်ကြီးတယ် ဆိုတာကိုပဲ’

သားလှီးဓားက ရယ်မောလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်တို့အတွက် သင်ခန်းစာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်နိုင်ငံခြားကပဲ လာလာ၊ အပေါ်ယံ ဟိတ်ဟန် ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ အရမ်း အထင်မကြီး ကြနဲ့ပေါ့။ သူ့ရဲ့ တကယ့် အနှစ်သာရကိုပဲ ကျုပ်တို့ ကြည့်တတ် မြင်တတ် ရမယ် မဟုတ်လား။ အခုလဲ ကြည့်လေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လောက်ပဲ ထင်နေနေ မျှစ်ဟာ မျှစ်ပဲပေါ့။ လူ့ပါးစပ်ထဲကနေ ဘယ်ရောက်သွားမလဲ၊ ကဲ’

အားလုံးသည် သဘောတူဟန်နှင့် ငြိမ်သက်သွားကြလေသတည်း။

[ခိုးစေမဂ္ဂစင်။ မတ်လ၊ ၁၉၇၁]

တစ်ပွင့် တစ်လွှာနှင့် မေတ္တာအကြောင်း

[၁]

* ကိုမာန်မြင့်၊ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး ဘာလေး ရေးစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေက တစ်ခါလားလဲ ဘဝသရုပ်ဖော်၊ တစ်ခါလားလဲ ခေတ်နဲ့ လူတွေကို သရော်တာတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်'

ကျွန်တော်သည် ယခုတလော အထက်ပါ တိုက်တွန်းသံကိုသာ ကြားနေရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သော မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများသည် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တိုင်း အချစ်ဝတ္ထုရေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။ မန္တလေးမြို့ရှိ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ငယ်နာမည် မပဲလှော်ကလည်း ကျွန်တော် ရေးသော အချစ်ဝတ္ထုလေးများကို ဖတ်ချင်လှပါသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်သည် ဝါသနာအရ ယုံကြည် မျှော်လင့်ချက်ကလေးကြောင့် မာန်မြင့် ဟူသော ကလောင်အမည်ယူပြီး မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်း၌ ဝတ္ထုတိုများ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပေတော့မည်။ တခြားမဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်များ၌လည်း ရံဖန်ရံခါ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ အချစ်ဝတ္ထု ဟူ၍ကား မရေးခဲ့မိသေးချေ။ တွေ့၊ ချစ်၊ ကွဲ၊ လွမ်း၊ ပြန်ပေါင်း ဟူသော သမားရိုးကျ အချစ်သက်သက် ဝတ္ထုကိုကား ရေးလည်း မရေးချင်။ ရေးရန်လည်း အားမထုတ်မိပါ။

သို့သော် မရည်ရွယ် မမျှော်လင့်ပါဘဲ ဤဝတ္ထုကိုရေးရန် အကြောင်း ဖန်လာချင်တော့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြမည့်သူနှင့် စကားစပ်မိကြသည်။ အောက်ပါ ဇာတ်လမ်းသည်ကား သူပြောပြသည့် အသည်းနှလုံးရေးရာ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသတည်း။

[၂]

ဖြစ်နိုင်လျှင် အချစ်အကြောင်း မပြောလိုပါ။ အတိတ်ကိုလည်း ပြန်လည် မတွေးချင်ပါ။ ယခု ကိုမာန်မြင့်က ကြားသိလိုလှပါသည်။ ဆို၍သာ ပြောရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဘဝကို စတင်ရာ နေရာသည်ကား ကန့်ဘလူမြို့ မြောက်ပိုင်း ကွက်သစ်ရပ်အတွင်းရှိ ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ခြံကြီး၏ ဘေး၌မူ နွေအခါတွင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထတတ်ပြီး မိုးအခါတွင် စိမ်းလန်းသော အရွက်ကြီးများနှင့် တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောတတ်သည့် ကျွန်းပင် ကြီးများ၊ နွေရာသီ အချိန်ကျလျှင် တစ်ပင်လုံး ရိုးတံနီနီ အပွင့်ဝါဝါတို့ ဖုံးပြီး တစ်တောလုံး သင်းပျံ့နေအောင် မွေးစေသော အင်ကြင်းပင်များ ပတ်လည်ဝိုင်းနေပါသည်။ ခြံထောင့်၌မူ တစ်နှစ်လုံးတွင် တစ်ရက်သာ အိပ်ရာမှ လန်နိုးသကဲ့သို့ ပွင့်တတ်သော ပိတောက်ပင် တစ်ပင်နှင့် နွေကို အံ့တုတတ်သော ငှရွေဝါတစ်ပင် ရှိပါသည်။

ခြံကြီး၏ အလယ်တွင် ထီးထီးထိုးထွက်နေသော နှစ်ထပ်တိုက် ဖြူကြီးတစ်လုံး ရှိပါသည်။ တိုက်ကြီးကား နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနား ထည်ဝါလှပါသည်။ ထိုတိုက်ကြီးထဲတွင် အထူးခြား အလှပဆုံး နေရာသည် ကား ဧည့်ခန်းဆောင် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းထဲတွင် ကြွေပြားများ ခင်း၍ ကတ္တီပါစ ရောင်စုံများ၊ ဖန်ပန်းအိုးများ၊ ပန်းချီကားချပ်များ၊ မှန်တံခါးများ စသည်ဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပလျက် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤလောကကြီးထဲသို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြင့် ဘယ်ကာလက အစပြုပြီး ရောက်ခဲ့ကြောင်းကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် မွေးဖွားလာသည့် အကြောင်းကို စတင်၍ အသိအမှတ်ပြု ခံရသည်ကား မိုးရာသီ နေ့တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့ကိုမူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ထိုနေ့ နံနက်ခင်းမှာ ညဦးပိုင်းက မိုးရွာထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေပါသည်။ ခြံဘေးရှိ ကျွန်းပင်ကြီးများကလည်း ကျွန်တော်၏ မွေးဖွားခြင်းကို ကောင်းခြီးပေး ဂုဏ်ပြုသကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူသော အပွင့်များနှင့် ကြိုဆိုပါသည်။ ငှက်ပျောပင်များကလည်း အရွက်ဖားလျားကြီးများကို တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါရင်း အားပါးတရ ရယ်မောနေသည်။ စာကလေးများကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သတင်းပို့နေကြသလား မသိ၊ ကျလိ ကျလိဖြင့် အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြပါသည်။ စပယ်ပန်းနဲ့ ကလေးကလည်း နံနက်ခင်း၏ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေပြည်ကလေးနှင့်အတူ ဝေပျံ့လျက်ရှိသည်။ ဩော် သာယာကြည်နူး၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစဖွယ် ကောင်းသော လောကကြီးပါတကား။

‘ဟော ဒီမှာ မေမေ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ နှင်းဆီပင်က အဖူးထွက်နေပြီ လာကြည့်ပါဦး’

အိပ်ရာအထဲတွင် မျက်နှာသစ်ရင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားဟန်ရှိသော အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက အော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူမ၏ မိခင်ပါ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား ကြည့်ပါသည်။

‘အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီဘက်က ကိုင်းကလဲ အဖူးထွက်တော့မယ်။ အပင်ကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ဟေ့။ ရေလဲ ကောင်းကောင်း လောင်းရမယ်၊ မြေတောင်လဲ မြှောက်ပေးရဦးမယ်နော်’

ကျွန်တော်၏ သတင်းသည် မကြာမီ တစ်အိမ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြကာ ဝမ်းသာပျော်မြူးနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့်ရော၍ ဝမ်းသာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည်ကား ပန်းအိုးကြီး တစ်အိုးထဲတွင် စိုက်ပျိုးထားသော နှင်းဆီတစ်ပင်မှ နှင်းဆီဖူးတစ်ငုံ ဖြစ်ပါသတည်း။

[၃]

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌မူ ကျန်သောအကိုင်းမှလည်း နှင်းဆီအဖူးလေးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စတင်၍ တွေ့ဆုံကြရခြင်း ဖြစ်သလို အချစ်ဇာတ်လမ်း၏ အစဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ အထီးကျန် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် မျိုးတူ အဖော် တစ်ယောက် ရလာသောကြောင့် ပျော်ရွှင်မိပါသည်။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်တော် ရောက်လာသော နေ့ထက်ပင် သာယာဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် အောက်မေ့မိသည်။ သွေးကပင် စကားပြောသည်လား မသိ။ သူ့ကို မြင်လျှင် မြင့်ချင်းပင် မဖော်ပြနိုင်သော စိတ်၏ ခံစားမှုတစ်ရပ်က ရင်မှာ စွဲငြိလာသည်။ တသိမ်သိမ် လှိုက်ဖိုခြင်းများက အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သည်လို ဖြစ်နေရခြင်းများကပင် ပျော်စရာ ကောင်းသလိုလို။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သံယောဇဉ် ဆိုသည်ကလည်း အတူစား၊ အတူနေ ကြာလာသောအခါ တစ်စတစ်စနှင့် ကြီးထွားခိုင်မာလာပါသည်။ သံယောဇဉ်၏ နောက်မှ ကပ်ပါလာသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိကြပါ။

ချစ်ကြရသော ရက်ပိုင်း၌မူ တစ်လောကကြီးသည် ပျော်ရွှင်မှုများ အတိနှင့် ပြည့်စုံနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဖူးသည် မိုးရွာသော အခါများ

တွင်လည်း အတူတွဲ၍ အစိုခံရင်း ရယ်မောကြသည်။ လေတိုက်သော အခါ များ၌လည်း တစ်ဖူးမျက်နှာ တစ်ဖူးကြည့်ကာဖြင့် တသိမ့်သိမ့် မြူးထူး ကြသည်။

သူမနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အရွယ်သည် မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော် တစ်ရက်စော၍ ဖူးခဲ့ရသော ကျွန်တော်က အလိုလို အကြီး ဖြစ်နေရတော့သည်။ အငယ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အဖူးအင့် ဘဝကပင်လျှင် သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်များသည် ကြီးကျယ် မြင့်မားလှချေသည်။

‘အစ်ကို တစ်နေ့ကျရင် ညီမတို့ဟာ ပြည့်စုံတဲ့ အပွင့်ဘဝကို ရောက် စေရမယ်။ လှပဆန်းကြယ်တဲ့ မွှေးကြိုင်တဲ့ ကြီးမားနူးညံ့တဲ့ နှင်းဆီပန်းပွင့် တွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရအောင်နော်’

သူမ၏ စကားကို ဘဝအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရန် မဆိုထား နှင့်၊ ကကြီး ခခွေးပင် ကြီးစားရေးနေရသော အဆင့်၌ ရှိသည့် အဖူးအင့် ကလေး ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူမိခဲ့ပါလေ၏။

‘ပန်းဖြစ်လာရတဲ့ ဘဝမှတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖူးရာကပွင့် ပွင့်ရာက နွမ်း၊ နွမ်းရာကကြော့ အပင်ပေါ်ကနေ မြေခရတဲ့ ဘဝမျိုးတော့ မဖြစ်ချင် ပါဘူး။ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်လေးပေါ့လေ။ တစ်နေ့ ကြွေရမှာချင်း တူတာ တောင်မှ အရိပ်ထဲက ဖန်ပန်းအိုးထဲမှာပဲ နေချင်တယ်’

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ အယူအဆတို့ကို လက်မခံချင်လှသော် လည်း ချေပသော စကားတို့ကို မပြောရက်ခဲ့ပေ။ သူမ၏မျက်နှာ ညှိုး၍ အလိုမကျ ဖြစ်မည်ကို စိုးရွံ့သောကြောင့် ငြင်းပယ်ရန်လည်း အခက်။

အဖူးအင့်ဘဝ ဆိုတော့လည်း ရှေ့အနာဂတ်ခရီးကို ပန်းခင်းသော လမ်းဟု အလွယ်တကူ မှတ်ယူထားကြပြီး ချစ်သည်ကိုသာ သိ၍ ချစ်သည်ဟု ပြောကောင်းရင်းဖြင့် ကျေနပ်နေမိကြသည်သာ။

[၄]

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်ခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာပါသည်။ ပွင့်ချပ် အစိမ်းကလေးများကြားမှ ပြုထွက်လာသော ပွင့်ဖတ်အရောင်လေးများသည် ကျွန်တော်တို့၏ အရည်အသွေးများ ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏အရောင်က အနီရောင် ဖြစ်၍ သူမ၏အရောင်မှာ ရွှေရောင်သန်းသော အဝါရောင် ဖြစ်ပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အရွယ်ကလေးများ 'တော်တော် ရလာသလို ပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီး၏ အကြောင်းကိုလည်း တစ်စထက် တစ်စ သိလာရပါတော့သည်။ အသိအကျွမ်းများလည်း ရှိလာရပါသည်။ တည်ငြိမ်ခုံညားသော ကျွန်းပင်၊ ဣန္ဒြေဆင်ပြီး အရှက်ကြီးလှသော စပယ်ရုံ၊ ကမ္ဘာကို ပတ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးသော ပေါ်ကြော့ကလေး လိပ်ပြာ၊ ရသမျှ ကုတ်ကပ်စုဆောင်းတတ်သော ဓနရှင် ကိုရွှေပျား စသော သူများနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ခြံကြီးထဲရှိ လူများအကြောင်းကိုပါ တစေ့တစောင်း လေ့လာအကဲခတ်ခွင့် ရပါသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဟန်ဆောင် ကောင်းလှသောကြောင့် သူတို့၏ အကြောင်းမှန်ကို သိရန် မလွယ်ကူပါ။ ထို လူဆိုသော သူတို့သည် စိတ်ထဲ ရင်ထဲက တစ်မျိုး၊ အပေါ်ယံမျက်နှာနှင့် ပြုမူပုံကတစ်မျိုး စသည့် ပညာမျိုးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ကြသူများ ဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်တော် သိမိပါသည်။

တစ်ပင်တည်းမှ ပေါ်ထွက်လာကြသည့် နှင်းဆီပန်း အင့်ချင်း ဖြစ်ကြသော်လည်း သူမသည် ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးလာပါသည်။ တစ်ကိုင်းစီ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုကွာဟမှုကလေးသည် ထိုစဉ်သောအခါက ကျွန်တော်တို့၏ အချစ်ကို မည်သို့မျှ ထူးခြား ပြောင်းလဲစေခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ အတွက်မှာမူ သစ္စာ

မေတ္တာတို့သည် နှုတ်ဖျား၌ အစဉ်တွဲခိုနေသော စကားလုံးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ လျှို့ဝှက်ထားသမျှ အလှ ဘဝ အားမာန် စသည်များကို လောကကြီးအား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်ပါသည်။ နံနက်ခင်း၏ တောက်ပသော နေရောင်ခြည် အောက်ဝယ် ကျွန်တော်၏ ရဲရဲနီသော ပန်းပွင့်လွှာလေးများသည် ဖိတ်ဖိတ် တောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရနံ့သည် ခြံကြီးတစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်ပြာမလေးများ၊ ပျားပိတုံးမလေးများသည် ကျွန်တော် အနား၌ ကိုယ်ဟန်ပြု၍ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနား၌ ရှိနေသော ဣန္ဒြေကြီးလှပါသည် ဆိုသည့် စပယ်ပွင့် ဖြူဖြူမွှေးမွှေးလေးများကပင် မခိုတရိုဟန်ဖြင့် တိတ်တခိုး ကြည့်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် မသိချင်ယောင် ပြုနေရပါသည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်၏ အမြတ်နိုးရဆုံးသော သူမမှာမူ ဖူးငံ၍ ကောင်းဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကြီးမားဖွံ့ဖြိုး၍ အများထက်သာသော ပန်းပွင့်ကြီးဖြစ်ရန် အံ့ခဲ၍ ရက်ရှည်ရှည် အားယူနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ကျွန်တော်နှင့် လိပ်ပြာမလေးများ၊ စပယ်ပွင့်လေးများတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ကျေနပ်ဟန် မပြပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိပ်ပြာမ သုလှလေးများနှင့် ပြူးရယ်၍ စကားပြောမိလျှင် သူမသည် ဘေးမှနေ၍ မသိမသာ မျက်စောင်းတခဲခဲ နေလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ စိတ်ကောက်ပြီး နေတတ်သောကြောင့် ချောမော့ရသေးသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့်မူ မိန်းကလေးတန်မဲ့ လာရောက်မိတ်ဖွဲ့သည့် လိပ်ပြာမလေးများကို ပြန်လည်၍ ခင်မင်သည့်သဘော မပြလျှင် ရိုင်းရာကျနေမည်က ရှိသေးသည်။ သို့သော် 'ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုတာပဲ လေ' ဟု သူမကို ပို၍ ချစ်ရပြန်ပါသည်။

တစ်ကြိမ်ကလည်း ခရီးကြို၍ ရောက်လာဟန်ရှိသော လိပ်ပြာတစ်ခု

နှင့် စကားပြောမိသည်။ သူတို့ ပြန်သွားသောအခါ သူမက ခနဲသလို ငေါ့သလို စကားဆိုသည်။

‘ဟင်း မိန်းကလေးတွေနဲ့များ တွေ့မယ်ဆိုရင် မျက်နှာကို ပြုံးလို့။ ဒါပဲနော် အစ်ကို၊ မျက်နှာများမယ်လို့ မကြံနဲ့။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ လေ၊ ပြောတာတွေလဲ အပိုနေမှာပါ။ အစ်ကိုက စကားပြောက ကောင်း ကောင်းနဲ့။ ရုပ်ကလဲ မျက်နှာများမယ့် ရုပ်။ ညီမကတော့ တစ်ဘဝမှာ တစ်ယောက်ပဲ ချစ်မယ် ဆရာ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ သီးတဲ့ ပေပင်လို အချစ်မျိုးပေါ့။ အစ်ကိုနဲ့သာ လွဲရရင်တော့ ညီမ ကြွေပြုန်းတဲ့ထိ နောက်ထပ် အချစ်မရှာဘူး သိရဲ့လား။’

ကျွန်တော်ကမူ သူမကို ပြုံး၍သာ ပြလိုက်မိပါသည်။ ယုံ မယုံကိုကား စကားကုန် မဆိုရဲပါလေ။

[၅]

နောက် သုံး လေး ရက်ခန့် ကြာလာသောအခါ သူမသည်လည်း ပွင့်၍ လာပါတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ချစ်သူ၏ အောင်မြင်မှုကို တအံ့တဩ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ လှလိုက်သည့် အလှ၊ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိအောင် ရင်သပ်၍ ရှုရမည့် အလှ၊ ပွင့်ဖတ်ကြီးများကလည်း ကတ္တီပါစလို နုရွနေ သည်။ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့၌ ရွှေရောင် အစက်အပြောက်လေးများ ရောစွက် နေသည်။ ပြီးတော့ အပွင့်အရွယ်အစားကလည်း ကျွန်တော့်ထက် နှစ်ဆခန့် ဖွံ့ဖြိုးနေသည်။ ခုံညားထည်ဝါနေသော ချစ်သူကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ မိသည်။ သို့သော် အလိုလိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားငယ်နေမိသည်။ မိမိ ၌လည်း ကိုယ်ပိုင်အလှ ကိုယ်ပိုင်ရနံ့ ရှိပါလျက်ကယ်နှင့်ပင် သူမနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ အလိုလို သိမ်ငယ်သွားပါတော့သည်။ နဂိုရှိပြီးသား ကျွန်တော်၏ အရောင်ကလေးများပင် မှေးမှိန်သလိုလို ဖြစ်ရပါသည်။

ရာပြည့်စာတစ်စောင်

ခြံရှင် သခင်မတို့ သားအမိမှာလည်း ဧည့်သည်လာတိုင်း နှင်းဆီပင် ပြရသည်က အမောတကော။ ဧည့်သည်တိုင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး တစ်အိုးတည်း တစ်ပင်တည်းမှ အရောင်မတူ အရွယ်မတူသော နှင်းဆီပန်းနှစ်ပွင့် တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်နေသည်ကို အံ့သြကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ၏ အလှအပကို ချီးမွမ်းကြသည်။ သူတို့၏ ချီးမွမ်းသံကို ကြားရတိုင်း ကျွန်တော်၏ ရင်သည် တသိမ့်သိမ့် တုန်လှုပ်မိပါသည်။ လူကြိုက်များလာလျှင် အရာဝတ္ထု သက်ရှိ သက်မဲ့ ဖြစ်စေ တန်ဖိုး ကြီးသွား တတ်သောကြောင့်ပါတည်း။

တစ်ပင်တည်းမှ ပွင့်ကြသည်ချင်း တူပါလျက်ကယ်နှင့် ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ ကွဲပြားသွားရကြောင်းကို ကျွန်တော် သိချင်လှပါသည်။ ကျွန်တော် ၏ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီး မထားခဲ့၍ မကြီးစားခဲ့၍ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ မိုက်မဲညံ့ဖျင်းမှုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်သူ နှင်းဆီ အဝါပွင့်သည်လည်း တစ်မူပြောင်း၍ လာပါသည်။ သူမ၏ အလှကို ချီးကျူးကြသည့် အခါများ၌ ဘာမျှ မဟုတ် သလို ခေါင်းကလေး ငုံ့နေတတ်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ကျိတ်၍ ကျေနပ် နှစ်သက်ပြီး ခေါင်းမော့နေပါသည်။ ချစ်သူ ခေါင်းမော့ ဝင့်ကြွားနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ပါသည်။ ဂုဏ်ယူပါသည်။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော့်အား သူမကဲ့သို့ ဖြစ်မလာနိုင်သောကြောင့် အထင်သေးသလိုလို ဖြစ်လာသောအခါ၌မူ ဝမ်းနည်းရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မိခင်ဖြစ်သူ ပင်မ နှင်းဆီပင်ကို မေးရလေတော့သည်။

‘အမေ၊ ကျွန်တော့်နဲ့ နှင်းဆီဝါမတို့ဟာ တစ်ပင်တည်း ဖြစ်ပေမယ့် ဘာကြောင့် မတူရတာလဲဟင်။ သူက ဘာလို့ ကြီးနေရတာလဲ၊ ဘာလို့ ပိုလှရတာလဲ’

အမေသည် ခေါင်းယမ်းပြပြီး

‘အဲဒါတော့ အမေ မသိဘူး ငါ့သား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိလေ
ရဲ့။ မင်းတို့ မဖူးငုံကြခင် ဟိုအရင်က အမေ့ရဲ့အသားကို ခွဲပြီး နှင်းဆီ
မျက်စိဖူးတစ်ခု မြှုပ်ပြီး ကြိုးနဲ့စည်းပေးတာကို ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေရာက
ကျိုးပေါင်းတက်ပြီး အတက်သစ်ကလေး ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ အတက်
ကလေးဟာ အခု နှင်းဆီဝါပွင့်နေတဲ့ ကိုင်းပေါ့။ ဒါကြောင့်များ မတူတာလဲ
ဖြစ်နိုင်တယ်’

နောက်ဆုံး၌မူ ကျွန်တော် သိလိုသောအဖြေကို ရပါတော့သည်။
ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ချင်း မတူရကြောင်းကို ပြောပြသူမှာ ကျွန်တော်
တို့ကို စိုက်ပျိုးသူ ဖြစ်သော ခြံရှင် သခင်မကြီး၏သား ဖြစ်ပါသည်။ သူသည်
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၍ မျက်မှန်တပ်ထားပါသည်။
သူ့မိခင်၊ သူ့ညီမတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာသောအခါ ကြွားဝင့်
သော လေသံနှင့်

‘ကဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်လုပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို၊ အခု ရပြီလေ။
တစ်ပင်တည်းကတောင် နှစ်မျိုး ပွင့်နေသေးရဲ့’

‘အေးလေ ခုတော့ ယုံရတော့တာပေါ့။ မေမေတို့ကတော့ နှင်းဆီပင်
စိုက်တယ်ဆိုရင် ကိုင်းချိုး၊ မြေထဲထိုးပြီး ပျိုးနေကျကိုး’

သားဖြစ်သူသည် သူ့မိခင်နှင့် ညီမဖြစ်သူအား စိုက်ပျိုးရေး ပါရဂူကြီး
လေသံနှင့် ရှင်းပြပါသည်။

‘အဲဒါက ရိုးရိုးနည်းပဲလေ၊ အခု ပွင့်နေတဲ့ဟာက နိုင်ငံခြားနှင်းဆီပွင့်
နာမည်ကြီး အမျိုးကောင်းတစ်ခုလေ။ သူ့ကျတော့ တခြားနှင်းဆီတွေလို
ကိုင်းချိုးစိုက်လို့ မြေမစွဲလွယ်ဘူး။ အမြစ်မထွက်လွယ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီဒေသမှာ
ပေါက်လွယ်တဲ့ နှင်းဆီအောက်ခံ အရိုင်းပင်မှာ ကိုင်းဆက် ကူးချင်ကူး၊
မျက်စိဖူးမြှုပ် ကူးချင်ကူးပြီး အပင်ပွားယူရတယ်။ နှင်းဆီအရိုင်းပင်ဆိုတာ

ရပြီဟာနဲ့စိုက်

ကတော့ ကြီးထွားလွယ်တယ်၊ သန်မာပြီး ရောဂါကင်းတယ်၊ အပွင့်ကျတော့ မလှဘူး။ ခုန မျက်စိဖူး အမျိုးကောင်း မြုပ်တဲ့နေရာက ထွက်တဲ့ ကိုင်းက ကျတော့ အမျိုးကောင်း အပွင့်တွေ ပွင့်လာမှာပဲ။ သူတို့ကျတော့ ပွင့်ယဉ်လို့ ခေါ်နိုင်တာပေါ့လေ'

ခုမှပဲ ရှင်းသွားပါတော့သည်။ ကိုယ့်ဘဝ အကြောင်းကိုလည်း ကိုယ် သိရပါလေပြီ။ ကိုယ့်မိခင်ဖြစ်သော အောက်ခံ နှင်းဆီပင်၏ ရင်မှ တိုး ထွက်သွားပြီး ကိုယ့်မိခင်၏ အထောက်အပံ့တို့ဖြင့် ကြီးထွားရသော်လည်း သူမကား ပွင့်ယဉ်။ ကျွန်တော်သည်ကား အရိုင်း။

[၆]

ချစ်သူပွင့်ယဉ်၏ အကြည့်တို့သည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်လာ သည်။ အပြောအဆိုနှင့် ဆက်ဆံပုံတို့သည်လည်း အေးစက်စက်နှင့်။ သူမ မည်သို့ဖြစ်နေကြောင်းကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။ သူမသည် ပတ်ဝန်း ကျင်၏ အထင်ကြီးခံရရေး လောင်းရိပ်၌ သာယာနစ်မြောစ ပြုလေပြီ။ သူမ၏ ဘဝအတွက် မာနထားတတ်လာပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် မဝံ့မရဲ ယုံစားနေရသည်မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တည်းဟူသော မျှော်လင့်ခြင်း ရောင်ခြည် လေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လူတို့ထံမှ ကူးစက်လာသည့် ဂုဏ်ပကာ သန အရှိန်အဝါက တောက်ပလွမ်းမိုးလေသောအခါ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် မှေးမှိန်သွားရပါတော့သည်။

ပွင့်ယဉ်ဝါသည် ကျွန်တော်၏ဘဝ၊ ကျွန်တော်၏ အဆင့်အတန်းကို အားမလို အားမရ ဖြစ်လာဟန် တူပါသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်း သည်။

'အစ်ကိုရယ် ညီမလိုဖြစ်လာအောင် မကြိုးစားတော့ဘူးလား။ ဟော အစ်ကိုလဲ ညီမလို ဖြစ်လာပြီးတော့ နှင့်ပွင့်စလုံး ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ ရောက်

သွားရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးတော့’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းနေမိသည်။ သူမ၏ စေတနာကို သိသော်လည်း သူမ ဖြစ်စေလိုသကဲ့သို့ ဖြစ်လာရန်မှာ မလွယ်လှပါ။

‘အစ်ကိုကလဲ သိပ်ဖြစ်ချင်ပါတယ် ပွင့်ယဉ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ဘဝအခြေအနေနဲ့ အင်အားက ဒီအထိ မပေးဘူး မဟုတ်လား။ ဧည့်ခန်းဆောင်က တောက်ပခမ်းနားပေမယ့် ကျဉ်းကြပ်ပါတယ်ကွယ်။ အစ်ကိုတို့ ပြင်ပလောကကြီးထဲမှာပဲ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာ မကောင်းဘူးလား’

ပွင့်ယဉ်သည် ကျွန်တော်၏ အဖြေကို ကျေနပ်ခြင်း ရှိမည် မဟုတ်မှန်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ဧည့်ခန်းဆောင်ဆိုတာ ဘယ်လောက် သက်သာမိမိရှိသလဲ။ အစ်ကိုပြောတဲ့ ပြင်ပလောကကြီးက လုံ့လောက်တဲ့ အာမခံချက်မှ မရှိတာ။ မိုးရွာတော့ အစို၊ နေပူတော့ အခြောက်၊ လေမုန်တိုင်းကိုလဲ ရွံ့ရသေးနဲ့’

‘ပြင်ပလောကကြီးမှာ ရှိတဲ့ ပန်းတွေဟာ ဧည့်ခန်းဆောင်ထက် များပါတယ်ကွယ်။ ဒီလိုပဲ ပွင့်နေနိုင်ကြတာပါပဲ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ပွင့်သည် ညှိနှိုင်း ဖြေရှင်းကြသော်လည်း ပြေလည်မှုကို မရကြတော့ပါ။ ပွင့်ယဉ်သည်လည်း ညှိုးမှိုင့်၍ နေပါသည်။ စကားလည်း မပြောတော့ဘဲ နှုတ်တိတ်လျက်နှင့် တွေဝေငေးမောလျက် ရှိသည်။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးများကိုလည်း မကြာခဏ ချနေသည်။ ပွင့်ယဉ်၏ ရင်ထဲ၌ စိတ်ဆန္ဒ နှစ်ခုသည် ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်လုရင်း ဝေခွဲရခက်နေကြောင်းကို ရိပ်မိပါသည်။ တစ်ခုသည်ကား ဧည့်ခန်းဆောင်၌ နေလိုစိတ်၊ တစ်ခုသည်ကား ကျွန်တော်နှင့် ပြောသော စကားများကို ချိုးဖောက်ရန် ဝန်လေးနေစိတ်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ကျွန်တော်ကပင် စတင်၍ အလျှော့ပေး ခွင့်ပြုလိုက် ရပါသည်။ မပေး၍လည်း မဖြစ်တော့။ ပွင့်ယဉ်ကို ကြည့်၍ သနားလာမိ သည်။ နောက်ဆုံး၌မူ သူ ရယ်ပြုံးနိုင်လျှင် ကိုယ် ငိုချင် ငိုရပါစေတော့ဟု ဆောက်မေ့ရင်း

‘ကဲ ပွင့်ယဉ်ရေ၊ အစ်ကို့ကိုတော့ ငဲ့ညှာပြီး ထည့်တွက်မနေနဲ့တော့ ဟုတ်လား။ ပွင့်ယဉ် ဆန္ဒရှိသလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါတော့ကွယ်’

ပြော၍သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲက မချီလှပါ။ သို့သော် မနေ့က ခြံထဲသို့ အလည်လာရင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်၍ မှတ်ချက်ချ သွားသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ စကားကို ကျွန်တော် ကြားယောင်နေ မိပါသည်။

‘အေးဟယ် အပွင့်ဝါကြီးကတော့ လှလိုက်တာပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းကို ဘာပြုလို့ ပန်းအိုးထဲက အပင်မှာ ကြာကြာထားရ သလဲ။ ပြီးတော့ ဒီပန်းနီနီနဲ့ တစ်ပင်တည်း ရောနေတာလဲ ကြည့်လို့ မတော်ပါဘူးကွယ်။ မြဆိုတာ ရွှေနဲ့ကွပ်မှ လှတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ချစ်သူကိုတော့ ဂုဏ်မငယ်စေချင်ပါ။

ပွင့်ယဉ်သည် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်သော အကြည့်ဖြင့် အားယူ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ပွင့်ယဉ်ကို သတ္တိမရှိတဲ့ ဂုဏ်မက်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်နေပြီလား ဟင်။ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါတော့ အစ်ကို့ရယ်။ ခလုတ်တောင် တိုက်ပါ များတော့ နဲ့သေးတာ။ ပွင့်ယဉ်က မိန်းမသားပါကွယ်။ ပွင့်ယဉ်ရဲ့ဘဝကို ပွင့်ယဉ် မပိုင်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောမိဘဲ ငိုငင်၍သာ နားထောင်နေ မိပါသည်။ ခံစားချက် ရှိတိုင်းသာ ပေါက်ကွဲရစတမ်း ဆိုပါလျှင် ပွင့်ယဉ်အား စွဲချက်တင်စရာ ရင့်သီးပြင်းထန်သော စကားလုံးတို့သည် ပြည့်နှက်နေပါ

သည်။ သို့သော် ခွဲရတော့မည်ချင်း အတူတူ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အငြိုးမရှိဘဲ ခွာရသည်က ပို၍ကောင်းပါသည်။ ပြီးတော့ ပွင့်ယဉ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ဘာဆိုဘာမျှ ပြစ်တင်စကား ပြောမထွက်ရက်။

‘ပွင့်ယဉ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား။ ခွင့်လွှတ် ပါတယ် ဆိုတဲ့ အစ်ကို့ထံက စကား ကြားရရင် ပွင့်ယဉ် နှစ်သိမ့်နိုင်ပါပြီ’

‘ဪ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ သူကလည်း ခွဲခွာသွားသေး၊ ကျန်ရစ်သူကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ခိုင်းနေသေးသည်။ ဘာမျှ ထူးလာတော့မည် မဟုတ်တော့သော ကြောင့် ပွင့်ယဉ်မှ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဟု’

‘ခွင့်မလွှတ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးကွယ်။ အပြစ်တင်ရစတမ်း ဆိုရင် ဘဝကို မတွက်ဆမိခဲ့ကြတဲ့ အစ်ကို့ရဲ့ အပြစ်လဲ ပါနေတာပါပဲ။ အေးလေ အစ်ကို့တို့က ချစ်ရုံသာ ချစ်တတ်ခဲ့ကြတာကိုး။ ဘဝချင်း ပေါင်းယှက်ဖို့အထိ မတွေ့တတ်ခဲ့ကြဘူးကိုး’

‘သိပ်တော့ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုက ယောက်ျားလေး ပဲ။ ပေါပါတယ်။ အစ်ကို့ကို ကြိုက်မယ့်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာ မဟုတ်လား’

‘အစ်ကို့အချစ်ကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့ ပွင့်ယဉ်။ အစ်ကို့အချစ်က အခုတွေ့ အခုကောက်ချစ်လို့ ရမယ် ထင်သလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ဟို စပယ်ပွင့် လေးဆို ဘယ်လောက် အေးဆေးသလဲ။ သူနဲ့ဆို အစ်ကိုနဲ့ သိပ်လိုက်မှာ။ အစ်ကို့ကို မကောင်းတဲ့ဟာတွေနဲ့တော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး’

‘အစ်ကို့ဘဝနဲ့ အစ်ကို ရှိပါစေတော့ ပွင့်ယဉ်ရာ၊ မပန်ချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးမှပဲ နောက်ထပ် ဘယ်သူကပဲ ကောက်ယူယူ မပူစမ်းပါနဲ့တော့။ သူ့အိုနဲ့ သူ့ဆန် တန်ရုံတော့ ဖြစ်လာရမှာပါ’

[၇]

ပွင့်ယဉ်သည် ကျွန်တော်၏ အချစ်ဦး။ အချစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားရသော ဝေဒနာ ဆိုတော့လည်း မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင် ဆိုသကဲ့သို့ ကြီးကျယ်လှဘိ သည်။ ရင်ထဲ၌ တန့်နဲ့နှင့် အခံရခက်လှသည်။ လက်တစ်ကမ်းရှိ ပန်း ကလေးသည် အမြင်နီးလှသော်လည်း ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က ခေါင်း တိမ်း၍ လက်ကာပြသောအခါ ဘာများ တတ်နိုင်ပါတော့ မည်နည်း။

အချစ်ဆိုသည်မှာ အစားထိုး မရနိုင်မှန်း ကျွန်တော် သိသော်လည်း ခဏပန်း အနေဖြင့် သက်သာရာမှ ရစကောင်းရဲ့ ဟူသော အတွေးဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် လိမ်ညာမိသည်။ လိပ်ပြာမလေးများနှင့် ရောနှော၍ ကြီးစားပြီး ပျော်ကြည်သည်။ မရ။

စပယ်ပန်းလေးများကို ချဉ်းကပ်၍ အတင်း ချစ်လမ်း ဖွင့်ကြည့် သည်။ တဒင်္ဂမှာ ဟုတ်သလိုလို ရှိသော်လည်း ကြာရှည်မခံ။ ကျွန်တော့် ရင်ဝယ် ချစ်ဦးသူ ပွင့်ယဉ်သည် အစဉ် လွမ်းမိုးနေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စပယ်ပွင့်လေးများကို ချစ်၍မရ။ စပယ်ပွင့်လေးများသည် ရိုးသားဖြူစင်၍ ဣန္ဒြေရသော်လည်း မိန်းမသားများသာ ဖြစ်ပါလေ၏။ အပြောကြီး ဟန် ဆောင် ချုပ်တည်းနေ၍ အေးဆေးသည်ဟု ထင်သည့်ကြားကပင် ပိတုန်း၊ ပျားတို့နှင့် ဝတ်ရည် ခန်းသွားသည့် စပယ်ပွင့်တွေလည်း အများကြီး။

ပွင့်ယဉ်သည် ကျွန်တော့်အားကြည့်၍ အထင်သေးဟန်နှင့် နှာခေါင်း ရဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မေ့လွယ် ပျောက်လွယ် တစ်ခြိုကွယ် တစ်မယ် မေ့တတ်သည့် အချစ်ဈေးပေါ မျက်နှာများတတ်သူဟု ဆိုသည့်သဘော။ ရှိပါစေလေ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အကြောင်းကို မသိသောအခါ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သည်မှာ မဆန်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေး နာကြည်း၍ မှန်းမေ့သွားနိုင်လျှင် ပွင့်ယဉ်အတွက် ပို၍ ကောင်းပေမည်ဟု တွက်ဆထား ပြီးသား။ သည်တော့ သူ့ရှေ့၌ တမင် စပယ်ပွင့်နှင့် တွဲပြ ပြီးပြ။ သူ့

ရပြည့်စာတိုက်

မျက်နှာကွယ်၌မူ ဝေလာသော မျက်ရည်စများကို အသာအယာ သုတ်ပစ်ရ။

မကြာမီမှာပင် ပွင့်ယဉ်ဝါ၏ ဆန္ဒတို့ ပြည့်ပါတော့သည်။ ခြံရှင် သခင်မလေးသည် ပွင့်ယဉ်အား ကတ်ကြေးနှင့် ညပ်ဖြတ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ပန်းအိုး၌ ထိုးစိုက်လိုက်ပါသည်။ ထိုပန်းအိုးထဲ၌ ပွင့်ယဉ်ကဲ့သို့ပင် လှသော ဖွံ့ဖြိုးအောင်မြင်သော နှင်းဆီပွင့်များ ရှိနေပါသည်။

ခြံရှင်မိန်းမကြီးကလည်း ပွင့်ယဉ်အလှအား အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေပါသည်။ ဧည့်ခန်း၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ဆောင်၍ ကျက်သရေ တစ်မျိုးနှင့် အလှတိုးစေသောကြောင့် ပွင့်ယဉ်မှာလည်း ပြုံးနိုင်ပေရောမည်။

ခြံပိုင်ရှင်၏သားက သူ့မိခင်အား ပြောသောစကားကို ကြားရသော အခါ ကျွန်တော် ခံပြင်းမိသည်။ သူ့စကားမှာ

‘ဒီနှင်းဆီပင်ရဲ့ ဒီဘက်က အောက်ခံပင် အရိုင်းကိုင်းကို အခြေကနေ တီပြီး ခုတ်ပစ်ရမယ်။ ဒါမှ သူ့အတွက် ကုန်မယ့်အစာတွေကို ကိုင်းအယဉ်က ပိုရတော့ ပိုပြီး သန်လာမှာ။ ကိုင်းအရိုင်းက အပွင့်မှ မလှဘဲ။ သူ့ရှိတာ ရှုပ်တောင် ရှုပ်သေးတယ်။ သူ့ရှိနေရင် ကိုင်းယဉ် အထွားနေးလိမ့်မယ်။ သူ့အစား တခြား နှင်းဆီမျိုးကောင်း အပွင့်လှလှ မျိုးကူးထည့်ပေးရင် တစ်ပင်တည်းက မျိုးကောင်းနှစ်မျိုး ပွင့်မှာ။ အဲဒါမှ အဆင်ပြေမှာ မေမေရဲ့’

ကောင်းပါသည်လေ၊ ကောင်းသည် ထင်သလိုသာ လုပ်ကြပေါ့။ ကျွန်တော်၏ဘဝကို သူကပဲ ပြုစုပျိုးထောင် ပေးလာသည်ဖြစ်ရာ ဘာမျှစောဒက မတက်လိုပါ။ ခေါင်းညိတ်၍ လက်ခံရင်း ပန်းလိမ္မာ ဟူသော အမည်ကို ခံယူပါတော့မည်။ အေးလေ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့၍ လောကကြီးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဟန်ဆောင်၍ “လိမ္မာ” ညာရင်းနှင့်ပင် ကြာလာ

သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ အတွင်းခံ သဘောများသည် “မာ” ကျောလာ သည်ကိုပင် လိမ္မာသည်ဟု ခေါ်သည်လား မသိ။

မိန်းကလေးများ၏ သဘောကိုက အားနွဲ့၍ သတ္တိနည်းတတ်သည် ထင်သည်။ လရောင်အောက်တွင် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်ခဲ့ကြသော် လည်း နေပွင့်လာသောအခါ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးပြီး မဝံ့မရဲဖြင့် မျက်နှာလွှဲ သွားသည့်သဘော။ ကျွန်တော်သာ ကဗျာဆရာဆိုပါက ကဗျာတွေ အများ ကြီး ဖွဲ့ဖြစ်ပေလိမ့်မည် မုချ။

ကျွန်းပင်များ၊ ပိတောက်ပင်၊ ငှက်တို့က ကျွန်တော့်အား ဝိုင်း၍ အားပေး နှစ်သိမ့်ကြပါသည်။ အချစ်ဝေဒနာကြောင့် ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ် ပြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို ဖွင့်ဟ ထုတ်အံ့ပြမိသည်။ မကျေနပ် သည်တို့လည်း ပေါက်ကွဲမိလေသည်။

‘လူတွေဟာ သူတို့အချင်းချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲရုံတင် မကျေနပ်ကြ သေးဘူး။ ဘာလို့များ ကျွန်တော်တို့လို ပန်းတွေအထိ ခွဲခြားချင်ရတာလဲ ဟု။ ပန်းတိုင်း ပန်းတိုင်းဟာ အလှကိုယ်စီ ရှိကြတာပါပဲ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် အသက်အရွယ် အကြီးဆုံး၊ စဉ်းစားတွေးခေါ် တတ်ဆုံးသော ကျွန်းပင်ကြီးက အဖြေပေးသည်။

‘ဒါကတော့ လူတန်းစားသဘောပါပဲ နှင်းဆီရာ။ လောကကြီးမှာ ချမ်းသာသူနဲ့ ဆင်းရဲသူ၊ ဖိနှိပ်သူနဲ့ အဖိနှိပ်ခံရသူလို့ ကွဲပြားနေတဲ့ သဘော ပါပဲ။ ဒီလို လူတန်းစား ညဉ့်ကလေးတွေကပဲ လောကကြီးကို လိုက်ပြီး ခွဲခြားနေတာပေါ့။ နှင်းဆီချင်းတူပေမယ့် မင်းလို နှင်းဆီရိုင်းတွေက ပေါများ တယ် မဟုတ်လား။ ဟိုနှင်းဆီဝါကတော့ ရှားပါးတော့ အမြင်ထူးခြားတာ ပေါ့။ ဒီတော့ ဘာမှ မဟုတ်ရင် နှင်းဆီပန်းတောင်မှ လိုက်ပြီး ကြံဖန်ပြိုင် နေကြတဲ့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နှင်းဆီဝါဟာ တန်ဖိုးကြီး နေရာရသွား တာပါပဲကွာ’

ငှပန်းက ရယ်မောရင်းနှင့်ပင်

‘မောင်ရင်ရဲ့ ချစ်သူကလည်း ချီးမွမ်းပြီး အတုယူစရာ ကောင်း
တောင်းတောင်းပဲဟေ့။ အချစ်သူရဲ့ကောင်းမလေးဘွဲ့ ပေးရမလားပဲ’

ကျွန်းပင်က

‘ခနဲ့ မနေပါနဲ့ ငှရွေဝါရာ။ သူလဲ အသိုင်းအဝိုင်းကို မလွန်ဆန်ရဲ
ဘူးပေါ့။ တို့ဟာ သူ့ကို ဘယ်လို ပန်းအမျိုးအစားကလဲ ဆိုတာကိုလဲ
ထည့်တွက်ရမယ်။ သူ့ဟာ မြေကြီးပေါ်ကပန်း ဖြစ်ပေမယ့် လူချမ်းသာတွေရဲ့
လောင်းရိပ်အောက်ကပန်း ဆိုတာကိုလဲ တို့က မမေ့သင့်ဘူး။ အေးလေ
နှင့်ဆီပန်းရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ အဓိက တရားခံကတော့ လူတန်းစားချင်း
ကွာခြားနေခြင်းပါပဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိပါသည်။

‘ဒါဖြင့် အချစ်စစ်ကိုသာ အဓိကထားပြီးတော့ ချစ်တဲ့သူတိုင်းဟာ
ဘယ်တော့များမှ လက်ထပ်နိုင်ကြမှာလဲဟင်။ အသည်းနှလုံးကို ဂုဏ်တို့
ပကာသနတို့ ငွေကြေးတို့ထက် နေရာပေးခြင်းခံရမှာက ဘယ်တော့များ
မှလဲ’

ကျွန်းပင်ကြီးသည် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာ
သည်ကား ပြုံးသလိုလို မဲ့သလိုလို။ ပြီးတော့ တစ်လုံးချင်း လေးလေးနက်နက်
ပြောသည်။

‘အဲဒါလား၊ ဆင်းရဲသူနဲ့ ချမ်းသာသူလို့ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ပေါ့ကွာ။
လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ တစ်ဆင့်တည်း ဖြစ်ကြမယ့် အခါပေါ့ကွာ။ အေး
ချမ်းသာကြွယ်ဝသူနဲ့ ဆင်းရဲသူလို့ ကွဲပြားခြားနားစေတဲ့ လူနေမှုစနစ်ကြီး
ရှိနေသမျှ ဂုဏ်ဓန ပကာသန ဆိုတာတွေဟာ ရှိနေဦးမှာပဲ။ ဒီလူနေမှု
စနစ်ကို မဖျက်သိမ်းနိုင်သမျှတော့ ဘယ်သူမဆို ဂုဏ်ပကာသန ငွေကြေးကို
ငဲ့နေကြရလို့ အချစ်စစ်ဆိုတာဟာ အခြယ်လှယ်ခံ မျက်နှာငယ် နေရဦးမှာပဲ’

ရတနာအုပ်စု

‘အဲဒီအခါက ဘယ်တော့များမှ ရောက်မလဲဗျာ’

‘ဒါတောင် လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ တစ်ဆင့်တည်းတော့ တန်းတူ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ သူတို့ရဲ့ စွမ်းအားအလိုက် အလွှာလေးတွေတော့ ရှိနေ ဦးမှာလို့ ဆိုတာပဲ’

ကျွန်တော်က စောဒက တက်လိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် ကြောက်တာက အဲဒီ အလွှာလေးတွေကိုပဲ ဦးကျွန်း ရှေ့၊ မြေမှာ ကပ်နေတဲ့ မြက်ပွင့်လေးတွေက သစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်က သင်္ဃန်းနဲ့ မနီးရလို့ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လို တစ်ပင်တည်းက ပွင့်လာတဲ့ နှင်းဆီပန်းချင်း အတူတူ အလွှာကလေး မတူ တာနဲ့ ခွဲလိုက်ရတာဟာ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းခံပြင်းစရာ ကောင်း သလဲလို့’

ငုရွေဝါ ပင် ကျွန်တော့်စကားကို ဝင်၍ ထောက်ခံသည်။

‘ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ ဦးကျွန်းရ၊ ဒီအဆင့်အလွှာလေးတွေကြောင့် ငိုနေရတဲ့ ငိုခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်များပြီလဲ။ လူတွေကိုပဲ ကြည့်ပါ ဦးလေ၊ ဉာဏ်ပညာ အပြည့်စုံဆုံးလို့ ဆိုတာပဲ။ ဒါတောင် ချစ်ကြလျက်သားနဲ့ အထက်တန်းပြဆရာမက အလယ်တန်းပြဆရာကို မယူရဲတာတို့၊ ဆရာဝန် က သူနာပြုကို လက်မထပ်ရဲတာတို့ စတဲ့ တစ်ဆင့် တစ်လွှာလေးနဲ့ပဲ စိတ်ဆင်းရဲနေကြတာတွေ အများကြီးရယ်။ မိန်းကလေးဆိုရင် ကိုယ့်ထက် လခနည်းတဲ့လူကို ယူဖို့ဟာ တော်တော် ကြီးမားတဲ့ စွန့်စားခန်းကြီး ဖြစ်နေ ရတယ်။ ဒါဟာ တစ်ဆင့်တစ်လွှာလေးရယ်နော’

ကျွန်းပင်ကြီးကမူ အကောင်းမြင်တတ်သူပီပီ အေးဆေးတည်ငြိမ် စွာနှင့်ပင်

‘အဲဒီကျတော့လဲ တစ်ဆင့်တစ်လွှာဆိုတာဟာ ဒီနေ့လို သိပ်ပြီး ကွာနေမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုထက်တော့ အချစ်စစ်ဟာ

နေရာရ ခေါင်းမော်လာနိုင်မှာ အမှန်ပါပဲ။ သုညနဲ့စာရင်တော့ နောက်ထပ် ရလာသမျှဟာ အပေါင်းလက္ခဏာ အမြတ်ပေါ့ကွာ’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်းပင်ကြီး၏ စကားကို ငြိမ်သက်စွာပင် လက်ခံ မိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းနေတာနဲ့ ချစ်သူက ပြန်လာရောတဲ့လား။ အချစ်ဆိုတာ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် ဘဝတစ်ခုလုံးထဲမှာ အချစ်ဟာ သေးငယ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေး တစ်ခုပါကွာ။ အချစ်ထက် အရေးကြီးတဲ့ တခြား စားဝတ်နေရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်စရာ လုပ်ကိုင်ဖို့တွေက အများကြီး ရှိနေတယ်ဟေ့’

စကားနည်းသလောက် စိတ္တဇဆန်ဟန် တူသော ပိတောက်ကလည်း ထူးခြားသောစကားကို ဆိုသည်။

‘ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြီး ဆိုရတယ်ကွာ။ မောင်ရင်ဟာ ချစ်ဦးသူနဲ့ ချစ်နေတုန်း ခွဲခွာရတာက ကောင်းတောင်းတောင်းပဲ။ တကယ်လို့ အဆင်ပြေလို့ မောင်ရင်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြရင် ကြာလာတော့ ရိုးသွား အိသွား မှာပဲ။ အခန့်မသင်ရင် စကားများကြဦးမယ်။ ခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင် ဟာ ချစ်ဦးသူကို တသသနဲ့ နေမှာပဲ။ ဘယ်တော့မှ ရိုးသွား သေသွားမှာ မဟုတ်တဲ့ အချစ်ပဲပေါ့’

ကျွန်တော်က ပိတောက်ပင်၏စကားကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် မနည်း တွေးယူရပေသည်။ ၎င်းရွှေဝါပင်ကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း

‘အေး ပိတောက်ပြောတာလဲ ဟုတ်နိုင်သကွ။ မောင်ရင်ပဲ စဉ်းစား ကြည့်လေ၊ ဒီကောင် ပိတောက်က စိတ်ရဲ့ သဘာဝကို ကောင်းကောင်း အသုံးချတယ်။ တကယ်လို့ သူသာ တစ်နှစ်လုံး ပွင့်နေရင် ကောင်မလေးတွေ ရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ ပိတောက်ပန်းဟေ့လို့ တမ်းတကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ တစ်နှစ်လုံးနေမှ ရှားရှားပါးပါး တစ်ရက်တည်း ပွင့်ပေးတော့ လူတွေရဲ့စိတ်

ကို ဆန့်တင်၍ ဖြစ်စေတော့ ပိတောက်မှ ပိတောက်ရယ်လို့ ချစ်သူတွေကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။ ကိုယ်လို တစ်နေ့လုံး ပွင့်ပေးတဲ့ပန်းကျတော့ ငပေါကြီးကို ဖြစ်လို့။ စေတနာတွေ မေတ္တာတွေ မြီးမြီးဝေပြီး အချစ်တွေ စုပုံပေးပေမယ့် ဈေးပေါတယ် ထင်ချင်ထင်ကြတာ။ အေးလေ အချစ်မှာလဲ နည်းပရိယာယ် ပိုင်းက ရှိသေးတာကိုး'

ကျွန်တော်ကလည်း ဝန်ခံလိုက်ရပါသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ့် အရိုးခံနဲ့ အချစ်ကို စုပုံပစ်မိတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ကို ဖောက်ဖျက်သူ မဟုတ်လို့ ဘာမှ ရှက်စရာ လိပ်ပြာမလုံစရာ မရှိတာကိုဘဲ ကျေနပ်ရတော့တာပါပဲဗျာ'

မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော် ပွင့်နေသော ကိုင်းကို အရင်းမှ တိ၍ ဖြတ်ခြင်း ခံရပါသည်။ ကျန်ရစ်သော ကိုင်းယဉ်တွင် နှင်းဆီ ဝါပွင့်များ ပွင့်ကြပေဦးမည်။ တခြား မျိုးကောင်း နှင်းဆီများနှင့် ဧည့်ခန်း ဆောင်၍ ဆုံတွေ့ကြပေဦးမည်။

ကျွန်တော် နှင်းဆီပွင့် အရိုင်းကလေးနှင့် ကိုင်းမှာမူ ခြံကြီး၏ အပြင် ဘက်သို့ လွင့်ပစ်ခြင်း ခံရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မမူပါ။ ကျွန်တော်တို့ အရိုင်းဆိုသည်မှာ ဘဝကို ကြံကြံခံနေကျ ဖြစ်၍ ကျသည့်နေရာ၌ ကြံသလို ရင်ဆိုင်တတ်သော အလေ့က ရှိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ကောက်ယူ၍ စိုက်ပျိုးပါ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကိုင်းရိုင်းမှ အတက်အရိုးများ အသစ်ဝေဆာလာပြီး လောကကို အလှဆင်နိုင်ပါဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် ထူးထူးခြားခြား လှပဖွံ့ဖြိုး ကြိုင်သင်းနေအောင် မွေးကြိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းနှင့် လောက၏ အလှကို တစ်နေရာက ဖြည့်စွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် နှမ်းခြောက် ကြွေလွင့်သွားသည့်တိုင် အားငယ်စရာ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်းပင်ကြီး၏ ပြောစကားအရ ဆိုရပါလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဘဝကို အထင်သေး၍ မရတော့ပါ။ ကျွန်းပင်ကြီး ဆိုသည် ကလည်း အနှစ်သာရ ပြည့်စုံ၍ လောကဓံ၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ကို ကြံကြံခံနိုင် စွမ်းရှိပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့် နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင် ကလေးကို မဆိုထားနှင့်၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာပင် အောင်မြင်ကျော်ကြား လျက်ရှိသော၊ သစ်ပင်တကာ သစ်ပင်တို့တွင် တုပျိုသို့ ကင်းမဲ့သော မဟာ သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ပြောစကားများမှာ

‘ဟေ့ နှင်းဆီရိုင်း၊ မင်းဟာ အပေါ်ယံအားဖြင့် သိမ်ငယ်ချင် သိမ်ငယ်မယ်။ အေး ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာ မယစ်မှူးတဲ့ မဖောက်ပြန်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်အနေနဲ့ ငါ ဂုဏ်ယူမိတယ်။ တစ်နေ့ ကျရင် မင်းတို့ ပန်းရိုင်းလေးတွေရဲ့ အားနဲ့ မာန်နဲ့ ပြည့်ဝလှတဲ့ အလှဟာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို အောင်ပွဲ ခံရမှာပါကွာ။ အဲဒီကျတော့ မင်း လိုချင် တောင့်တတဲ့ အချစ်စစ် ဆိုတာလဲ လန်းဆန်း မွှေးကြိုင်လာမှာပါ’

[မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၇၁]

ဝတ္ထုထဲက ညောင်ပင်

[၁]

ဤဝတ္ထုသည် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ လူများ၏ အကြောင်း ပါသည်မှန်သော်လည်း ပင်မဇာတ်ဆောင်မှာ ညောင်ပင်ကြီးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကြိုတင်၍ ပြောထားလိုသည်မှာ ဤဝတ္ထုသည် ကိုယ်စားပြု ဇာတ်ဆောင်ကို မျက်မြင်သိရှိသောကြောင့် ရေးသားခြင်း မဟုတ်ပါ။ သဘောသဘာဝကို ယူ၍ ကိုယ်စားပြု ဖန်တီးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုသည် “လူထဲက ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုထဲက လူ” မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ ညောင်ပင်တွင် အဘယ်သူကမှ ဝတ္ထု လာထားမည် မဟုတ်၍ “ညောင်ပင်ထဲက ဝတ္ထု”လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာမူ “ဝတ္ထုထဲက ညောင်ပင်”သာတည်း။

[၂]

အစကနဦးက သည်နေရာသည် သစ်တော ဝါးတောကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ငှက်များ၊ တောတိရစ္ဆာန်များ၊ လိပ်ပြာကလေးများသာ ရှိသောကြောင့် ထွေထွေထူးထူး ဟူ၍ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့။ ရှုပ်ထွေးပွေလီ၍ နားလည်ရခက်သော အဖြစ်မျိုးတို့ကိုလည်း မကြုံဖူးခဲ့။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သို့သော် လူတို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ၍ လယ်ကွက်ယာကွက်များအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ကြသည်။ နောက်များမကြာမီ နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် တောပြုန်းသွားလေသည်။ ယာကွက်များကြား ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိနေသော ညောင်ပင်ကြီးသာ ကျန်နေရစ် လေသည်။

အစကမူ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ညောင်ပင်ကြီး ပျင်းရိမိ သည်။ သွားလေသူ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော ခုတ်လှဲခံသွားရသည့် အပင် များကို တမ်းတမိသည်။ သို့သော်လည်း မကြာလှပါ။ ညောင်ပင်ကြီးအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော ဇာတ်လမ်းတို့ ပြည့်နှက်နေသည့် လူသား ဆိုသူများသည် အစား ဝင်ရောက် လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်စ တစ်စနှင့် ညောင်ပင်ကြီး၏ အနောက်ဘက် ကွမ်းတစ်ရာညက် ခရီးခန့်တွင် ရွာလေးတစ်ရွာ ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ ဝန်းကျင်၌ နွားငေါက်သံ၊ ကောက်စိုက် ကောက်ရိပ်သမတို့၏ တေးသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ နွားကျောင်းသားတို့၏ ပလွေသံတို့နှင့် သာယာ စိုပြည် လာသည်။

လူဆိုသည့် ခြေထောက် နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ် တည်ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်သော ခြောက်ပေ မရှိတရှိ သတ္တဝါလေးများသည် အလွန် အံ့အားသင့်စဖွယ် ကောင်းသော စွမ်းအား အသိဉာဏ်ကို ပိုင်ဆိုင် သူများ ဖြစ်ကြသည်ကို ညောင်ပင်ကြီး သိရလေပြီ။ သူတို့ မလုပ်နိုင်သော ကိစ္စဟူ၍ ရှိမည် မထင်။

ကြည့်ဦးလေ၊ သူတို့မို့ စိတ်ကူးအကြံ ရတတ်နိုင်ကြသည်။ တောထဲ ဝင်၍ သူတို့ထက် အဆများစွာကြီးသော သစ်ပင်ကြီးများအား မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုံးဘုံးလဲကျသည် အထိလည်း စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသည်။ သူတို့ထက် အင်အားကြီးမားသော ကျွဲ၊ ဆင် စသည်တို့နှင့်လည်း သစ်လုံးများကို ဆွဲ

ထုတ်စေသေးသည်။ ထိုသစ်လုံးများကို အပိုင်းပိုင်း အလွှာလွှာ ဖြစ်စေပြီး အိမ်များဆောက်ကြသည်။ သစ်ပင်များမှပင် ပစ္စည်းများ ထုတ်ယူပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို လွှမ်းခြုံကြသည်။ မြေကြီးကို တူးဆွ၍ သစ်စေ့များ ချ၊ သီးနှံပင်များ ပေါက်စေပြီး ထမင်းဖြစ်သည်ထိ တတ်နိုင်ကြသည်။ အလွန်မာကျောသော မြေကြီးသည် လူသားတို့၏ အစွမ်းကြောင့် နုညက်၍ လာရသည်။ အလွန် နိုင်းသော တောတိရစ္ဆာန်တို့သည် လူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားလျှင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သွားကြသည်။

အသိဉာဏ် အရှိဆုံး၊ အသိဉာဏ်ကို အသုံးအချတတ်ဆုံး ဖြစ်သော လူသားတို့နှင့် နီးစပ်ရသောကြောင့် ညောင်ပင်ကြီးသည်ပင် အရည်အချင်း ပိုမို ပြည့်ဝလာသည်။

သို့သော် လူသားတို့၏ အချို့သော ပြုမူချက်တို့သည် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့၍ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာမျှ ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်သည့် ကိစ္စများ ဖြစ်သည်ကို ညောင်ပင်ကြီး တွေ့မြင်ရဖန် များလာသောအခါ အသိဉာဏ် ရှိသည်ဆိုသော လူသားတို့ကို မည်သို့ နားလည်ရမည် မသိ။ ညောင်ပင်ဆိုတော့လည်း ဉာဏ်မမီ၍ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

[၃]

ညောင်ပင်ကြီးအနီးရှိ ယာကွက်ကို စတင် ထွန်ယက် လုပ်ကိုင်သော လူသား မှာ ကိုတထွန်းဖြစ်သည်။ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရောင်ထုံး နှင့် ခံ့ညားလှသည့် အညာသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ယာကွက်ထဲ၌ လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့်ပင် ကြောက်စိတ်ကလေး ပေါ်လာသည်။ ဘာကို ကြောက်သည် ဟူ၍တော့ ရေရေရာရာ မသိ။ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သောအခါ၌လည်း ကြီးကြီးမားမား အရာအဖြစ် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသော ညောင်ပင်ကြီးကိုသာ တွေ့နိုင်သည်။ သူသည်

မိရိုးဖလာအရ ငယ်စဉ်ကပင် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ နတ် စသော ပုံပြင်များနှင့် ကြီးပြင်းလာရသည်ဖြစ်ရာ ထိုအစွဲသည် ခေါင်းထဲ၌ စွဲမြဲ၍ နေသည်။ သည်တော့ ညောင်ပင်ကြီးတွင် ရုက္ခစိုးခေါ် နတ်တစ်ပါးပါးတော့ ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ပြီးတော့ မိုးလေရာသီဥတု မမှန်မကန်ဖြစ်ပြီး သီးနှံပင်များ ပျက်စီး ကုန်မည်ကို ကိုဘထွန်း စိုးရိမ်သည်။ မြွေ ကင်း စသော ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန် များနှင့် ထိတွေ့မိ၍ အသက်သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သည်။ ကပ်ရောဂါများ ကျရောက်မည်ကို ပူပင်သည်။

ထိုပူပင်စိုးရိမ်မှုကပင် ကိုဘထွန်းကို ကိုးကွယ်မှု ရှာဖွေစေလေသည်။ ထိုအခါ ကိုဘထွန်းသည် မိမိမစွမ်းနိုင်သော အခက်အခဲမှန်သမျှကို လွယ်ကူ စွာ ပြီးမြောက်စေနိုင်သည့် တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးကို ဖန်တီးလိုက်ရသည်။ မိမိ ငယ်စဉ်က အစွဲ၏ လွမ်းမိုးမှုကြောင့်ပင် ထိုတန်ခိုးရှင်ကို မိမိ၏စိတ်က မွေးထုတ်လိုက်ကြောင်းကို ကိုဘထွန်း မသိရှာ။ သူ မှတ်ယူထားလိုက်သည် ကား အထိကရ ညောင်ပင်ကြီး၌ နတ်ရှိသည်။ ထိုနတ်ကို သူ အားကိုးသည်။ မိုးလေမှန်စေရန်၊ မြွေဆိုး ကပ်ရောဂါတို့ကို ဖယ်ရှားပေးပါရန် အသနား ခံရမည် စသည်ဖြင့်။

ထိုနောက် နေ့စဉ် ထွန်ထယ်ဖြုတ်၍ အလုပ်နားချိန် ထမင်းမစားမီ ဦးဦးဖျားဖျား အနေဖြင့် ထမင်းတစ်လုတ် တင်မြောက်ပသ၍ အရိုအသေ ပေးသည်။ အစကတော့ ကိုဘထွန်း ဘာလုပ်နေမှန်းကို ညောင်ပင်ကြီး မသိ။

တစ်ဖန် ကိုဘထွန်း၏ ကိုးကွယ်မှုသည် တစ်ဆင့် တက်လာပြန် သည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်၌ ကပ်၍ စင်ကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ပြန် သည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ထိုစင်ကလေးပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းသည်။ ညောင်ရေအိုးတင်၍ သပြေပန်း စသည်တို့ ထိုးစိုက်ပေးသည်။

ရုက္ခစားစိတ်

ညောင်ပင်ကြီး အနီးအနားရှိ လယ်ကွက်များကို လုပ်ကိုင်နေကြ
သော လူသားတို့လည်း ကိုဘထွန်းနှင့် ဘဝတူများ ဖြစ်ကြ၍ ညောင်ပင်ကြီး
ကို ကိုးကွယ် အားထားကြတော့သည်။

လူသားတို့သည် မိမိ၏အောက် မြေကြီးပေါ်၌ ဝပ်တွားလျက် မိုးလေ
မှန်ကန်အောင်၊ အသီးအနှံ အထွက်ကောင်းအောင် မှိုင်းမတော်မူပါ အရှင်ကြီး
ဟု ရွတ်ဆိုနေကြသောအခါ ညောင်ပင်ကြီး ရယ်ချင်သလိုလို၊ သနားရမလိုလို
ဖြစ်မိသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ညောင်ပင်ကြီးသည် ဘာမျှ လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသူ
မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ခေါ်ခေါ်နေသော အရှင်ကြီး ဆိုသူသည်လည်း
ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ဘယ်နားနေသလဲ မသိ။ ညောင်ပင်၌ မရှိသည်မှာ
တော့ သေချာသည်။ အကယ်၍ ရှိခဲ့သည့်တိုင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် မဖန်ဆင်း
တတ်ဘဲ ညောင်ပင်၌ ကပ်နေသည့် အရှင်ကြီး ဖြစ်၍ တော်တော် ညံ့ဖျင်း
ပျင်းရိသောသူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သည်လို ပျင်းရိသောသူနှင့် ဆိုလျှင်တော့
ညောင်ပင်ကြီးသည် အသိအကျွမ်းပင် မဖြစ်လို။

ညောင်ပင်ကြီး၏ ဆန္ဒကမူ သူ့ကို လူသားများက ခင်မင်ရင်းနှီး
ကြစေလိုသည်။ လူမရှိခင်က သူ့ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသည်။ နေပူထဲမှ
လူများကို မိမိ၏ အရိပ်အောက် လာပါက အေးမြချမ်းမြေ့ သွားစေလိုသည်။
သို့သော် လူတို့သည် ညောင်ပင်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့လေးစားဟန် ဖြစ်လာကြ
သည်။ အပြောအဆို အပြုအမူလေး တစ်ခုခုသည် ရိုင်းပျမှားယွင်းသလို
ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ကာယကံရှင်က သော်လည်းကောင်း၊ အခြားလူ တစ်
ယောက်က သော်လည်းကောင်း ပျာပျာသလဲနှင့် ညောင်ပင်ကြီးဘက်လှည့်၍
မသိမလိမ္မာတဲ့ အမိုက်အမဲလေးမို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားမိတာကို ဧဗ္ဗမယူပါနဲ့
အရှင်ကြီးဟု တောင်းပန်တတ်ကြသည်။ ကလေးများလည်း ညောင်ပင်ကြီး
ကို အဝေးမှ ရှောင်ကွင်းသွားတတ်သည်။

‘ဟဲ့ ကလေးတွေ လာကြပါ။ ငါ ပျင်းလွန်းလို့ပါ။ ငါ့ အောက်လာပြီး ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေတို့၊ ရွှေစွန်ညိုတို့ လာကစားကြစမ်းပါ။ ငါ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ ကြောက်ကြောက်နေတဲ့ အရှင်ကြီး ဆိုတဲ့ကောင် လဲ မရှိပါဘူး’

သည်လိုပင် အော်ဟစ်၍ ပြောလိုလှသည်။ သို့သော် ညောင်ပင်ကြီး ၏ ပြောစကားကို ကလေးတို့ နားလည်ကြမည် မဟုတ်။ လူကြီးများပင် သဘောမပေါက်သေး။

အရင့်အရင့် အခါများက ညောင်ရွက်နုလေးများ လာခူးလေ့ရှိသော မိန်းကလေးများသည် မလာကြတော့။ ညောင်သီးများစားသည့် ငှက်များကို လေးဝွနှင့် ချောင်းပစ်တတ်သည့် လူငယ်များလည်း မပေါ်လာသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။

အကန်တော့ခံ ကိုးကွယ်မှု အတန်းအစား၌ ရပ်တည်နေရသည်မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်ဟု ညောင်ပင်ကြီး ထင်မိသည်။ သူ့ အနီးအနားသို့ ရောက်လျှင် လူတို့သည် ရိုသေကျိုးနွဲ့ဟန် ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့၏အပြောအဆို အနေအထိုင်တို့သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟက်ဟက် ပက်ပက် မရှိဘဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာ ဖြစ်သည်။

ငှက်များကတော့ ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။ ညောင်သီး သီးချိန်တွင် တပျော်တပါး ဆူညံစွာ အုပ်ဖွဲ့လိုက် လာစားစမြဲ။ ရှဉ့်တို့သည်လည်း လူသား တို့ တင်သော ထမင်းဆုပ်တို့ကို စားရမှန်း သိ၍ ညောင်ပင်ကြီးမှ မခွာ တော့။

နတ်စင်လေးပေါ်သို့ ငှက်များ ချေးပါချသည်မှာ အကြိမ် မရေတွက် နိုင်။ ရှဉ့်များ ပြေးဆော့သဖြင့် နတ်ပန်းအိုးများ လဲကျကွဲသည်မှာလည်း အခါခါ။ သူတို့ကမူ အရှင်ကြီးဆိုသူကို ဖတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟု အောက်မေ့ဟန် မတူ။

[၄]

နေ့ မိုး ဆောင်း တစ်ရာသီပြီး တစ်ရာသီ ပြောင်းခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ရှိခဲ့လေပြီ။ တစ်ခေတ်ပြီး တစ်ခေတ် အဟောင်း အဟောင်းမှ အသစ် အသစ်များ ပေါ်ထွန်းလာသည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ အနီးအနား လယ်ကွင်း များသည် တချို့သော နှစ်များ၌ မြက်ပေါင်းပင်များ လွမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ တချို့ သော နှစ်များ၌ လယ်ကွင်းထဲ၌ပင် သွေးအိုင်များနှင့် နီနီရဲသွားသော လူလူ ချင်း သတ်ပွဲများ ပြစ်ပွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ညောင်ပင်ကြီးကိုပင် ကျည် ဆန်တို့ ဝင်မှန်သေးသည်။ ရွာကလေးဘက်မှလည်း မီးခိုးလုံးကြီးများ တက်၍ တက်၍ လာသည်မှာ မကြာခဏ။ လူသားတို့သည်လည်း ကလေးများ၊ ခွေး များနှင့် အထုပ်အပိုး ထမ်း၍ ပြေးလွှားနေကြရသည်။ ငိုယိုသံ၊ မျက်ရည်စက်၊ သွေးကွက်၊ မီးလောင်ရွာပျက်တို့သည် မမြင်ချင်သော်လည်း မနေရ။

မည်သို့သော ခေတ်ကာလများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်စေ၊ အရှင်ကြီးကမူ ပျောက်ကွယ် မသွား။ ပိုမို၍ ကြီးထွားနေပြန်သည်။

ကိုဘထွန်းမှ ဘကြီးထွန်း၊ ဘိုးဘထွန်း ဘဝ၌ သေဆုံးသွားသော် လည်း သူ၏မြေးမြစ်တို့သည် အရှင်ကြီးကို ယုံကြည်ဆဲ။ ကိုးကွယ်အားကိုး ဆဲ။ ကြောက်ရွံ့လေးစားဆဲ။

အစဉ်သဖြင့် တိုးတက် ပြောင်းလဲလေ့ရှိသော လူ့လောကတွင် အရှင် ကြီး၏ နတ်စင်ပိစိကွေးကလေးသည် တစ်စတစ်စ ကြီးကျယ်ခမ်းနား လာသည်။ ရေအိုးစင် အကြီးစားခန့် ရှိလာပြီး မြင်းရုပ်များ၊ နတ်အိုးများ၊ အုန်းသီးများနှင့် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အရှင်ကြီး၏ အစွမ်းတော့ မဟုတ်။ အရှင်ကြီးသည် ဤသို့ သေးဖွဲသော ကိစ္စများကို လုပ်လေ့ရှိဟန် မတူ။ လူသားများကသာ တည်ဆောက်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အရှင်ကြီး သည် ဘဝင်မြင့်ဟန် တူသည်။ လူများက ဤမျှ ဂရုစိုက်ပြီး တဖွဲဖွဲ တမ်းတ တိုင်တည်သည့်တိုင် ရောက်လာသည်ကို ညောင်ပင်ကြီး မတွေ့မိ။

ရွာလေးသည် ရွာကြီး ဖြစ်လာသည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ နံဘေးမှာ လည်း လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို လူသားများ ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်မှာ ဖုန်၍ပင် နေပေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ လှည်းလမ်းပေါ်၌ နွားမဆွဲရဘဲ ရွှေ့လျား တတ်သော မော်တော်ကား ဆိုသည်တို့ကို ညောင်ပင်ကြီး တွေ့ရသည်။ ဂေါက်တံလေး လှည့်၊ ခလုတ်ကလေး နင်းရုံဖြင့် သက်မဲ့ မော်တော်ကား ကြီးသည် မြည်ဟည်း၍ လူတို့ကို သယ်ဆောင်၍ ပြေးလွှားပေးသည်။

သို့သော် အလှူရှိလျှင် အရှင်ကြီး နတ်စင်ကိုလာ၍ ရှင်လောင်း ပြုကြသည်။ လက်ထပ်လျှင်လည်း သတို့သမီးနှင့် သတို့သားကို အသိအမှတ် ပြုပါဟု လာ၍ ကန်တော့ကြသည်။ ရွာထဲ၌ ရောဂါတစ်ခုခု ကျရောက်လာ လျှင်လည်း အမှားအယွင်း ရှိပါက ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဟု ကန်တော့ပွဲများနှင့် အပြေးအလွှား တောင်းပန်ကြသည်။

ခက်တော့ ခက်လှသည်။ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် နေမကောင်း ဖြစ်၍ သေဆုံးသွားလျှင် အရှင်ကြီး ဖမ်းစားတာများလားဟု ဖြစ်လာကြ သည်။ အကယ်၍ ညောင်ပင်ကြီးနား၌ လွတ်ခနဲ နွားကို ဆဲဆိုမိသည့် လူတစ်ယောက်သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နေမကောင်းဖြစ်နေစဉ် အိမ်သား များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများက နတ်စင်နားမှာ ဘာများ လုပ်မိမှားသလဲဟု မေးကြသည်။ အစွဲကလေးနှင့် ဖျားနေသူကလည်း ဆဲဆိုမိသည်ဟု ဖြေလျှင် အိမ်သားများသည် အုန်း ငှက်ပျော ကန်တော့ပွဲနှင့် ညောင်ပင်ကြီးအောက် လာရောက် တောင်းပန်ကြသည်။ ထိုလူမသေလျှင် တောင်းပန်၍ သက်သာ သွားသည်။ သေသွားလျှင်တော့ အရှင်ကြီးက အမှားအယွင်း နည်းနည်း လေးမှ ခံတာမဟုတ်ဘူး ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။

သည်အထဲ နတ်ကတော်တို့ကလည်း တစ်စခန်းထသည်။ ကလေး လေနာ၍ တက်မတတ် ငိုနေလျှင်လည်း အရှင်ကြီး ကိုင်ထားသည်ဟု ပူး၍ ဟောတတ်သည်။ အရှင်ကြီးဆိုလျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြောက်ရွံ့လာ ကြသော ရွာသားများကလည်း စောဒဲက တက်မနေရဲ။

တောထဲသို့ ထင်းခုတ်သွားသူကလည်း ကျားနှင့်တွေ့ခဲ့သည် ဆိုပါက ထိုကျားသည် ချက်ချင်းပင် အရှင်ကြီး၏ စီးတော်ကျားဟု ရပ်ရွာ၌ ပျံ့နှံ့ သွားတတ်သည်။ ထင်းခုတ်သူမှာ ကျားကိုက်သာ မခံရဲသော်လည်း ကျားနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ကိုမူ အပြောခံချင်လေသည်။ သည်တော့လည်း သူ ဘယ်လို အမှားအယွင်းရှိ၍ အရှင်ကြီးက သတိပေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု အများနှင့် ချော်လဲ ရောထိုင်လိုက်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အရှင်ကြီး ပို၍ ပို၍ နာမည်ကြီးလာသည်။ သို့သော် လည်း အရှင်ကြီး၏ အခြောက်တိုက် တန်ခိုးကြီးနေပုံကို ရှေးမိ နောက်မိ ညောင်ပင်ကြီးက သိပါသည်။ ဪ လောကကြီးများ ပြော မပြောလိုက်ချင် တော့။ ရယ်စရာ တွေ့တိုင်းသာ ရယ်ရပါလျှင် ညောင်ပင်ကြီး အူတက်ပေ တော့မည်။

[၅]

နတ်ကွန်းကြီး ဖြစ်လာမှပင် အရှင်ကြီး ရောက်လာပါတော့သည်။ အရှင်ကြီး ဆို၍ သေချာကြည့်လိုက်ရသည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ အမြင်၌ သစ်သားရုပ် ကြီးသာ။

ကြည့်ပါ။ လူတစ်ရပ် မရှိတရှိ အရပ်အမောင်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေချထားသည်။ ခေါင်း၌ ရှန်နိစ အဝတ်ကို အစနစ်စ တစ်ဖက်စီချ၍ ပေါင်းထားသည်။ အချိုးအစား မပြေပြစ်ရသည့်အထဲ ဓားနှစ်လက်ကို ရင်ဘတ်၌ ကြက်ခြေခတ် ကပ်၍ ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ မျက်ထောင့်နီ ကြီးနှင့် မှန်တေတေ မျက်နှာပေါက် ရှိသည်။ တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်သည့် တိုင် တစ်စက်ကလေးမျှ ကျက်သရေ မရှိသည့်ရုပ်။ ညောင်ပင်ကြီးသည် အရှင်ကြီးဆိုသူကို မြင်စမှပင် အမြင်ကတ် မုန်းတီးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လေကြီးမိုးကြီး ပြင်းထန်စွာကျသည့် ညတစ်ညတွင် နတ်ကွန်းပေါ်တည့်တည့်သို့ ညောင်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း ကျိုးကျသွားသည်။

ကံကောင်းထောက်မရှ်သာ အရှင်ကြီး ခေါင်းမကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ အမိုးကို ဖောက်၍ ကျလာသော ညောင်ပင်ကိုင်းသည် အရှင်ကြီး၏ ညာဘက်လက်ကို ကျိုးပဲ့သွားစေသည်။

* နံနက်ခင်းရောက်၍ ရွာသားများ တွေ့လျှင် ချက်ချင်းပင် နတ်ကွန်းကို ပြင်လိုက်ကြသည်။ ကျိုးသွားသော လက်ကိုလည်း ပြန်၍ တပ်ပေးကြရသည်။ တော်ကြာ အရှင်ကြီး စိတ်ဆိုးနေမှဖြင့် အခက်။

သည်အရပ်ကြီး ဘာမျှ မတတ်နိုင်သည်ကို ညောင်ပင်ကြီး အသိဆုံး။ အကယ်၍သာ တန်ခိုးရှိခဲ့လျှင် ညောင်ကိုင်းကျ၍ လက်အကျိုးခံမည် မဟုတ်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း၊ အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း ပြောရပါမူ တစ်စတစ်စ ပြောင်းလဲတိုးတက်နေသော လူသားတို့သည်သာ အရှင်ကြီးများဖြစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ သည်နတ်ရုပ်ကြီးကမူ အရှင်ကြီးမဟုတ်၊ အသေကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ညောင်ပင်ကြီးကတော့ သည်အတိုင်းပဲ မြင်သည်။

သည်လို မြင်ရမလားဟု ဖမ်းစားလိုက ဖမ်းစားလေတော့ အသေကြီး။

[၆]

ညောင်ပင်ကြီး မျက်လုံးပြူးနေမိသည်။

နတ်ကွန်းရှေ့ရှိ မဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင် မိန်းမများ က ခုန်နေကြသည်။ ဆိုင်းသံကလည်း သွေးဆူပွက်လာစေအောင် မြူးကြွကြွ။

နတ်ကွန်းထဲ၌လည်း အရှင်ကြီး အရပ်သာမကတော့ဘဲ မြင်းစီးနေသည့်အရပ်၊ ကြက်ကိုင်းထားသည့်အရပ်၊ ကျားစီးနေသည့်အရပ် စသဖြင့် နတ်ရုပ်များ တန်းစီနေလေသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ငှက်ပျော အုန်းပွဲများ၊ ကြက်သားကြော် ငါးကြော်များ၊ အရက်ပုလင်းများ ပြင်ဆင်ထားသည်။ မဏ္ဍပ်၏ ရှေ့ပိုင်းအစွန်တွင် ဆိုင်းဝိုင်းကြီးရှိ၍ နတ်ကွန်းရှေ့ ကွက်လပ်တွင် နတ်ကတော်များ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

ဤသို့ နတ်ကန္တာပေးခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ ပေးခြင်း မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလအချိန် မြို့များ၌ ဆန်ဈေးကြီးနေစဉ် ရွာလည်မှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ရသမျှ ဆန်များကို စုဝယ်၍ မြို့သို့အသွား နတ်ကွန်းရှေ့၌ ကန်တော့သည်။ ပြီးတော့ ဆန်များကို မြို့သို့ ဘေးမသီ ရန်မခ ရောက်၍ ဈေးကောင်းကောင်းရရန် ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မူပါက နတ်ကန္တာ ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ ကုသိုလ်ကံ ကောင်း၍လော၊ နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ဝ၍လော၊ အရှင်ကြီးက မ စ၍လော မသိ။ ရှာဖွေ ရေးများ အကြားမှ လွတ်ပြီး ဈေးကောင်းကောင်း ရခဲ့သည်ကတော့ အမှန်။ ထို့ကြောင့်ပင် နတ်ပွဲပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးရှိသူ ကျင်းပသော ကြောင့် ရွာခံ နတ်ကတော်များသာမက အနီးအနား ရွာများမှ နတ်ကတော် များပါ လာကြသောကြောင့် နတ်ကတော် ပျို့ အို၊ နတ်ကတော် ပါးရေတွန့် သေည်ဖြင့် အမျိုးစုံလှပေသည်။

သို့သော် သည်နတ်ပွဲ၏ အရေးအပါဆုံးမှာ မြို့မှလာသော နတ် ကတော် လင်မယား ဖြစ်သည်။ တောမှ နတ်ကတော်တို့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လောက် နတ်က မစုံ။ သီချင်း အကုန်မရ။ ထိုလင်မယားကမူ သုံးဆယ့် ခုနှစ်မင်း နတ်ပေါင်းစုံအစ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သေ၍ဖြစ်သည့် နတ်ပူပူနွေးနွေး အထိ ပူးချင်သည့်နတ် ဝင်ပူး၊ အထူးထူး အထွေထွေ ဆိုနိုင် ကနိုင်သည်။

မြို့မှလာသော ယောက်ျားနတ်ဝင်သည်မှာ ရုပ်ကလည်း သိပ်မဆိုး လှ။ မင်းသားဟန် တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် ခေါင်းပေါင်းနှင့်။ နတ်ဝင်သောအခါ အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ ကြက်ပေါင်ကြော်လေး ကိုက်လိုက်၊ နတ်သံ လေး ပစ်လိုက်၊ မမောမပန်း က လိုက်နှင့်။ နတ်ကတော်များကလည်း ဘေးမှ ယပ်ခတ်ပေးကြ၊ အရက်ငှဲ ပေးကြ၊ စီးကရက် မီးညှိပေးကြ။ နတ်ဝင် သည် ယောက်ျားက နတ်ပူးသည့် အနေနှင့် နှမတော်ခေါ်လျှင် မောင်တော်ဟု ထူးလိုက်ကြ။

နတ်ကတော်အိုကြီးများက ကျင့်သားရနေသော်လည်း နတ်ကတော် မဖြစ်တဖြစ်ကလေးတို့မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်။

ညောင်ပင်ကြီး အမြင်၌မူ နတ်ပူးသည် ပြောပြီး လူများ ကခုန်နေ သည်သာ ဖြစ်၏။ နတ်တင်သည်ဆိုပြီး လူတို့သာ စားသောက်နေကြသည်။ နတ် ဆိုသူတို့ကို အရပ်များမှလွဲ၍ တစ်ယောက်မှ လာတာ မမြင်မိ။

တစ်နေ့လုံးပင် ကလိုက်ကြ၊ နတ်ဝင်၍ ဟောပြောလိုက်ကြ၊ ည ရောက်သောအခါ အောက်လင်း လက်ဆွဲမီးအိမ်ကြီး ထွန်း၍ ဆက် ကကြ။

ဆိုင်းတီးပေးသူတို့သည်လည်း အရက်ကလေး ထွေလာသောအခါ ပို၍ ပို၍ ဆိုင်းသံ သွက်လက် ကြမ်းရမ်းလာသည်။ က သူတို့သည်လည်း ပို၍ ပို၍ တက်ကြွလာကြသည်။ မျက်နှာလေးများ နီရဲလာပြီး ချွေးကလေး များ တစို့စို့နှင့်။

အရက်မူးပြီး ကကြစဉ်က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေမိသော ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေသည်။

[၇]

လယ်ကွင်းများထဲမှ စပါးပင်တို့သည် ရွှေဝါရောင်တောက်၍ နေပေပြီ။ ရိတ်သိမ်းရလွယ်စေရန် ဝါးဖိလှဲထား၍ လဲနေသော စပါးပင်များပေါ်တွင် နှင်းရည်ကလေးများ စိုရွဲနေသည်။

မကြာမီတွင် လယ်ကွင်းများထဲ၌ တေးသံများ ပျံ့လွင့်လာသည်။ စပါးရိတ်ကြတော့မည်။ လယ်သမားများ တစ်မိုးတွင်းလုံး ရုန်းကန်လုပ်ကိုင် ခဲ့ရသည်ကို ညောင်ပင်ကြီးအမြင်။ စပါးရောင်းရလျှင် လယ်သမားများ ငွေ ရွှင်ပေရော့မည်။ သူတို့၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာများကို မြင်ရသောအခါ ညောင်ပင်ကြီးလည်း ပျော်သည်။

တံစဉ်ကိုင်ထားကြသော မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများသည်

သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ရိတ်သိမ်းလိုက်ကြသည်မှာ မကြာမီပင် စပါးပင်များ သည် ကောက်လှိုင်းပုံများ ဖြစ်သွားကြသည်။

သည်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိုးထိသည်။ စပါးပင်အောက် အေးသောနေရာ၌ ခွေနေသော မြွေပွေးကို သွားကိုင်မိဟန်တူသည်။ နေ့လယ် သွေးပူစဉ် အချိန်ဖြစ်၍ အဆိပ်တက်မြန်လှသည်။

မေ့မြောစ ပြုနေသော မိန်းကလေးအား ပွေ့ယူလာကြပြီး နတ်ကွန်း ရှေ့၌ ချထားကာ တောင်းပန်ကြပြန်သည်။

သည်မိန်းကလေးသည် အောက်ခံထမီကို ဇောက်ထိုး ဝတ်လာခဲ့ သည်။ နံနက်မိုးမလင်းမီ ကောက်ရိတ်အမီ ကမန်းကတန်း အိပ်ရာထရသော ကြောင့် မှားဝတ်ခဲ့မိဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်ကြီးက မြွေနှင့် တိုက်သည်ဟု ဘေးမှ မိန်းမကြီးတို့က တီးတိုး ပြောနေကြသည်ကို ညောင်ပင် ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

မိန်းမတချို့ကလည်း အမိုက်အမှားမို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ အဆိပ်တို့ကို ပြန်၍ ယူတော်မူပါဟု အသနားခံနေ ကြသည်။

ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဘေးမှနေ၍ အားမလို အားမရနှင့် ဒေါပွနေမိ သည်။ အဘယ်က အရှင်ကြီးတိုက်သည် မြွေရမလဲ၊ အရှင်ကြီးမှာ မြွေဆိုလို့ တီကောင်တောင် မရှိဘူး။ မြန်မြန် ဆေးကုလေ၊ ဘာလုပ်တာလဲ။

ထိုစဉ် မြို့မှ လခထုတ်၍ ပြန်လာသော ကျောင်းဆရာလေး ရောက် လာသည်။ သူကတော့ ရွာတွင် ခေတ်ပညာအရှိဆုံးဟု ဆိုနိုင်သူဖြစ်သည်။ သြဇာလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးထိမှန်း သိလျှင်သိချင်း ပိုးထိသော အစွယ်ပေါက်နေရာ၌ ဓားနှင့်လှီး၍ အဆိပ်နှင့် သွေးများကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ထုတ်သည်။ မြို့ဆေးရုံသို့ သွားရန် လှည်းပြင်စေသည်။

သို့သော် အချိန်နှောင်းခဲ့ပေပြီ။ ညောင်ပင်အောက်၌ ငိုသံများ လွမ်းသွားလေသည်။

[၈]

ဟော၊ လူသားနှစ်ယောက် ညောင်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသည်။ လက်ထဲ၌ ပုဆိန်၊ စားမနှင့် ပုလင်းများ ကိုင်လာကြသည်။

အချိန်က အ ကာလ ညအခါ၊ လ ကလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် သာနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညောင်ပင်ကြီးအောက် ရောက်လာသော အခါ ကြောက်ရွံ့လာဟန် ရှိသည်။ ပုလင်းထဲမှ အရက်များကို မော့၍ ရဲဆေးတင်လိုက်ကြပြန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်က နတ်ကွန်းရှေ့ သွားပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ အရှင်ကြီး၊ ဒီည မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းကြမယ်။ မင်းက ဘာဖြစ် လို့ ငါ့ချစ်သူကို မြွေနဲ့ တိုက်ရသလဲကွ။ ငါ့ချစ်သူကို ငါ သိပ်ချစ်တာ၊ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ။ ခုတော့ မင်းကြောင့် ငါ့ချစ်သူ သေပြီ။ ငါ မကျေဘူးကွ။ မင်းကို လက်စားပြန်ချေရမယ်။ မင်းတတ်နိုင်လဲ ဖမ်းစား လေကွာ။ ငါမကြောက်ဘူးဟေ့’

ထိုလူငယ်သည် အရက် တော်တော်မူးနေဟန် ရှိသည်။ နောက် တစ်ယောက်ကလည်း

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ မကျေဘူးကွ။ မင်းကြောင့် ငါ့မိန်းမ ပါသွားပြီ။ အဲဒါ လက်စားချေရမယ်’

ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဘုရားတနေမိ၏။ ဘာများ လုပ်ကြမလို့ပါလိမ့်။ လူငယ်သည် သူ့အဖော်ကို တိုင်ပင်သည်။

‘အစ်ကို ကျုပ်တို့ နတ်စင်ပါမကဘူး၊ ညောင်ပင်ပါ လှဲမယ်ဗျာ။ တော်ကြာ အရှင်ကြီးဆိုတဲ့ အကောင်က ညောင်ပင်ပေါ် ခိုချင် ခိုနေဦးမှာ’

သူတို့သည် ညောင်ပင်ကြီးကို စတင် ခုတ်လှဲကြသည်။ မောလျှင် နားကြ၊ အရက်သောက်လိုက်ကြနှင့်။ သို့သော် ညောင်ပင်ကြီးသည် ပုဆိုး သုံးလေးပတ်ကျော် ရှိလေရာ အရက်မူးနေသော လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ခုတ်လှဲချက်တို့ကို မဖြူ။ ကြာတော့ သူတို့သည် လက်လျှော့လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လယ်ကွင်းထဲသို့ ဆင်းသွားကြပြီး ကောက် လှိုင်းများကို ပွေ့ယူကြသည်။ ကောက်လှိုင်းပုံကြားမှ မြွေနှင့် မတွေ့ပါစေ နှင့်ဟု ညောင်ပင်ကြီး ဆုတောင်းမိသေးသည်။ မတော်၍များ မြွေကိုက်လိုက် လျှင် အရှင်ကြီး အချောင် နာမည် ရနေပေဦးမည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် နတ်ကွန်းပေါ်၌ ကောက်လှိုင်းများ တင်၍ ရေနံဆီများ ပက်လောင်းပြီး မီးရှို့ကြသည်။ အချစ်စိတ် မွန်နေသူနှင့် မယား စိတ် ဒိန်းဒလိန်း ပူးနေသော လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အရှင်ကြီးလည်း တတ်နိုင် ဟန်မတူ။ မကြာမီတွင် အရှင်ကြီး နတ်ကွန်းသည် ပြာကျသွားလေသည်။ အရှင်ကြီးသည်လည်း မီးသွေးတုံး ဖြစ်သွားရှာသည်။

သည်ကြားထဲ မဆီမဆိုင် ခံလိုက်ရသူကား ညောင်ပင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပုဆိန်နှင့်လည်း အခုတ်ခံရသည်။ ပင်ရင်း၌ပတ်လျက် ကောက်ရိုးပုံ၍ မီးရှို့လည်း ခံရသည်။

ဤကား ဝတ္ထုထဲက ညောင်ပင်ကြီး၏ အဖြစ်တည်း။

[မိုးဝေမဂ္ဂစင်း၊ ၅လဒိုင်၊ ၁၉၇၁]

ငဖလောင်း

[၁]

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေအိုင် ကမ်းစပ်များ၌ ရောက်ရှိလျှင် ရေထဲ၌ မြူးထူးကူးသန်းနေကြသော ဖားလိုလို ငါးလိုလို သတ္တဝါငယ်ကလေးများကို တွေ့မြင်ကောင်း တွေ့မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ရေထဲ၌ ပျော်ပါးကြသော်လည်း အသက်ရှူရန် ရေပေါ်သို့ မကြာခဏ တက်လာကြရသည်။ သူတို့သည် တစ်နေ့တွင် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ ဖားကြီးဘဝသို့ လုံးလုံး ပြောင်းလဲသွားသည့်အခါ ကုန်းပေါ်နေလိုက်၊ ရေထဲနေလိုက်နှင့် ကြုံသလို ကျင်လည် ကျက်စားနိုင်သော အရည်အချင်းကို ပိုင်ဆိုင်သွားလေသည်။ ထိုဖားသတ္တဝါတို့သည် ရာသီဥတု အခြေအနေကိုလိုက်၍ ရောယောင်ပြီး အုံအွမ် အုံအွမ်လည်း အော်ဟစ်တတ်၏။ ၎င်းဖားကြီးတို့သည် သူတို့ ဘဝမျိုးဆက်အဖြစ် ရေထဲ၌ ဥများ ဥထားပြီး ဖားလိုလို၊ ငါးလိုလို အကောင်ငယ်များ မွေးလာစေပြန်သည်။ ထိုအကောင်ငယ်များသည် တိကျပြတ်သားသော ပုံသဏ္ဍာန် မရှိ။ ငါးလိုလို ဖားလိုလိုနှင့် ဖြစ်သောကြောင့် ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း ဘဝဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဖားဖြစ်လာမည် ဖြစ်သော ငါးနှင့်တူသည့် သတ္တဝါ ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ငါးဖလောင်း။ ထိုမှ ငဖလောင်း။

[၂]

ဖြူဖြူလွင်။ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ မြို့ပြဘွဲ့ရ။ သည်နှစ်တွင် ကျောင်းဆင်းလာခဲ့ရပြီး မကြာခင်မှာပင် ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း၌ အလုပ်ခန့်ထားခြင်း ခံရသည်။ အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်လေးသာ ဖြစ်သော်လည်း အရာရှိ အသစ်စက်စက်ကလေး ဆိုတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင် ဖြစ်လာသည်။ အလုပ်ဝင်၍ မကြာခင်မှာပင် အမိန့်စာတစ်စောင် ရသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းသဘောတရားကို ပိုမို သိရှိနားလည် ကျွမ်းကျင်စေရန် သုဝဏ္ဏမြို့ဗဟိုသင်တန်းကျောင်း၌ သင်တန်းတက်စေ။

သင်တန်းတက်ရမည်ဟု သိရှိ မျှော်လင့်ထားသည့်တိုင် ဤမျှမြန်မြန် တက်ရလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ သည်ခေတ်၌ အရာရှိများ သင်တန်းတက်ရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်။ သူမ၏ သူငယ်ချင်း စီးပွားရေးဘွဲ့ရ၊ ဥပဒေဘွဲ့ရ သေည်တို့လည်း ကျောင်းဆင်း အလုပ်ရလျှင် သင်တန်းတက်ကြရသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းသဘောများ၊ နိုင်ငံရေးသဘောတရားများ လေ့လာကြရသည်။ သူမတို့ကတစ်ဆင့် ဖောက်သည်ပြန်ချသည်တို့နှင့်ပင် သင်တန်းတို့ သဘောကို အတော်အတန် သိထားပြီးသား။ ယခုတော့ ဖြူဖြူလွင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတော့မည်။ တွေးမိတော့လည်း ရင်ဖိုသလိုလို။ အတွေ့အကြုံ အသစ်တစ်ခု ရသည်ပေါ့လေဟု မှတ်ယူထားသည်။ အပျိုပေါက်ကလေး စတင် ရည်းစား ထားသည့်နှယ်။

ဖြူဖြူလွင်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမျိုးလွင်သည် လခထောင်ကျော်စား အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူလည်း သူ၏ ဌာနဆိုင်ရာ သဘောတရား သင်တန်းကို တက်ရောက်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်၍ ဖြူဖြူလွင်သည် သဘောတရား စာအုပ်များကို အလွယ်တကူ ယူခဲ့ရုံသာ ဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းဝင်းဖြူကလည်း သေတ္တာထဲသို့ အဝတ်အစား၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာ စသည်တို့ ထည့်ပေးရင်း ရေကို အရင်မချိုးရန်၊

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆီးမှုန့်စပ်ပြားများ ဝယ်မစားရန် တတွတ်တွတ် မှာကြားနေသည်။ ဦးမျိုးလွင်က သောက်နေသော ဆေးတံကို ဟန်ပါပါ ဖြုတ်လိုက်ကာ သမီးဖြစ်သူအား တန်ဖိုးကြီးလှစွာသော ဩဝါဒကို မိန့်ချွေလိုက်သည်။ ‘အေးလေ သမီးလဲ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲဟာ။ ဒက်ဒီပြောတာကို သဘောပေါက်မှာပါ။’ မှန်ပါသည်။ ဒက်ဒီ၏ သမီးဦးဖြစ်သော ဖြူဖြူလွင်သည် ဤစကားကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။

[၃]

အိမ်မှာဆိုလျှင် နံနက် ခုနစ်နာရီကျော်ထိ အိပ်လေ့ရှိသော၊ နိုးနေသည့်တိုင် တစ်ထွာခန့် မွေ့ရာပေါ်၌ သက္ကလပ်စောင်တို့နှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်၍ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာကို မှိန်းငိုက် အရသာခံလေ့ရှိသော ဖြူဖြူလွင်သည် သင်တန်းကျောင်း၌မူ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့ရပါတော့သည်။ သင်တန်းကျောင်းမှာမူ နံနက်ငါးနာရီခွဲတွင် အိပ်ရာမှ မထဘဲ နေ၍မရ။ အိပ်ရာခင်းကို သန့်သန့်ပြန်ပြန် ပြုပြင်။ စောင် ခြင်ထောင်တို့ကို လေးထောင့်ကျ သေသေ သပ်သပ် ခေါက်၍ ခြေရင်းမှာထား။ ခေါင်းအုံးကို တဘက်နှင့် ပတ်၍ ခေါင်းရင်း၌ ထား။ ထမင်းစား ဒန်ဗျတ်ကို အလယ်၌ မှောက်၍ထားရသည်။ အစွန်းအစ ထွက်မနေရ။ ထိပ်မှကြည့်လျှင် တန်းစီနေသော ခုတင်များပေါ်မှ ပစ္စည်းအားလုံးသည် သူ့နေရာနှင့်သူ တညီတဖြောင့် တစ်ပုံစံတည်း ရှိနေရသည်။ ခုတင်အောက်၌လည်း ဖိနပ်များကို စနစ်တကျ တန်းစီထား။ အမှိုက် ဖုန်မှုန့် မရှိစေရ။ စည်းကမ်းနှင့် မညီလျှင် နံနက်တိုင်း စစ်ဆေးသော နည်းပြဆရာက အမှတ်ဖြတ်သည်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် စောင်ခေါက်၊ ခြင်ထောင် သိမ်း အလုပ်တို့ကို မိတူး လုပ်နေကျဖြစ်၍ ခြင်ထောင်တစ်လုံးကို နေ့စဉ် ပုံစံကျကျ သေသပ်စွာ ခေါက်ရသည့်ကိစ္စမှာ ဖြူဖြူလွင်အတွက် တော်တော်ကြီးမားသော အခက်အခဲဟု ဆိုနိုင်သည်။ သည်တော့ ဘာရမလဲ၊ အိမ်

ကတည်းက အစစအရာရာ ပြင်ဆင်လာခဲ့ပြီးသား။ ခြေရင်းက သေတ္တာကြီး ထဲတွင် ခေါက်ပြီးသား ခြင်ထောင်နှင့် စောင်၊ လေးထောင့်ကျ တင်းမာနေသော ခေါင်းအုံးအပိုတို့ ရှိသည်။ နံနက် အိပ်ရာထလျှင် ညက အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့ကို သေတ္တာထဲ လုံးထွေးထည့်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။ နေ့ဘက်တွင် ခုတင်ပေါ်၌ ခင်းကျင်းပြထားသည်က ကြိုတင် စီမံထားသော အထူး စောင်၊ ခြင်ထောင်များပေါ့။ သည်နည်းကို ဖောင်ကြီးသင်တန်းဆင်း သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်က ပေးသည်။ သည်လိုမှ မလုပ်လျှင် အမှတ် အဖြတ်ခံရသည်နှင့်ပင် ကြိုတင် ထုတ်ပေးထားသော အမှတ်နှစ်ရာသည် ဖြူဖြူလွင်အတွက် တစ်မှတ်မှ ကျန်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိုယ်က ပြန်မလျော်ရလျှင် တော်သေးသည်ဟု မှတ်ယူရမည်လားသော်။

ပြီးလျှင် စစ်ညာသင်ရန် ယူနီဖောင်း ဝတ်ရသည်။ ဇင်စဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီအပြာရောင်၊ စစ်ဖိနပ် လည်ရှည်နှင့် အဝတ်ဦးထုတ်အပြာ။ ဘောင်းဘီဝတ်ရမည်ကို ဖြူဖြူလွင် နည်းနည်းလေးမှ မမှု။ အိမ်မှာ နေစဉ်ကလည်း မကြာမကြာ ဂျင်းပင် ဝတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒက်ဒီဦးမျိုးလွင်နှင့် နံနက်ခင်း လမ်းလျှောက်လိုက်လျှင်လည်း အားကစားဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ရစေမိ။ သို့သော် ယခုရသော ဘောင်းဘီများမှာ ခပ်ပွပွ။ တချို့သင်တန်းသူ ပိန်ပိန်ဆိုလျှင် တံမြက်စည်းရိုးကို ဂုံနီအိတ်စွပ်၍ ချည်ထားသည့်နယ် ဘယ်လိုမှ ကြည့်၍ ပုံကြ ပန်းကြ ဖြစ်မလား။ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဖူးဟန် မတူသော သင်တန်းသူ တချို့မှာ မလုံမလဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေကြသည်။

ဖြူဖြူလွင်ကမူ နဂိုကပင် ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဖြိုးလှပ၍ လေ့ကျင့်ခန်း ယူထားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် အချိုးကျကို ပိုင်ဆိုင်သူ မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ သည်တော့ ဘောင်းဘီကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးဝါဒနှင့် ပူးပေါင်း

စေသောအခါ သေးငယ်သောခါး၊ စွင့်ကားသောတင်သည် အရှိကို အရှိ အတိုင်း ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။ သည်ယူနီဖောင်း အပြာကြီးနှင့်ပင် သတိ၊ သက်သာ၊ အေးစေ၊ အမြန်လျှောက်။ သို့သော် ခေတ်ပညာတတ်ဘွဲ့ရ မိန်းကလေးများဆိုတော့ စစ်ဖိနပ်ကြီးများကို မနိုင်မနင်း သယ်ရသောအခါ အမြန်လျှောက်သည် အနှေးလျှောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရှိစေတော့။ ယခုမှ စရုံရှိသေးသည် မဟုတ်လော။ နောင်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျင့်သားရ သွားပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ နံနက်ခင်း နေသည် ပူပြင်းလှသည် မဟုတ်ပါဘဲလျက်နှင့် စုစုရှိန်ဆိုသည့် အင်ဂျင်နီယာမလေး မူးလဲသွားသေးသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေသား။ ဦးနှောက်စွမ်းအားကို အသုံးချ များလွန်းလှ၍လား။ သို့တည်း မဟုတ် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ဖယ်မလီယာ စသည့် အရိပ်ထဲ၌ပင် အနေများ သူတို့ ဖြစ်၍ပေလား။ နေရှိန်ကိုပင် ခံနိုင်စွမ်း မရှိသည့် အသိပညာရှင်တို့ အတွက် စစ်သင်တန်းဆင်းရန် လေလုံ မိုးလုံ ကွင်းကြီးများ ရှိဖို့ ကောင်းလှ သည်။ သို့သော် စစ်ဆိုသည်မှာ နေရိပ်ထဲ၌ တိုက်ရသည် မတိုက်ရသည် အထိတော့ ဖြူဖြူလွင် မတွေးတောချင်။ ဒါက ခေတ်ပညာတတ်ဆိုသော လူတန်းစား၏ သဘာဝ။

နေ့ခင်းတွင်မူ ဖြူဖြူလွင်တို့သည် သင်တန်းခန်းမဆောင်၌ တက် ရောက် သင်ကြားရသည်။ ထိုအခါတွင်တော့ ဖြူဖြူလွင်တို့ ဝတ်ချင်သလို ဝတ်နိုင်သည်။ ယောကျ်ားလေးများကတော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီများနှင့် မြန်မာ ဆန်ဆန် အရာရှိဟန်ပန်များကို အပြည့်ယူထားကြသည်။ ဖြူဖြူလွင်တို့ မိန်းကလေးများကမူ မှန်နံ့သာ ခြယ်ကာသ၍ ကြွကြွကြော့ကြော့ ပြီးတော့ ခရစ်လှိုင်းကြီး လှိုင်းလတ်၊ ပါတိတ် ကော့သောင် အရောင်စုံ။ မိန်းကလေး ဆိုသည်ကတော့ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်ဗိုလ်၊ ဆရာဝန် ဘာကြီးဖြစ်၍ ဘယ်ဘဝ ရောက်စေ၊ လှချင်ကြ အကြည့်ခံချင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာ။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ မျိုးမမကတော့ လွန်လွန်းသည်။ အများတကာက ဆံမြိတ်အမျိုးမျိုးချ၊ ဆံကျစ်ကျစ်၊ ဆံထုံးအမျိုးမျိုး ထုံးဖွဲ့ကြသည်။ မျိုးမမကတော့ သူများထက် တစ်မူထူးပြီး တစ်ထွာကျော်ကျော် မြင့်သော ပျားအုံးပုံ ဆံထုံးကို ခေါင်းပေါ်၌ တောင်ပူစာလေး တင်ချိတ်ထားသည့်နှယ် ပြင်ဆင်သည်။ ရှိစုမဲ့စု အချိန်အတောအတွင်း သူမို့သာ သည်ဆံထုံးမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်ကိုတော့ ချီးမွမ်းအံ့ဩရန် ကောင်းလှသည်။ သို့ပေမင့် သည်ဆံထုံးနှင့် ဆိုတော့ ဦးထုပ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ပုံမှန် ဆောင်း၍မရ။ နောက်သို့ မော့ပြီး ဆံထုံးပေါ်၌သာ တင်ထားရသည်။

သည်ထဲတွင် တင်ဝင်းသန့်ကလည်း တစ်မျိုး။ ဝတ်လိုက်မှဖြင့် တက်ထရွန် လုံချင်ပြောင်။ ပြီးတော့ တစ်ထည်တည်း။ ပြီးတော့ အရောင်က အဝါနု၊ ပန်းနု၊ အစိမ်းနု စသည်များ။ သည်တော့ အရှိကို အရှိအတိုင်း၊ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီရာကလေးပင် အထင်းသား။ သည်အထဲ လမ်းလျှောက်သော အခါများတွင် ကျောင်းသားတစ်ပိုင်း အင်းဂျင်နီယာတစ်ပိုင်းတို့၏ မျက်လုံးများသည် သံလိုက်စက်ကွင်းမိသော သံမှုန့်ကလေးများနှယ် ဖြစ်သွားသည်။

နေ့ခင်း သင်ကြားပို့ချချက်များသည် ဖြူဖြူလွင်တို့အတွက် အရေးပါ အသုံးဝင်လာမည်ဖြစ်သော ဘာသာရပ်များ ဖြစ်သည်။ ကျောင်း၌ ပုံသေနည်းများ၊ အဆိုမှန်များ၊ ပုံစံများ၊ ပုစ္ဆာများ၊ နိယာမများ၊ ဆောက်လုပ်ချက်များ စသည်နှင့် အင်ဂျင်နီယာပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရန် လုံလောက်ခြင်း မရှိသေး။ ထို့ကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာ ဥပဒေ၊ ငွေစာရင်း ဥပဒေ၊ အလုပ်သမားရေးရာ စသည် စသည်များ။ သည်ဘာသာရပ်များသည် ဖြူဖြူလွင်တို့အတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသော်လည်း ပို့ချသောဆရာက လေအေးအေးဆိုပါလျှင် အလွန် အိပ်ငိုက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘာသာရပ်များဖြစ်သည်။

ရပြန်ကောင်တိုက်

ဟာသနော၍ သင်တတ်သော ဆရာများ၏ အချိန်၌မူ တဝါးဝါး တဟား
ဟားနှင့် အချိန်ကုန်၍ ကုန်မှန်းမသိ။

နိုင်ငံရေးသဘောတရား ပို့ချသော ဆရာတို့ကမူ ရယ်မောမှတ်သား
စရာများ သိုင်း၍ပိုင်း၍ ရှင်းလင်းပြတတ်သည်။ သင်တန်းသား အတော်များ
များသည် စိတ်ပါဝင်စားဟန် ပြတတ်သည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည် ဆိုရပါမူ
ဖြူဖြူလွင်သည် သဘောတရားတို့ကို နားထောင်နေသော်လည်း သိပ်ပြီး
သဘောမပေါက်လှ။ အရင့်အရင့်ကလည်း နိုင်ငံရေးသဘောတရား စာအုပ်ကို
လှန်လှော့၍ပင် ကြည့်သူ မဟုတ်။ အိမ်မှ သတင်းစာကိုပင် ရုပ်ရှင်နှင့်
သာရေးနာရေးကြော်ငြာမျှသာ ကြည့်လေ့ရှိသော ဖြူဖြူလွင်အဖို့ လူတန်းစား
ပဋိပက္ခ၊ လူမှုတော်လှန်ရေး၊ လူ့ဘောင်သစ် စသော စကားလုံးတို့သည်
သူစိမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အစားဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခသည် မိမိကြိုက် သော
ဟင်းခွက် မပါသည့် အဖြစ်ဟုသာ သိရှိထားသည့် ဖြူဖြူလွင်သည် အားတင်း
၍ နားလည်သဘောပေါက်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း တမင် ဟန်ဆောင်၍
အားတင်း နားလည်ရသည်မှာ တော်တော်ပင်ပန်းလှသည်။

ဖြူဖြူလွင်သည် ဘေးထိုင်ခုံရှိ ကြူကြူကိုတော့ သိပ်မနာလိုလှ။
သည်ကောင်မ ကျောင်းမှာကတည်းက နိုင်ငံရေးယောင်ယောင် ဘာယောင်
ယောင်ဆိုတော့ ဟန်ကျနေသည်။ တကုန်းကုန်းနှင့် မှတ်သားလိုက်၊ မင်နီ
တားလိုက်နှင့်။ သင်ကြားရမည့် ဘာသာရပ်များ၏ အတိုင်းအတာပမာဏနှင့်
ဆိုလျှင် သင်တန်းကာလသည် တိုတောင်းလှသည်။ နယ်များ၌ လုပ်ငန်းများ
အရေးကြီးနေသောကြောင့် ယခုသင်တန်းရက် တစ်လနှင့်ပင် ပို့ချစရာများကို
တက်သုတ်ရိုက် သင်ကြရသည်။ ယခင်ယခင် အပတ်စဉ်တို့ဆိုလျှင် ခြောက်
လ ကြာစမြဲ။

သင်တန်း တာဝန်ခံများကလည်း အတိအလင်းပြောသည်။ အတတ်
ပညာရှင် လူငယ်များ၏ ခေါင်းထဲ၌ ဆိုရှယ်လစ်သဘောတရားများကို

ရိုက်သွင်းပေးရခြင်းသည် အနာဂတ်၏ ခေါင်းဆောင်များကို လေ့ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်တံ့။ လူဆိုသည်မှာ တသီးတခြား တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း နေမရ သောကြောင့် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း၌ လိုက်လျောညီထွေစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားရ မည်သာ ဖြစ်သည်တံ့။ သည်တော့လည်း စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည် ဖြစ်စေ၊ လိုချင်သည်ဖြစ်စေ မလိုချင်သည်ဖြစ်စေ ဖြူဖြူလွင်တို့သည် သဘော တရားရေးရာတို့ကို လေ့လာကြရမည်သာ။ ခေတ်ကို အမိလိုက်ချင်ပါက အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်၍ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ သည်တော့ တက်တက် ကြွကြွ အညမညဟု ရှင်းလင်းပြတတ်ရမည်သာ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ပညာတတ် လူတန်းစားအလွှာမှ ဖြူဖြူလွင်ပေပဲ။ မိမိ၏ ဘဝခံစားချက်နှင့် ယှဉ်ပြီး နက်နက်နဲနဲ သဘောပေါက်နားလည်၍ လက်တွေ့ခံယူ ကျင့်သုံးနိုင်ရမည် ဟူသော အချက်ကိုမူ နောက်များမှ စဉ်းစား ကြမည်။ ယခုတော့ စာအုပ်တွေကို အပြန်အလှန် လေ့လာပြီး သဘောတရား များကို အာဂုံဆောင်မည်။ ကျောင်းစာများကို ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော် ကျက်မှတ်လာရ၍ သည်မျှတော့မမူ။ ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ်နှင့် စကားလုံးများကို အလွတ်ဆိုပြရမည်လော၊ ဖြစ်ပါသည်။ ဖြူဖြူလွင်အတွက် သိပ်ကို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဖြူဖြူလွင်ကဲ့သို့သော သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများ ရှိနိုင်သည်ကို မသိ၍မဟုတ်။ သည်လို ပညာတတ်များ ရှိသောကြောင့်ပင် တမင် သဘောတရားများ ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ နားဝင်သဘောပေါက်လျှင် အမြတ်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တော့ တိုးတက်လာမည်။ အရည်အချင်း ပြည့်လာမည်ဟု ဆိုကြပါစို့။ မည်သို့ဖြစ်စေ အတွေးအခေါ်ဟောင်းများကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြရမည်။ ခြေမွေး မီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် ရေသာခို အချောင်စားလိုသော စိတ်တို့ကို ပယ်ဖျောက်ရတော့မည်။ ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင်သစ်ကို တည်ဆောက်ရာတွင်

လုပ်သားပြည်သူတို့နှင့် လက်တွဲ၍ တတပ်တအား ပါဝင်ထမ်းဆောင်သွားမည် ပြည်သူ့အရာရှိမလေး ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်၏ ရှေ့အနာဂတ်ခရီးသည် မှန်ကန်သော အတွေးအခေါ်များနှင့် ပြည်စုံပါတော့မည်။

[၄]

သည်လိုနှင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ် ပြည့်တော့မည်။ သောကြာနေ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီ။ ဖြူဖြူလွင်သည် ဗျပ်ထဲရှိ ထမင်းဟင်းတို့ကို ကုန်အောင် မစားတော့ဘဲ ထမင်းစားခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သည်မျှ စားနိုင်အောင်ပင် ဖြူဖြူလွင် မနည်းကြီးစားရသည်။ ထမင်းဆန်က ကြမ်း၍ အသားဟင်းမှာ များသော်လည်း ဆီပြန်ဆိုတော့ စားမရတော့။ အိမ်မှာဆိုလျှင် အသားတို့ကို ကြော်ချက်မျိုးမှ ဖြူဖြူလွင် စားနေကျ။ ဆန်ကျတော့လည်း တောင်ထိပ်ပန်း၊ ပေါဆန်းမွှေးမှ ရှိစေတော့။ အခန်းရောက်မှ ဘီစကစ်နှင့် စတော်ဘယ်ရီယို သုတ်၍ စားတော့မည်။ ထောင့်က စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော သင်တန်းသူ သုံးယောက်ကမူ အားပါးတရ စားနေကြသည်။ သည်ထမင်းဟင်းတွေကိုများ မြိန်ရေရှက်ရေ စားနိုင်လိုက်ကြတာဟု ဖြူဖြူလွင် အံ့သြမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများသည် တောင်တောင်တင်းတင်း တုတ်တုတ်ဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည် ထင်သည်။ သူတို့နှင့်မူ ဖြူဖြူလွင် သိပ်မရင်းနှီး။ မန္တလေး စက်မှုသိပ္ပံဆင်းများ ဖြစ်၍ သင်တန်းရောက်မှသာ တွေ့မြင်ဖူးသည်။

သင်တန်းသူ သုံးဆယ်ကျော် ရှိသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင်မှု မရှိကြသေးပေ။ ကိုယ်အစုနှင့် ကိုယ်သာ တွဲ၍ သွားလာကြစမြဲ။ ထမင်းစားပြီး ဗျပ်ဆေးရမည်ကို ဖြူဖြူလွင် ဝန်လေးမိသည်။ ဟင်းညှီဆီတို့ ပြောင်အောင် ဆပ်ပြာနှင့် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရသည်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် လက်ဆေးထိုင်၊ လက်ဆေးထ ပင် မဟုတ်။ ဇွန်း

ခက်ရင်းနှင့် စားသောကြောင့် လက်ဆေးစရာ မလိုသလို စားပြီးလျှင်လည်း ဇွန်းခက်ရင်းကို ချထားခဲ့ရုံသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်စေ့များက ဆေးပေလိမ့်မည်။ သင်တန်းသို့မူ မိတူးကို ခေါ်လာ၍ မရသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပင် ကျိတ်မှိတ်၍ ဆေးကြောလိုက်ရသည်။

သည်နေ့ ကိုကိုအောင် လာခဲ့မယ်ဟု ဖုန်းလာထားသည်။ အဆောင်သို့ ရောက်နေလျှင် ရောက်နေလိမ့်မည်။ ဖြူဖြူလွင်သည် ထမင်းစားခန်းမှ သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလာခဲ့သည်။

‘ဟောဟိုမှာ ကိုကိုအောင်ရဲ့ ဖိယက်ကား ဖြူဖြူလေးပဲ’ ကားဘေး၌ ရပ်နေသော ကိုကိုအောင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဖြူဖြူလွင်၏ ခြေလှမ်းများသည် မပြေးရုံတမယ်။ ကားဘေးရပ်စောင့်နေသော ကိုကိုအောင်အပြုံးသည် ဖြူဖြူလွင်၏ စိတ်ကို ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့သွားစေသည်။ ‘ဟေ့ မိဖြူကြည့်စမ်း၊ ဒီလိုဆိုတော့ တကယ် အလုပ်သမားကြီး ကျနေတာပါလား’ ဖြူဖြူလွင်သည် သူမ၏ကိုယ်ကို ပြန်လည်ငုံကြည့်မိသည်။ ဝတ်စုံပြာ ယူနီဖောင်းကြီးနှင့်ကိုး။ ကိုကိုအောင်က သည်လိုပြောတော့ ယူနီဖောင်းအပြာကြီးကို ဝတ်ထားရ၍ စိတ်ထဲ၌ မလုံမလဲ။ သည်တော့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး-

‘ဟင်း သူများကို မစနဲ့နော်၊ ဘာလဲ၊ ရန်ဖြစ်ချင်တာလား’
ကိုကိုအောင်သည် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်ပြီး

‘စတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လှတဲ့လူဆိုတော့ ဘာဝတ်ဝတ် အဆင်ပြေတာပဲလို့ ကိုယ် တွေးမိလို့ပါ’

‘တော်ပါ၊ တွေ့ရင် စဖို့ပဲ၊ ကဲ ကိုကိုအောင် ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ဟိုဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်’

ဖြူဖြူလွင်သည် အဆောင်ဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစား လဲလှယ် အလှပြင်ရင်း တွေးမိသည်။ ကိုကိုအောင်က ဆရာဝန်၊

မိဘချင်း သဘောတူပြီးသား။ လူငယ်ချင်းကလည်း ချစ်ပြီးသားဆိုတော့ ပြောစရာ မရှိတော့။ နောက်နှစ်ဆိုလျှင် လက်ထပ်ကြမည်။ မင်္ဂလာဖိတ်စာ ရိုက်လျှင်လည်း နှစ်ဦးစလုံး၏ နောက်မှ အင်္ဂလိပ်အမြီးတန်းများနှင့်။ လခ နှစ်ယောက်ပေါင်းလျှင် ခုနစ်ရာကျော်။ ဒက်ဒီနှင့် မာမိက တိုက်နှင့် ကား ပေးဦးမည်။ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသနည်း။ ပြီးတော့ သား သမီးများ ရလာလျှင်လည်း စာကို ကောင်းကောင်း ကြိုးစားခိုင်းမည်။ ဆရာ ဝန်များ၊ အင်ဂျင်နီယာများ ဖြစ်စေမည်။ ဂုဏ်ထူး များများပါရန် ကျူရှင် များများ ယူခိုင်းရမည်။ သည်သို့ တွေးရင်းနှင့်ပင် ဖြူဖြူလွင် အလှပြင်ပြီး သွားပေပြီ။

သည်နေ့ညနေ ကိုကိုအောင်နှင့် လမ်းတွဲ၍ လျှောက်ရဦးမည်။ စကားတိတာ ဆိုရဦးမည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် တစ်နေ့လုံး သင်ခဲရသော ဘာသာရပ်များကို ခေတ္တမေ့ထား၍ ကိုကိုအောင်ထံမှာ မေတ္တာအကြောင်း လေ့လာရဦးမည်။ အလုပ်သမားအရေးကို ဘေးခဏထား၍ မိမိတို့ ဘယ်ပုံ ရာထူး တက်နိုင်မည်၊ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာတော်သင် ဘယ်နည်းနှင့် ပါနိုင် မည်ကို တိုင်ပင်ကြရဦးမည်။

[၅]

အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်စောင့်စား နေခဲ့ကြရသော စနေနေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သည်နေ့ ညနေပိုင်းမှစပြီး အပြင်ထွက်ခွင့်ရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၇ နာရီ အထိ။

သည်တော့ ဖြူဖြူလွင်သည် စနေနေ့ညကို အိမ်ပြန်အိပ်ရန် စီစဉ် ထားသည်။ ကိုကိုအောင် ကြိုတင်ဝယ်ထားသည့် လက်မှတ်နှင့် ရုပ်ရှင် ကြည့်ရပေဦးမည်။

ကြံကြိုက်၍ ဖြူဖြူလွင်၏ ဝါသနာတစ်ခုကို ပြောပြရဦးမည်။ ဖြူဖြူ

လွင်သည် ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လာသမျှသော ရုပ်ရှင်ကား သစ်တိုင်းကို မလွတ်တမ်း ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ကြည့်ပြီးသမျှ အကြောင်းတို့ ကိုလည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် မမောမပန်း စားမြို့ပြန်လေ့ရှိသည်။ ကျောင်း ဆင်း ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရသောအခါ ရန်ကုန်မှာပြန်ရ၍ တော်ပေသေးသည်။ အကယ်၍ နယ်မြို့တစ်မြို့၌ တာဝန်ကျပါလျှင် ရုပ်ရှင်ကားကောင်းကောင်း မကြည့်ရမည်ဆိုက တစ်ခုကွ။ ရုပ်ရှင်ကားသစ် ရုံတင်လျှင်လည်း ပထမဆုံး နေ့ရက်၊ ပထမဆုံးပွဲကို သွားကြည့်လိုက်သည်ဟု ပြောလိုက်ရမှ။ ပြီးတော့ တင်မမတို့ အိမ်သို့လည်း ရောက်အောင် သွားရပေဦးမည်။ တင်မမအဒေါ် ဖော်လမြိုင်က တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီဟု တယ်လီဖုန်း သတင်းရသည်။ အသစ်အဆန်း ဘာများပါခဲ့သည် မသိ။ သူများထက် ဦးအောင်သွားနိုင်ပါမှ။ သို့မဟုတ်လျှင် နောက်အပတ်၌ ကျင်းပမည့် သူငယ်ချင်း ဝင်းဝင်းသန့်၏ မင်္ဂလာဆောင်၌ ဝတ်ရမည့် အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းအတွက် အချိန် ရမည် မဟုတ်။ ဝင်းဝင်းသန့်ကတော့ စံပါပဲ။ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးသည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှာသာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်သည်။ ဖြူဖြူလွင်တို့ကျ သည်လို ပြီး လွယ် မလုပ်ချင်။ အင်းယားလိပ်ဟော်တယ်မှ လွဲ၍ ဘယ်မှာမှ လက် မထပ်လို။

ဟော အိမ်ကကား လာပြီ။ ဖြူဖြူလွင်၏ရှေ့၌ ညင်သာစွာ ထိုးရပ် လိုက်သော ဖယ်မလီယာ ငှက်ခါးရောင် ကားကလေးထဲမှ တံခါးပွင့်လာပြီး ဦးမျိုးလွင်နှင့် ဒေါ်ဝင်းဝင်းဖြူ ဆင်းလာသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် နေမထိအသား၊ ဆူဖြူးသော အသားဆိုင်များနှင့် စိုစိုပြည်ပြည် နုပျိုနေကြသည်။ ဦးမျိုးလွင် ကမူ အရာရှိကြီးတို့၏ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ဟန်ပန်ဖြစ်နေသည့် နဖူးပြောင်၊ ကော်ကိုင်နက် မျက်မှန်ထူနှင့် ပိုးသားတိုက်ပုံ ရခိုင်လုံချည်၊ ယူအက်အေ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ပြား အနက်ကြီးနှင့်။

ရာဇဝင်အုပ်စု

ဒေါ်ဝင်းဝင်းဖြူသည် ခြောက်ရက်ကြီးများပင် ကွဲကွာနေသော သမီးကို တယုတယ လက်ကိုကိုင်၍ သေချာစွာ လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

ပြီးတော့ သနားကြင်နာသွားဟန်ဖြင့်

‘ကြည့်စမ်း၊ သမီးလေး မျက်နှာတောင် အတော်ချောင်ကျသွား တာပဲ၊ တော်တော်ပင်ပန်းတယ် ထင်ပါရဲ့’

ဦးမျိုးလွင်ကလည်း

‘သိပ်မကြာတော့ပါဘူးကွာ၊ ကဲ ကဲ ဒီည အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဖြူဖြူလွင်သည် မျက်နှာကလေးကို ရုံ့မဲ့ပြီး ပို၍ နှမ်းနယ်ဟန် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

[ခိုးဝေပစ္စည်း၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၇၁]

ဆေးလိပ်သမလေး

ပါးစပ်မှ လေတို့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လျှင် ဖြူဖွေးသော အငွေ့ကလေးများ ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်းကပင် တစ်နေ့တာ လုပ်ခွင်ရှိရာသို့ မလေး သွားနေသည်။ သူမ၏ ပါးစပ်တွင်းမှ အထက်သွားနှင့် အောက်သွားတို့သည် တစိတ်စိတ် ရိုက်ခတ်နေကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း အချမ်းဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ဝတ်ထားသော ဖလန်နယ် အနွေးအင်္ကျီကလေးကလည်း လုံလောက်သော ကာကွယ်မှုကို မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့်ပင် အချမ်းမှ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် သက်သာပါစေတော့ဟု လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပိုက်၍ လမ်းကို မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်နေမိသည်။

လမ်းဘေးရှိ ကျွန်းတောကြီးများကြားတွင် ဖြူဖွေးသော မြူနှင်းတို့သည် ယခုတိုင် မပြယ်သေး။ အရှေ့ဘက်မှ ကျဆင်းလာသော နေရောင်သည် မဝဲမရဲနှင့် မှိုင်းပျံ့ပျံ့ ဖြစ်နေသည်။ လမ်းဘေး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ နှင်းရည်ပေါက်ကလေးများ တင်ကျန်နေသည်မှာ စိန်ပွင့်လေးများလိုလို။

မလေးသည် ဆေးလိပ်သမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ခန့် ရှိလာပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ဖြူသောအသား၊ သေးကွေးဟန်ရှိသော ကိုယ်အနေအထားကြောင့် နုနယ်ပျိုမြစ်နေသည်။ နှင်းငွေ့

ကလေးများနှင့် ပြည့်ဝနေသော ဆောင်းနံနက်ခင်း၏ လေအေးများသည် မလေး၏မျက်နှာကို ပို၍ လန်းဆန်းကြည်လင်စေသည်။

သူမသည် ဤကျွန်းတောကြားမှ လမ်းကလေးကို နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း နေပူသည်ဖြစ်စေ၊ မိုးရွာသည်ဖြစ်စေ၊ နှင်းကျသည်ဖြစ်စေ လျှောက်ရစမြဲ ဖြစ်သည်။ သူမ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သည် မြို့၏မြောက်ဘက် ကွက်သစ်ရပ်၌ ရှိ၍ သူမ၏ဆေးလိပ်ခုံသည် မြို့၏တောင်ဘက် ရပ်ကွက်၌ တည်ရှိလေသောကြောင့် ဤလမ်းကလေးသည် မလေး၏အဖော် ဖြစ်နေပေပြီ။ ဆေးလိပ် မလိပ်ရခင် ငယ်စဉ်ကပင် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဈေးသို့ မုန့်ဝယ်လာရသည် ဖြစ်ရာ မိန်းမပျိုလေး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားလာရနေပေသည်။

နံနက် ငါးနာရီခန့်၌ အိပ်ရာမှထရပြီး မီးမွှေး ရေနွေးအိုးတည်၍ အမေ့ကို နှိုးခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မည်မျှပင် ချမ်းသော်လည်း ရဂုမစိုက်အား။ လက်ဆွဲခြင်းကလေးကို ကိုင်၍ သည်လမ်းလေးအတိုင်းပင် ဈေးသို့ တစ်ခေါက် သွားကာ ဟင်းချက်စရာတို့ကို ဝယ်ပေးထားခဲ့ရသေးသည်။ သူမ နေထိုင်ရာ မြို့၏ နံနက်ခင်းဈေးမှာ မိုးမလင်းမီ ဝေလီဝေလင်းကပင် ဈေးသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်သည်တို့ ရောက်နေတတ်သည်။ ရှစ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီဆိုလျှင် ဈေးကွဲစမြဲဖြစ်ရာ၊ ဈေးဝယ်မည့်သူတို့သည် အပျင်းထူ၍ မရချေ။ ဈေးမှအပြန် ဟာနေသောဝမ်းကို ခေါ်ဆီတစ်ချပ် မီးကင်ပြီး ဖြည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ အလုပ်ရှိရာသို့ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုပင် နံနက်တိုင်း မလေး လာနေကြ။

‘အို အေးလိုက်တာ’

လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်လေးတစ်ပင်ပေါ်၌ တင်နေသော နှင်းရည်စက်ကလေးများသည် လေတိုး၍ အလှုပ်တွင် မလေး၏ဂုတ်ပေါ် ကျလာ၍ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်သည်။

ရပြန်သော်လျှင်

ထိုစဉ် လမ်းကွေ့ကလေးမှ အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ဈေးခြင်းတောင်း လက်မှ ကိုင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောခေါင်းကြီးကတော် ဒေါသန်းမေပါကလား၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေရသောကြောင့် မလေးနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သူဖြစ်ရာ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ဒေါသန်းမေ၏ နောက်မှ ကြောင်နက်တစ်ကောင်နှင့် ခွေးနှစ်ကောင် ပါလာသည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့သည် ဒေါသန်းမေ ဈေးအပြန်ကို ကျွန်းတောထိပ်မှ စောင့်ကြိုနေကျ။ ဒေါသန်းမေကလည်း ဈေးမှ အမဲရိုးတို့ တောင်းကွေးနေကျ ဖြစ်သည်ကို တစ်ရပ်လုံးမှ သိထားကြသည်။

‘ဆေးလိပ်ခုံကိုလားဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါလေးသန်း၊ ဒီနေ့ ဈေးပြန် နောက်ကျလှပါလား’

‘အေးကွယ် ဝက်သားသည် စောင့်နေရလို့’

ဒေါသန်းမေနှင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှ ပခုံးလေးတွန့်၍ ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ ဒေါသန်းမေ၌ သားလူပျိုများ ရှိသောကြောင့် လူများကြား၌ဆိုလျှင် ရဲရဲနှုတ်မဆက်စဲ။ တော်ကြာ သဘောရိုးနှင့် ခေါ်သည်ကိုပင် ဘေးကဘာလိုလို ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ့လို ဆေးလိပ်သမလေးကို ဘယ်မှန်းလိမ့်မလဲ။ သူတို့က ပညာတတ်တွေ။ တစ်ယောက်က အင်ဂျင်နီယာ၊ တစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်မှာတဲ။ အို ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တွေးနေရတာလဲ။ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေမိသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာပင် လိပ်ပြာမလုံချင်။ ဒေါသန်းမေကတော့ ငါ့ချွေးမကြီး၊ ငါ့ချွေးမကြီးနဲ့ အခေါ်သား၊ ကစား ကစား ခေါ်တာ ဖြစ်မှာပါပဲလေ။

ကျွန်းတောလမ်းမှ ထွက်၊ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကွင်းကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ရောင်းသံ ဝယ်သံ ဆူဆူညံနေသော ဈေးကို တွေ့ရသည်။ ဈေးကွင်းကို အရှေ့ပေါက်မှဝင်ပြီး တောင်ဘက်ပေါက်မှ ထွက်လိုက်လျှင် ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခုကို တွေ့နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုခုံသည် မလေး လိပ်နေသော

ခုံ မဟုတ်။ မလေးတို့ ကန့်ဘလူမြို့၌ ဆေးလိပ်ခုံများ များစွာရှိသော်လည်း ထင်ရှားကြီးကျယ်သော ဆေးလိပ်ခုံတို့သည်ကား မလေးတို့ခုံ အပါအဝင် သုံးခုံခန့်သာ ရှိသည်။ ယခုတွေ့ရသည့် ဆေးလိပ်ခုံက ကြည်ကြည်အေးဆေးလိပ်ခုံ။

သည်ခုံရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရတိုင်း သူမ၏သူငယ်ချင်း “မလေး” ကို သတိရမိပြန်သည်။ “မလေး” ဟု သူတို့ခေါ်ကြသည်မှာ ထိုဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်၏သမီး “ကြည်ကြည်လေး” ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းအတူနေခဲ့ကြသော်လည်း သူမမှာ ခြောက်တန်း မအောင်မီပင် ကျောင်းမှ ထွက်၍ ဆေးလိပ်လိပ် သင်ခဲ့ရသည်။ ကြည်ကြည်လေးကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

တောင်ဘက် လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း လာခဲ့သောအခါ မလေးတို့ အလုပ်လုပ်ကြရသော ကျွန်းရွှေဝါ ဆေးလိပ်ခုံသို့ ရောက်လေတော့သည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းကြီးထဲရှိ ကပ်မိုး ကပ်ကာ အဆောက်အအုံကြီးသည် ဆေးလိပ်လိပ်ရသော အလုပ်ရုံဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းရှေ့ရှိ အမှိုက်ပုံ၌ ပစ်ထားသော သနပ်ဖက်အပိုင်းစများ၊ ဆေးရိုးအပျက်များကပင် ဆေးလိပ်ခုံ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြသည်။

ဆေးလိပ်ရုံထဲသို့ မလေး ဝင်သွားသောအခါ ဆေးလိပ်သမတို့ မရောက်ကြသေးပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် မဖွင့်သေးသော ပြတင်းပေါက်တချို့ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူမ၏နေရာဖြစ်သော အခန်းထောင့်ရှိ ဆေးလိပ်ဗန်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ဗန်းသည် နှီးစကောကြီး ဖြစ်၍ သစ်သားခုံမြင့်လေးပေါ်၌ တင်ထားသည်။ ထိုစကောထဲ၌ စပ်ပြီးသား ဆေးရိုးများ၊ ကော်ခွက် သစ်သားပြားလေး၊ တုတ်ချွန်၊ ဖင်ဆီခဲ၊ သနပ်ဖက်တို့ ရှိသည်။ ကပ်ကြေးမှာမူ အိမ်မှ ယူလာရသည်။ ကိုယ့်ကပ်ကြေးကို ကိုယ်သ

နေကြရသည်။ ကပ်ကြေးမကောင်းလျှင် ဆေးလိပ်လိပ်ရာ၌ တွင်ကျယ်လျှင်မြန်မည် မဟုတ်ချေ။

ဆေးလိပ်ဗန်းကို ရှေ့မှာထား၍ ထိုင်ပြီးနောက် မလေးသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် ထုံနေသော လက်ကလေးများကို ပွတ်ချေ ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖက်ကိုကိုင်၍ ဆေးစပ်တို့ကို ဖင်ဆီခံနှင့် ခံ၍ မှန်းဆထည့်ပေးလိုက်ပြီး လိပ်လိုက်သည်။ ပုံသေနေပြီဖြစ်သော စက္ကူမာ အလိပ်ကလေးပတ်လိုက်၍ သစ်သားခုံကလေးအပေါ် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆောင့်ပြီး ဆေးစပ်များ ဖြည့်ပေးရပြန်သည်။ ဖက်ကို ကော်သုတ်၊ တံဆိပ်စက္ကူကပ်၊ တုတ်ချွန်လေးနှင့် ဆေးလိပ်ခေါင်းချွန်ကလေး ထိုးပေးခြင်း စသည်တို့ကို ကျင့်သားရပြီးသော လက်များက ဆက်တိုက် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေသည်။ မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် မလေး၏ ဆေးလိပ်ဗန်းထဲ၌ လိပ်ပြီးသား ဆေးလိပ်များ အလိပ်သုံးဆယ်ခန့် ရှိလာသည်။

ဆေးလိပ်ခုံသို့ ဆေးလိပ်သမတို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်လာကြရာ စကားပြောသံများ၊ ဆေးလိပ်ဆောင့်သံများ၊ ကပ်ကျေးညှပ်သံများဖြင့် လှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာတော့သည်။

တောထဲသို့ မိန်းမတစ်စုသွားရာ နောက်ဆုံးမှ မိန်းမ ကျားဆွဲသည်ကို မသိကြဟု မိန်းမများ စုမိလျှင် စကား အလွန်များတတ်ကြောင်းကို တင်စားသော ဟာသစကားကို မလေး ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစကားသည် ပိုကဲ ပြောဆိုမှု သိပ်မရှိလှကြောင်းကို ဆေးလိပ်ခုံသို့ ရောက်ဖူးသူတိုင်း သိနိုင်ကြသည်။ ဆေးလိပ်ခုံဆိုသည်ကား မိန်းမများသာ စု၍ လုပ်ကိုင်ကြသောနေရာ ဖြစ်၍ ပြောစရာ သတင်းပေါင်းစုံတို့သည် တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ပေါ်ထွက်လာလေ့ရှိသည်။ ပြောစရာ မရှိသည့်တိုင် ကြိဖန်၍ ပုံကြီးချဲ့တတ်

ကြသည်။ ဆေးလိပ်ခုံသို့ ရောက်လာသော သတင်း အစအနသည် တစ်မြို့လုံး ပြန့်ပြီဟု မှတ်ယူနိုင်သည်။

မည်မျှပင် စကားပြောနေကြသည်ဖြစ်စေ၊ ဆေးလိပ်ခုံရှေ့ လမ်းမှ မည်သူဖြတ်သွား၍ ကြည့်ကြသည်ဖြစ်စေ လက်များကိုမူ အအားပေး၍ မရချေ။ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေနိုင်မှ နေ့တွက်ကိုက်ပေမည် မဟုတ်လော။ ဆေးလိပ် လိပ်ခသည် ဆေးလိပ်တစ်ရာပြီးမှ ငါးမူးကျော်ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့လျှင် ဆေးလိပ်ငါးရာခန့် လိပ်နိုင်မှ တော်ရုံကျသည်။

မလေး၏ ဘေး၌ ထိုင်သော မခင်ကြွေမှာ ဆေးလိပ်ကို ဝါသနာပါ၍ လိပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူမသည် ငယ်ငယ်ကပင် ဆေးလိပ်လိပ်၍ အိမ်၏ စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ထောက်ခံခဲ့သည်။ ယခု သူ၏ မောင် ညီမတို့သည် အလုပ်ကိုယ်စီရ၍ မခင်ကြွေ ဆေးလိပ် မလိပ်တဲ နေနိုင်သော်လည်း သည်အလုပ်ကို သူမ မစွန့်လွှတ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်လည်း ယခုထက်ထိ မပြုသေး။

နောက် ကပ်လျက်ရှိသော တစ်ယောက်မှာမူ အသက်လေးဆယ်ကျော် အပျိုကြီး မကြီးမ ဖြစ်သည်။ အသားမည်းမည်း ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ဆေးလိပ်ခုံရှိ အပျိုကလေးများ၏ ခေါင်းဆောင် အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်ပြီး အပြောအဆို ကြမ်းလှ၍ တော်ရုံယောက်ျားတို့က လန့်ကြသည်။ လုပ်သက်ရင့်လှပြီဖြစ်၍ မကြီးမ ဆေးလိပ် လိပ်သည်မှာ အလွန် လျင်မြန်လှပေရာ မလေးတို့ ငေး၍ အားကျမိခဲ့ကြရသည်။

ဆေးလိပ်သမလေးများမှာ များသောအားဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးများသာ ဖြစ်ပြီး တောင်သူလယ်သမား မိဘများမှ မွေးဖွားသူတို့ဖြစ်ကြသည်။ အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ဆေးလိပ်ခုံကို စွန့်ခွာသွားကြစမြဲဖြစ်ရာ ဆေးလိပ်ခုံ၌ အပျိုကလေးများနှင့် အပျိုကြီးများသာ ကျန်နေတတ်

သည်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်သမလေးများမှာ ရုပ်ကွက်စုံ၊ လူတန်းစား ပေါင်းစုံ မှ ဖြစ်လေရာ သတင်းပလင်း အတင်းအဖျင်းတို့သည် ကုန်ခန်းနိုင်သည် မရှိ။ အကြော်သည် ဒေါ်ဘုမသမီးကို ထွန်စက်မောင်းသမားလေးက စာပေး သည် အစ၊ ယခုတလော ပေါ်ပလင်တွေ ဝယ်မရသည်အဆုံး အမျိုးမျိုး သိနိုင်သည်။ အရပ်ထဲမှ သတင်းများကို ဆေးလိပ်ခုံသို့ စု၍ ဖလှယ်ကြ၊ ဆေးလိပ်ခုံမှ သိကြားလာခဲ့သမျှကို အရပ်ထဲသို့ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ၊ သည်လိုနှင့်ပင် သည်နေ့လယ်များ ဘာများ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားရဦးမည် မသိ။ သည်စကားမျိုးတို့ကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် အပျိုကြီး မကြီးမတို့က ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ရှေ့ဆုံးက ပြောတတ်သည်ကို မလေး အသိ။ သို့သော် သည်လို ပြောနေရခြင်းအားဖြင့် အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မေ့လျော့ထားနိုင်ပြီး ညောင်းညာရမည်ကို သက်သာစေသည်မှာ မလေး၏ ဘဝပေး အတွေ့အကြုံ အရ မငြင်းနိုင်။ ဒီတော့ ဆေးလိပ်သမတွေ အတင်း သိပ်ပြောတယ်ဟု အပြစ်တင်စရာ မရှိ။ မည်သူမဆို သည်ဘဝရောက်လျှင် သည်လို ပြောကြ မည်သာဟု ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်သည်ဆိုစေ၊ မလေးသည် အတွေးထဲမှာ ပင် ကာကွယ်နေမိသည်။

သည်နေ့၌မူ စကား သိပ်မပြောကြသေး။ ချမ်းနေဟန်တူသည်။ ဆေးလိပ်ကိုသာ မဲ၍ လိပ်နေကြသည်။ သို့သော် မကြာလှပါ။ စကား စလာပါတော့သည်။ စကား စသူမှာ ထုံးစံအတိုင်း မကြီးမ၊ ဆေးလိပ် ဆောင့်သံ၊ ကတ်ကျေးကိုက်သံ ကြားမှပင် တစ်ခုလုံးကြားအောင် အော်ပြော လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကောင်မလေးတွေ၊ ချမ်းနေကြပြီလား၊ ဒါကြောင့် ငါ ပြောသလို လင်ယူကြပါဆိုတော့ မယူကြဘူး’

ဆေးလိပ်သမလေးများသည် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်က ဝင်၍ နှော့လိုက်ပြန်သည်။

မာန်မြင့်

‘မကြီးမကျတော့ ဘာလို့ မယူတာလဲ’

‘ဟဲ့ ငါက ရချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းကို သေလို့နော်၊ ယူမယ့်လူ မရှိလို့ နေရတာဟဲ့’

တစ်ခါ ထပ်မံ၍ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ တခြားထောင့်မှ အပိုကြီး တစ်ယောက်က

‘ယူရင်လည်း ကြည့်ရှုယူကြနော်၊ တင်တင်ရီလိုဖြစ်အောင် ကြီးစား ကြ။ တော်ကြာ မဟုတ်တဲ့လူ ယူမိရင် အရက်ဖိုး ပေးနေရဦးမယ်’ဟု သတိပေး ဆုံးမလိုက်ပြန်သည်။

တင်တင်ရီဆိုလျှင် မလေးတို့ ဆေးလိပ်သမအားလုံး သိကြသည်။ တင်တင်ရီသည် ရုပ်ရည်ချောမော လှပသော ဆေးလိပ်သမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ မလေးတို့အရင် ဆေးလိပ်ခုံသို့ ရောက်သူဖြစ်သည်။ ယခု စိုက်ပျိုးရေး အရာရှိနှင့် လက်ထပ်သွား၍ ဆေးလိပ်သမတိုင်း အားကျခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ လင်အကြောင်း သားအကြောင်း ပြောကြတိုင်း တင်တင်ရီ မပါလျှင် မပြီး။

မကြီးမ စလိုက်သော စကားသည် ငှေကာခိုက်တာနှင့် အဆတ် အစပ်တို့ ဖြစ်လာသည်။ နောက်ပြီး မကြီးမကပင် စကားအစ ချွေးလို့က် ပြန်သည်။

‘မနေ့ကပဲ ဟိုဆရာလေး ထိန်ဝင်းနဲ့ ဦးသော်ရဲ့သမီးနဲ့ စကား ကြောင်းကြတယ် အေ့’

‘ဟယ် ဟုတ်လား၊ ကိုတင့်ဆွေကြီးတော့ သနားစရာပဲ’

‘သနားရင် ညည်းယူလိုက်ပါလား’

‘တကယ်ဆိုရင် ကိုတင့်ဆွေကတောင် ရုပ်ချော သဘောကောင်း၊ ပြီးတော့ အရာရှိလည်း ဖြစ်နေပြီ ဥစ္စာ။ ကိုတင့်ဆွေတို့ဘက်က လာပြော တော့ အသက်ငယ်ပါသေးတယ် ပြောသတဲ့’

ရပြန်တာပဲ

‘အိုအေ ညည်းကလဲ၊ ကိုယ့်မြို့သားဆိုတော့ အတွင်းသိ၊ အထင် မကြီးကြဘူးပေါ့။ တို့များတော့တော် ကိုယ့်မြို့သားမှ ကိုယ်ပြန်ယူမယ်’

‘တို့မြို့က ကောင်မတွေကိုက ကဲလွန်းပါတယ်အေ။ တကတဲ မြို့ကို ရောက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာလေးတွေ၊ အရာရှိလေးတွေများဆိုရင် အသေ ရရ၊ အရှင်ရရ’

ဆေးလိပ်ခုံ အလယ်တိုင်ကိုမှီ၍ လိပ်နေသော အပျိုကြီးတစ်ယောက် က ဝင်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကုန်သွယ်ရေး မန်နေဂျာလေးအကြောင်း ပြောရင်းက ကြော့ကြော့နဲ့ တင်စန်း ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာဆိုပဲ’

‘လင်တစ်ယောက် ရဖို့များ လုနေရသလားအေ၊ အဲဒီစာရေးမ နှစ်ယောက်ပဲ ကဲ ကဲလွန်းပါတယ်’

‘အရာရှိ မရရင်လည်း နေပါစေတော့၊ တို့တော့ ဒီလို မဖမ်းရဲပေါင်၊ ယောက်ျားမရလို့ တစ်သက်လုံး ဆေးလိပ်ပဲ လိပ်နေရနေရ’

သူများတကာတွေ ယောက်ျားအကြောင်း ပြောကြသောအခါ ဆေးလိပ် လိပ်ရင်း တန်းလန်းကပင် မလေး သူ့ကို သတိရမိသည်။ သူ့ ဆိုသည်ကား မလေး၏ချစ်သူ ကိုမြင့်မောင်။ ကိုမြင့်မောင်သည် မိဘကို လုပ်ကိုင်ကျွေးနေသော မူလတန်းပြဆရာလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမူ မလေး ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ သို့သော် သည်ကာလက ပြောရအခက်သား။ ယောက်ျားလေးများ ဈေးကောင်းနေသည့်ခေတ်။ ဟိုတစ်နေ့ကပင် စာ ကလေး ပေကလေး ဖတ်သည့် ခင်ကြွေက မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမဦးရေက ယောက်ျားဦးရေထက် များနေသည်ဟု ပြောသည်ကို မလေး ကြားခဲ့ရသည်။ ဘုရား ဘုရား သူ့လူကိုများ တခြားတစ်ယောက်က အပိုင်ကြံသွားမှဖြင့်၊ အို မတွေးရဲတော့ပါဘူး။

‘ဟေ့ ဟေ့ ဟိုမှာ မပြောမရှိကြနဲ့၊ ဝိဇ္ဇာလေး ဝိဇ္ဇာလေး’

ရာပြည့်စာတစ်စောင်

ဆေးလိပ်သမတစ်ယောက်၏ အော်သံကြားရ၍ လမ်းမပေါ်သို့ အားလုံးသော ခေါင်းတို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အသားညှိညှိ အရပ် မြင့်မြင့် ဆံပင်ပုံလှလှ ဖြီးထားသော အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ် တစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်ခုံဘက်သို့ ငဲ့စောင်း ငဲ့စောင်းနှင့် ဖြတ်လျှောက် သွားသည်။ အပျိုကြီး မကြီးမက အသံကွဲကြီးဖြင့် သီချင်းအော်ဟစ်ဆိုလိုက် သည်။

‘လူပျိုပုံ လာမလုပ်နဲ့ ရွာရှုပ်သတော့’

ဆေးလိပ်သမများ တစ်ခဲခဲ ရယ်ကြပြန်သည်။ လမ်းပေါ်မှ လူငယ် လည်း ရှက်သွားဟန်ဖြင့် သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။

‘ဒေါ်ကြီး မကြီးမကလည်း သူ့ခမျာ တော်တော်ရှက်သွားမှာပေါ့’

မလေးက ပြောလိုက်လျှင် မကြီးမသည် ဆေးလိပ်ကို ခုံပေါ်သို့ ဆောင့်ခေါက်လိုက်ပြီး မဲ့ကာရွဲ့ကာ

‘အဲဒါ ကောလိပ်ကျောင်းသားတော့၊ ဘီအေ ဆိုတာကြီးတောင် ရခဲ့ပြီးသား။ ဒါကြောင့် ဆေးလိပ်ခုံအကြောင်း ပြလိုက်တာ မှတ်ကရော’

‘အခု ဘာဖြစ်နေပြီလဲ’

‘ခုနက လူလား၊ ဘာအလုပ်မှ မရှိသေးဘူး’

‘ကောလိပ်ကျောင်းက အောင်ထားတာတောင် အလုပ်မရဘူး’

‘အေးလေ၊ ကောလိပ်က ဆင်းတာ နှစ်နှစ်ရှိပါပကော’

‘ငွေကုန်ခံပြီး သင်ထားရတာ နှမြောလိုက်တာအေ၊ တို့လို ဆေးလိပ် လိပ်ရတာမှ ဟန်သေးရဲ့’

ကြားဖြတ်ပြီး ဘေးမှ ဆေးလိပ်သမကြီး တစ်ယောက်က ဝင်ပြော လိုက်သည်ကို မကြီးမက ခေါင်းကိုညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်ပြီး

‘ဒါပေါ့အေ၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွဆိုတာ။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ သူကမှ တော်သေးတယ်။ တောင်ပိုင်းက ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့သားများ ကျောင်း

တောင် မပြီးသေးဘူး၊ မိန်းမယူခဲ့လို့။ ဟင်း မိဘဖြင့် လုပ်ကျွေးမယ်
မကြံကြဘူး’

‘ဟော လာနေပြီဟေ့၊ မယားကြောက်’

ဆေးလိပ်သမလေးများသည် လမ်းပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။
အရပ်ပုပုံ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ကုန်သွယ်ရေးမှ စာရေးတစ်ယောက်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။ မကြီးမနှင့် ရွယ်တူ ဝဝတုတ်တုတ် ဆေးလိပ်
သမကြီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ငဲ့၍ အညောင်းဆန်လိုက်ရင်း

‘ဒီလူကတော့ ရွှေဘိုသားသာဆိုတယ် ည့်လိုက်တာအေ၊ လင်မယား
ရန်ဖြစ်ရင် သူ့မိန်းမက ဆံပင်ကို ဆွဲဆွဲဆောင့်သတဲ့ ဟဲ့’

ဆေးလိပ်သမလေးများ ပြုံးလိုက်ကြရပြန်သည်။

‘ကဲ...သူများအတင်းတွေ သိပ်ပြောလို့ မောနေကြဦးမယ်။ လဆန်း
ဆယ်သုံးရက်နေ့ မနက်ကျရင် အရှေ့ရပ်က ကိုစံခင်တို့ အလှူလှည့်တာ
လိုက်ကြရမယ်နော်၊ အဲဒါ လာဖိတ်သွားတယ်’

ဆေးလိပ်ရုံအဝင်ဝ တံခါးပေါက်မှနေ၍ ဆေးလိပ်ရုံပိုင်ရှင်၏ သမီး
အပျိုကြီးက အော်ဟစ်ပြောသည်ကို ကြားရသောအခါ မလေး ပျော်သွားမိ
သည်။ အလှူလှည့်ရာ၌ လှလှပပ ဆင်တူ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ မြို့တွင်းသို့
လည့်ပတ်ရသည်။ တစ်နေရာမှနေ၍ ကိုမြင့်မောင် စောင့်ကြည့်နေမည်ဖြစ်၍
သေသေချာချာ အလှပြင်ရဦးမည်။ ရှက်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူကိုမူ မိမိ၏အလှကို ဖော်ထုတ်ပြလိုက်ချင်
သေးသည်။ ဘယ်အရောင်လေး ဝတ်ရပါ့၊ အောင်မယ် တွေး၍သာ တွေးရ
သည်။ ပွဲလမ်းသဘင် ဝတ်နိုင်သော လုံချည်က နှစ်ထည်လေး ရှိတာများ။
မလေးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သရော်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို လက်၊
ပါးစပ်ကဲ့သို့ပင် အငြိမ်နေလေ့ မရှိသော မကြီးမ၏ မျက်လုံးများက မြင်သွား
သည်။

‘ကောင်မလေးက တပြုံးပြုံးနဲ့ မရိုးတော့ဘူးနော်၊ ညည်းလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟွန်း’

နေ့လယ် ထမင်းစားပြီး ပြန်လိပ်ကြသောအခါ၌မူ ထမင်းစားပြီးစ အိပ်ချင်၍ လား၊ ပြောစရာ သိပ်မရှိ၍လား မသိ။ နံနက်ကကဲ့သို့ စကားသံ သိပ်မညံ တော့။ ဆေးလိပ်ခုံအတွင်း၌ တဒေါက်ဒေါက် ဆေးလိပ်ဆောင့်သံ၊ တရွတ် ရွတ် ကပ်ကျေးညှပ်သံတို့သာ ကြားနေရသည်။

နံနက်ပိုင်းက ကြီးစား၍ လိပ်ထားသောကြောင့် မလေး၌ ဆေးလိပ် နှစ်ရာကျော် ရနေပေပြီ။ ညနေပိုင်းတွင်မူ လိပ်၍မကောင်း။ နံနက်ခင်းက ချမ်းအေးသလောက် နေ့လယ်တွင်မူ တိမ်ကင်းသော ဆောင်းနေသည် ဝင်းဝင်းတောက် ပူပြင်းထွန်းလင်းနေသည်။ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်စိ ကျိန်းစပ်သွားမတတ်။ ကြာတော့ ငြီးငွေ့ လေးကန်လာသည်။ လက်များက လှုပ်ရှားနေသော်လည်း စိတ်များက တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှ တော့။

‘ကိုင်း ကောင်မတွေ ဝိုင်မနေကြစမ်းနဲ့၊ သီချင်းလေး ဘာလေး ဆိုစမ်းပါဦး’

မကြီးမ၏ တိုက်တွန်းသံ ပေါ်လာသောအခါ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ နေ၍ ဆေးလိပ်သမလေး တစ်ယောက်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုလိုက်သည်။ သီချင်းသံသည် ဆေးလိပ်ရုံတွင်သာမက အပြင်ဘက်သို့ ပင် လွင့်ပါ သွားလေသည်။ မကြာမီ၌ပင် တစ်ယောက်အစ လိုက်ဆိုကြ ရာ တေးသံ တညံ့ညံ ဖြစ်နေလေ၏။ ဆေးလိပ် လိပ်သံတို့သည်ကား စည်းချက် ဝါးချက်များသဖွယ်။

မလေးသည် ကိုမြင့်မောင်အတွက် ဖက်ချောချောလေးများ ရွေးပြီး သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် အထူးဂရုစိုက်၍ ဆေးလိပ် ငါးလိပ်ခန့် လိပ်

လိုက်သည်။ ညနေ တွေ့ကြုံလျှင် ကိုမြင့်မောင်ကို ပေးရမည့် သူမ၏ လက်ဆောင်။ ဤသည်ကား ချစ်သူရှိသော ဆေးလိပ်သမလေးများ လုပ်ပေး လေ့ရှိသော အပြုအမူ ဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်ခေတ်ကပင် “မဝယ်ဘူး မယ်ခူးတဲ့ ဖက်စို၊ မီးမကူ၊ နေပူမှာ မကင်အားလို့၊ ထားရတယ် အိပ်ရာ အောက်မှာ၊ မင်းသောက်ဖို့ကို” ဟု စာဆိုရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် အသားဖြူဖြူ ဝဝတုတ်တုတ်၊ အဆီတို့ ပြည့်ဝနေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်ဌေးသည် လှုပ်အိ လှုပ်အိနှင့် ဆေးလိပ်ရုံထဲ ဝင်လာသည်။ သူမ ဝတ်ထားသည်က ပါတီတ် လုံချည် အဆင်လှလှနှင့် နိုင်လွန်အင်္ကျီအဖြူ၊ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး စိန်ရောင် ရွှေရောင် တပြောင်ပြောင်။ ဆေးလိပ်သမလေးများက သူမကို ကြည့်လိုက်လျှင် အသံအက်အက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ ဖြစ်နိုင်ရင် ညပါ အလုပ်ဆင်းကြစေချင်တယ်။ အခု ဆေး လိမ် အဝယ်လိုက်နေလို့။ ဆေးလိပ်များများ အပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဆေးလိပ်များများ လိပ်ရတော့ မင်းတို့ ပိုက်ဆံ ပိုသုံးရတာပေါ့လေ’

ဒေါ်ခင်ဌေး ထွက်သွားလျှင် မကြီးမက မဲ့၍

‘တို့ ပိုက်ဆံ ပိုသုံးရတာပေါ့တဲ့၊ ဟွန်း စေတနာကောင်းနေလိုက်တာ၊ သူတို့ ပိုမြတ်တာတော့ မပြောဘူး။ ညပါသာ ဆက်လိပ် ပေးရရင်တော့ သေရတော့မှာပဲ’ ဟု မလေးကို ပြောသည်။ မလေးကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဆက်လိပ်နေမိသည်။ ဆေးလိပ်သမလေးတို့သည် တီးတိုး တီးတိုး ပြောနေကြသည်။ မကြီးမက မလေးသို့

‘ငါတို့ များများလိပ်လေ၊ သူတို့ ရွှေဝယ်နိုင်လေပဲအေ။ ကြည့်လေ၊ ငါ ဆေးလိပ် လိပ်ခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ကြီးမဟာ အခုလည်း ဆေးလိပ်သမပဲ။ ဟော မခင်ဌေးတို့ကျ အိမ်ကနေ တိုက်ကြီးကို ဟိန်းလို့၊ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ၊ ဒါ တို့ကျေးဇူး မကင်းပါဘူးအေ။ ဒါတောင် မနှစ်က

ဖက်ဝယ်မရလို့ အလုပ်မရှိတော့ တို့ ဘယ်လောက် ကသိလင်တ နိုင်သလဲ’ ဟု ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ မခင်ကြွေကမူ

‘အင်း ဆေးလိပ်တွေ သိပ်ရောင်းလို့ ကောင်းနေသတဲ့၊ ဘာလို့ များ လူတွေဟာ ဒီဆေးလိပ်တွေကို ဝယ်သောက်ကြသလဲ မသိဘူး၊ ဘာအရသာမှ မရှိဘဲနဲ့ များ’ ဟု ညည်းညူ ပြောဆိုလျှင် မကြီးမက

‘ဟဲ့ အဲဒါ ညည်းက မသောက်တတ်လို့အေး၊ အမလေး ထမင်း စားပြီးစများ ဆေးလိပ်တိုက်လေးနဲ့ မှိန်းနေရတဲ့ ဇိမ်မျိုး ညည်း မခံစားဘူးလို့ နေမှာပါ’

မခင်ကြွေက မကြီးမကို ကြည့်၍

‘အဲသည် ဇိမ်က အရေးမကြီးဘူး၊ ဆေးလိပ်သောက်တာက အသက် တိုတယ်ရှင့်၊ သိလား’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် မကြီးမသည် မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်ပြီး ‘ညည်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဟိုတစ်နေ့ကပဲ မောင်လေးက ဆေးပညာ စာအုပ်ထဲက ဖတ်ပြီး ပြောပြတာ’

မခင်ကြွေ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် မလေး၏စိတ်ထဲ၌ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမြင့်မောင်သည် ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ မဟုတ် လော။ မခင်ကြွေ ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မီးခိုးတွေကို ဝမ်းထဲသို့ ရှိုက်၍ ရှူသွင်းနေသည်ပဲ။ သည်စကားသာ မှန်လျှင်တော့ ကိုမြင့်မောင်ကို ဆေးလိပ် မသောက်ရန် တားဦးမှ ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ သူ လိပ်ထားသော ဆေးလိပ်ကိုလည်း မပေးဘဲ နေမှ။

မလေးသည် သူမ၏ လိပ်ပြီး ဆေးလိပ်တို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးဆယ်စည်း ခုနစ်စည်းနှင့် ဆေးလိပ်တို့ ရနေ၍ ဆေးလိပ် လေးရာခန့်သာ ပြီးဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ခြောက်ရာခန့်ပြီးလျှင် မဆိုးဟု တွက်၍ သွက်သွက်ကလေး လိပ်နေမိသည်။ တစ်နေ့ကို သုံးကျပ်ခန့်စီမှ သူမအနေနှင့်

ငါးဖူးခန့် စုနိုင်ပေမည်။ သူမ၏ နားပေါက်က ဟောင်းလောင်း။ မိန်းကလေး
ဆိုလျှင် နားကပ်၊ နားကွင်းလေးတော့ ဝတ်ထားပါမှ။ သို့မဟုတ်လျှင် သူတို့
မြို့က လူများက အထင်သေးချင်သည်။ ပိုက်ဆံလေး တော်တော်စုမိလျှင်
နားကပ်ကလေးတော့ ဝယ်ရဦးမည်။ သည်တော့ သုတ်ခြေတင်၍ လိပ်ဦးမှ။

စိတ်ကသာ ရှိသော်လည်း လက်များက သိပ်မလိုက်ချင်၊ တစ်နေ့လုံး
ထိုင်ခဲ့ရ၍ ကျောနှင့် ခြေထောက်တို့ကလည်း အောင့်လာသည်။ ပြီး ထိုင်ရ
သည်က တင်ပလွင်ခွေ။ နေရိပ်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်ရသောကြောင့် ဆေးလိပ်သမ
များ၏ အသားသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရသည်က များသော
ကြောင့် တခြားမိန်းကလေးများနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ဆေးလိပ်သမတို့၏
ဝမ်းဗိုက်၊ ဆီးခုံကလေးများသည် မို့မောက်စုထွက်၍ အလှ ပျက်နေတတ်
သည်။ သို့သော် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ထမင်းစားရဖို့က ပို၍ အရေးကြီးသည်
မဟုတ်လော။

ညနေ သုံးနာရီခန့် ရှိနေပေပြီ။ နေ့စဉ် ကြံ့တွေ့နေကျဖြစ်၍ ဆေးမှုန့်
နဲ့တို့ကို မမွန်တော့သော်လည်း လူပြည့်ကျပ်နေသော ဆေးလိပ်ရုံ အတွင်း၌
အသက်ရှူရသည်မှာ ငြီးစိစိ ရိဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ သည်ကြားထဲကပင်
မလေး၏ လက်တို့သည် လှုပ်ရှားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

‘ဟဲ့ ပြန်တော့မလို့လား၊ စောလှပါလား’

‘သိပ် လောဘ မကြီးချင်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ တော်ရောပေါ့ သုံးရာ
ငါးဆယ်လောက်ရ’

ပြန်ဟန်ပြုနေသော ဆေးလိပ်သမလေးက မကြီးမ၏ အမေးကို
ဖြေပြီး ကြော့ကြော့ကလေး ထွက်သွားသည်ကို မလေး မြင်လိုက်ရလျှင်
နာခေါင်းလေးကို ရှုံ့လိုက်မိသည်။ ထိုဆေးလိပ်သမလေး၏ အမည်ကား
နှင်းဥ။ အသက်ကလေးက ငယ်ငယ်၊ ရုပ်ကလေးက ချောချော၊ ဆေးလိပ်
လိပ်သည်ကိုပင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မလိပ်ချင်။ ဆေးရုံသွား၊ ဘူတာ

လျှောက်၊ နေရာတကာ လွှားလွှား လွှားလွှားနှင့်။ သူ့မိဘများက နည်းနည်း ချောင်လည်တော့ နေနိုင်သည်ပေါ့လေ။ သို့သော် ယောက်ျားလေးတို့ မြင်လျှင် မချိုမချင် မျက်နှာပေးနှင့် ပြုံးရယ် ကလူတတ်သည်ကို မလေး အမုန်းဆုံး။ နှင်းဥလို မိန်းကလေးတွေကြောင့် ဆေးလိပ်သမ အားလုံး သိမ်းကျုံး၍ ဘေးမှ အထင်သေးခံရသည် မဟုတ်လော။ ခုလဲ ကြည့်လေ။ သုံးနာရီလောက်ရှိသေး၊ ပြန်ပြီ။ ဝတ်ထားလိုက်တာကလည်း ဆေးလိပ်သမ သာဆိုရ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူလိုလို၊ စာရေးမလိုလို။ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာ အလုပ်ကို ခါးချိုး မလုပ်ချင်၍ ပြန်လျှင်ပြန်ပေါ့၊ လောဘမကြီးချင်ပါဘူး ဘာညာနဲ့ ပြောသွားသေးရဲ့။ ဟင်း ကောင်မကိုက။

ပြီးတော့ သည် နှင်းဥပေါ့၊ ကိုမြင့်မောင်ကိုတောင် ရေလာမြောင်းပေး ကပ်ရိနေတာ။ ကိုမြင့်မောင်က ပြန်ကြိုက်ဖို့ ဝေလာဝေး။ သူက အေးဆေး တည်ငြိမ်သောသူဖြစ်၍ မလေးလို မိန်းကလေးကိုမှ တန်ဖိုးထားသည်။ ကိုမြင့်မောင်ဆို၍ သတိရလာပြန်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်လျှင် အသက် တိုတတ်သည် ဆိုပဲ။ ကိုမြင့်မောင်ကို တွေ့လိုက်လျှင်အမြဲတမ်း ဆေးပေါ့လိပ် လေး လက်ကြားညှပ်လျက်။ သူ့ ကိုမြင့်မောင်က ကဗျာကလေး စာကလေး ရေးစပ်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်တိုလေး ဖွာ၍ တွေးရသည်မှာ စိတ်ကူး အလွန်ကောင်းသည်ဟု မလေးကို ပြောပြတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အသက်တော့ မတိုစေချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ နှင်းဥကိုလည်း အရောမဝင် နဲ့လို့ ပြောဦးမှ။ ဟိုတစ်နေ့ကပင် ကိုမြင့်မောင်အနားမှာ ရယ်လားမောလား နှင့် တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

‘အား’

မလေးသည် ရုတ်တရက် အော်၍ လက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မခင်ကြွေက အလန့်တကြားနှင့်

‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မလေး’

မလေးက ကပ်ကြေး ကိုက်မိ၍ သွေးတို့ စီးထွက်လာသော ဘယ်ဘက် လက်ညှိုးကို ငေးကြည့်ရင်း နှုတ်မှ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်နေမိသည်။ မခင်ကြွေက ကပျာကရာ ထလာပြီး

‘ဟယ် ဒဏ်ရာက သွေးတွေ သိပ်ထွက်နေတယ်၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနဲ့၊ လာ လာ ဆေးထည့်ရအောင်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရိုဝေငြီးငွေ့နေသောအချိန်၊ ညောင်းညာကိုက်ခဲ၍ လေးကန်နေသော လက်များ၊ ဆေးလိပ် များများပြီးချင်သည့် ဆန္ဒဇော၊ ပြီးတော့ ယုံလွင့်သွားသော စိတ်တို့ကြောင့် ဖက်ကို ညှပ်လိုက်သော ကတ်ကြေးက လက်ကိုပါ ထိခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်သမတို့၏ ကတ်ကြေးဆိုသည်က ပြတ်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ တသသနှင့် သွေးထား၍ ထက်နေသည်မို့ မလေး၏ လက်ညှိုးမှ အသားဖတ်ကြီးမှာ ဟက်ပက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မကြီးမက မလေး၏ လိပ်ပြီး ဆေးလိပ်စည်းတို့ကို မယူ၍ အပ်ပေးသည်။ မလေးက လက်ကို ထိခိုက်မိ၍ ဆေးထည့်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ရန် သွားပြောသောအခါ ဒေါ်ခင်ဌေးက

‘ညည်းတို့ကလည်း ဆေးလိပ် လိပ်နေကြတာ စိတ်က ဘယ်ရောက်နေမှန်းမှ မသိဘဲ ထိမှာပေါ့အေ။ အေးလေ ညည်းတို့ ထိခိုက်မိလို့ မလိပ်နိုင်လည်း ညည်းတို့ ပိုက်ဆံမရမှာပဲ၊ ပြန် ပြန်’ ဟု ပြောသည်။

မလေးသည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ လှည့်ထွက်လာသောအခါ ဒေါ်ခင်ဌေး၏ မကြားတကြား ပြောသံကြောင့် လက်မှ အနာကို မေ့သွားသည်အထိ စိတ်ထဲ၌ နာကြည်းသွားမိသည်။

‘ကောင်မတွေ့ကိုက လင်စိတ်မွန်ပြီး ဟိလာတိုက်နေကြတာ၊ ထိတာနည်းသေးရဲ့’

ညနေ လေးနာရီ ကျော်ပေပြီ။ ကျွန်းပင်များကြားသို့ နေရောင်များ တစောင်းထိုးဖောက်ကျနေလေသည်။

မလေးသည် ကျွန်းတောကြား လမ်းကလေးပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ သူမ၏ ခြေလှမ်းတို့သည် လေးကန်နေပြီ။ မလှုပ်ချင်လှုပ်ချင်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်နေရဟန်တူသည်။ ခါးတို့ကလည်း ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း အောင့်အောင့်သွားသည်။ မလေးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခေါင်းကို အောက်ငုံ့၍ မြက်ပင်ကလေးတို့ကို ကြည့်လာလေသည်။ နံနက်ခင်းက တွေ့ရသော နှင်းစက်ကလေးတို့ကို မတွေ့ရတော့။ ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်။ နှင်းစက်ကလေးများသည်လည်း သူမလိုပါပဲလား။ ကြည့်လေ၊ သူမ၌လည်း နံနက်ခင်းတုန်းက ရှိနေသော လန်းဆန်းမှုတို့သည် ဆေးလိပ်ခုံထဲ၌ ချန်ထားခဲ့ရလေပြီ။ သည်နေ့ဆိုလျှင် သွေးတို့ပင် အဆစ်ပါသွားသေးသည်။ မလေးသည် ပတ်တီးစည်းထားသော သူ၏ လက်ညှိုးကလေးကို ကြည့်လိုက်ကာ အံ့ကို တစ်ခါ ကြိတ်မိပြန်သည်။

ဟော၊ လမ်းဆုံကလေးတွင် ကျောင်းဘက်မှ လာသော ဆရာလေးကို မြင်မောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပင်နီတိုက်ပုံနှင့်၊ လွယ်အိတ်နှင့်၊ တကယ်ဆရာကြီးအတိုင်း။ ကိုမြင့်မောင်သည် မလေးကို မြင်လိုက်လျှင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာဟန်နှင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘ဟင် မလေး၊ ဒီနေ့ စောလှပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မလေးသည် ချစ်သူနှင့် တွေ့ရမှ ဝမ်းနည်းသွားပြီး မျက်ရည်တို့ ဝေ့လာသည်။

‘လက်ကို ကတ်ကြေး ထိသွားလို့’

‘ဟင် ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း ပြစမ်း၊ တော်တော် များသွားသလား’

ကိုမြင့်မောင်သည် ပျာပျာသလဲပင် မလေး၏ လက်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ မလေးက အားတင်း၍ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘သိပ်မများပါဘူး အစ်ကိုရဲ့’ ဟု ဖြေသိမ့်သည့်တိုင် ကိုမြင့်မောင်က တဖွဖွ ပြောမဆုံး။

ထိုစဉ် မလေးသည် ကိုမြင့်မောင်၏ လက်ထဲ၌ ကိုင်လာသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ ဆေးလိပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး

‘သောက်လိုက်ရတဲ့ ဒီဆေးလိပ်၊ ကဲ သွားပေရော့’ ဟု တီးတိုး ရှေ့တံကာ လမ်းဘေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုမြင့်မောင်သည် မလေး၏ အပြုအမူကို နားမလည်သလို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့ လက်တွင်း၌ မီးခြစ်ကို ကိုင်လျက်။

မလေးသည် ကိုမြင့်မောင်များ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟု စိုးရိမ် စိတ်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကိုမြင့်မောင်၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်ကာ

‘ဒီဆေးလိပ်တွေကို မသောက်ချင်စမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် နော်’ ဟု တောင်းပန် အသနားခံသံလေးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

[မိုးဝေမဂ္ဂစင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၇၁]

မျှော်လက်စ မဆုံး

ပူတာအိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပြီးနောက် မောင်လူမြင့်တွင် သေနတ် တစ်လက် ကိုယ်ပိုင် ကိုင်ဆောင်လိုသော ရောဂါက တစ်နေ့တခြား ကြီးထွား လာသည်။

သေနတ် လိုချင်သည်ဆို၍ ကမ္ဘာကျော် လက်နက်ကုန်သည်ကြီး ခါရှော်ဂီနှင့် ဆက်သွယ်ပါလားဟု နိုင်ငံတကာ သတင်းမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖတ်ဖူးသူများမှ အကြံပေးလာလျှင်လည်း မဖွံ့ဖြိုးသည့် နိုင်ငံသားလေးမို့ လျှော့ဈေးနှင့် ရောင်းပေးမည် ဆိုသည့်တိုင် မောင်လူမြင့်မှာ ပေးချေစရာ ဒေါ်လာမရှိ။ သူကလည်း မောင်လူမြင့် ပေးနိုင်သည့် ကျပ်ငွေကို လက်ခံမည် မဟုတ်၍ အလုပ်မဖြစ်မည့် အတူတူ စောစီးစွာပင် ခေါင်းယမ်း၍ ငြင်းဆန် မိပါသည်။

သေနတ် အလွန်ကိုလိုချင်သော မောင်လူမြင့်အား မတတ်နိုင်ရာသူ လေးတစ်ဦးမို့ သနားကြည့်ရှုသောအားဖြင့် စွန့်ကြဲလိုပါသောကြောင့် သူ့ထံ တွင်ရှိသည့် နိုင်ငံတကာတွင် အသုံးမပြုတော့သော ခေတ်နောက်ကျ လက်နက်ပုံထဲမှ တစ်လက်ကို အလကား (အခမဲ့) ယူသွားပါဟု ဆိုသည့်တိုင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလွန်အရေးထားသော နိုင်ငံတွင် နေရာသူလေး မောင်လူမြင့် မှာ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း သိုင်းကျူး အခွန်းတစ်သောင်းပေး၍ လက်ကာ ပြုပါမည်။

မောင်လူမြင့်သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နာကျင်စေ
 သည့် တုတ်၊ ဓား လက်နက်တို့ကို ကိုင်ဆောင်ရန် ဝါသနာမပါ။ အကျင့်
 မလုပ်ခဲ့ရာ မြန်မာလူမျိုး ကလေး အတော်များများ ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့် လေးခွ
 ကိုပင် ကောင်းကောင်း မပစ်တတ်ခဲ့။ သူတစ်ပါးအား တွန်းထိုး တိုက်ခိုက်
 ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အလှအယက် အနိုင်ယူရမည်ဆိုလျှင် လက်တွေ့ နပန်း မဆိုထား
 နှင့်၊ ဘောလုံး ဘက်စကက်ဘောပင် မကစားခဲ့။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မထိ
 ခိုက်စေချင်။ ကိုယ်လည်း အနာမခံရဲ။

ပူတာအိုသို့ မြို့နယ် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်
 ထမ်းဆောင်ရခါမှ သူနှင့် လုံးဝ မအပ်စပ်သော သေနတ်တစ်လက်ကို အပိုင်
 ကိုင်ချင်စိတ် ပေါ်လာခြင်းမှာ ခေါ်ဘူဒဲလမ်းဗိုလ် ဦးသိန်းကြောင့်ဟု ဆိုရ
 ပါမည်။ ဦးသိန်းသည် မောင်လူမြင့်ထက် အသက် ၁၀ နှစ်ကျော် ကြီးပြီး
 ဂျီတီအိုင်မှလည်း ၁၀ နှစ်ကျော်စော၍ ကျောင်းပြီးခဲ့သည့် လုပ်သက်ရင့်
 အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ လောလောဆယ်တွင် ခေါ်ဘူဒဲမြို့နယ်
 အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် တာဝန်ယူထားရာ ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းစရာ ကားလမ်း
 မရှိသည့် ထူးခြားရှားပါးမြို့နယ်တွင် အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ခဲ့ရဖူးသည်ဟု
 ဦးသိန်းအတွက် ဂုဏ်ယူမှတ်တမ်းတင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။

ခေါ်ဘူဒဲမြို့နယ် အတွင်း၌ တောင်ပေါ် လားလမ်းများသာ ရှိရာ
 ပူတာအိုမှ ခေါ်ဘူဒဲသို့ ၁၄ ရက်ကြာ သွားရသော တောင်ပေါ်ခရီးတွင်
 ဦးသိန်းခမျာ လမ်းအင်ဂျင်နီယာ ရင့်မကြီး ဖြစ်ကာမှ မော်တော်ယာဉ်စီး၍
 မသွားနိုင်ဘဲ အသုံးပြုနိုင်သည့် ယာဉ်ကိုလည်း စီးခဲ့သည်ဟု အပြောမခံရဲသော
 ကြောင့် ခြေကျင်လျှောက်၍သာ သွားရပါသည်။

ဦးသိန်း အလုပ်ဝင်ခါစ အခါက ကချင်ပြည်နယ် လမ်းဌာန အင်ဂျင်
 နီယာများဖြစ်ကြသော လမ်းဗိုလ် လမ်းဝန်ထောက်များသည် သေနတ်ကို
 အဆောင်အယောင်တစ်ခု အနေဖြင့် ကိုင်ကြခြင်း ခေတ်စားခဲ့သည် ဆိုပါ

သည်။ ထိုစဉ်က တောင်ပေါ်ဒေသတွင် သေနတ်ကိုင်နိုင်ကြသောသူများ ယခုကဲ့သို့ မပေါများသေးဘဲ အစိုးရဝန်ထမ်း အရာရှိများသာ သေနတ်ကိုင် လေရာ တောလမ်းခရီးတွင် ငွေကြေးကိုင်၍ ခရီးသွားရင်း လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရသော လမ်းဗိုလ်တို့မှာ သေနတ် ဆောင်ထားရန် လိုအပ်လာ သည်။

ဦးသိန်းသည်လည်း ထိုခေတ်က လမ်းဗိုလ် ဖြစ်ခဲ့သူပီပီ လိုင်စင်နှင့် ကိုင်သော သေနတ်သုံးလက် ရှိသည်။ သူသည် ခေါ်ဘူဒဲသို့ သွားရန် မြစ်ကြီးနားမှ ပူတာအိုသို့ ဒါကိုတာလေယာဉ် စီး၍ လာရသည်။ ပူတာအို လမ်းရုံးဗိုလ်တဲကြီးတွင် လေးငါးရက်ခန့် ရပ်နားပြီး ရိက္ခာနှင့် အထမ်းသမား စီစဉ်ပြီးမှသာ ခေါ်ဘူဒဲသို့ ခြေကျင်ဆက်ရသည်။ ပူတာအို၌ ရပ်နားရသော ရက်များ၌ ညနေများတွင် ဗိုလ်တဲဝရန်တာ၌ မောင်လူမြင့်နှင့် ဆန်ပေါင်းရေ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ခေါ်ဘူဒဲသို့ ခြေလျင်ခရီး ထွက်ပြီဆိုလျှင် လမ်းဗိုလ်ကြီး ဦးသိန်း ၏ ထွက်တော်မူ အခမ်းအနားမှာ ထည်ဝါလှသည်ဟု မောင်လူမြင့် ထင်မိ သည်။ ရုံးစာရွက်စာတမ်းနှင့် ရိက္ခာများကို ပလောင်းများတွင် ထည့်ပိုးလွယ်သိုင်း ထားသည့် တောင်ပေါ်သူ အထမ်းသမ အယောက်သုံးဆယ်ခန့်ကြားတွင် ၃၈ ဘို့ စပါယ်ရှယ် ခြောက်လုံးပြုးကို ခါးပတ်အိတ်နှင့် ချိတ်ဆွဲထားပြီး ပွိုင့် ၂၂ ရိုင်ဖယ်ကို ထမ်းထားသော ဦးသိန်းအား နှစ်လုံးပြုးနှင့် လေသေနတ် များကို ကိုင်ထားသည့် အလုပ်ကြပ်နှစ်ဦးက ရှေ့နောက်ရံထားသော မြင်ကွင်း မှာ မောင်လူမြင့်သာ ကလေးအရွယ်ဆိုလျှင် ဒါမှ ငါတို့ လမ်းဗိုလ်ကွဟု လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးမိမည် ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ပေါ်လမ်းဗိုလ်ဖြစ်လျှင် သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားရန် လိုသည်ဟု ဦးသိန်းက မကြာခဏ တိုက်တွန်းလေသောကြောင့် မောင်လူမြင့် မှာ သေနတ်ချဉ်ခြင်းတပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

သို့သော် မောင်လူမြင့် လိုချင်သည်မှာ လေသေနတ်လေး တစ်လက် မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ လေသေနတ်လေးတစ်လက် ရဖို့များ စာဖွဲ့ပြောနေရ အောင် ဘယ်လောက်ခက်လို့လဲ။ မြစ်ကြီးနား ဗန်းမော်ဈေးတွင် တစ်လက်မှ လေးငါး ခြောက်ရာ၊ ကြိုက်ရာ ရွေးယူနိုင်သည်ဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါ သည်။ တရုတ်ပြည်ထွက် လေသေနတ်များ ရလိုပါက ဆိုင်လော် ဆဒုံးဘက် သွားလာနေသော အသိ ကားဆရာများကို မှာလိုက်ပါက ပို၍ပင် ဈေးချိုဦး မည်ကို ဝိုင်းမော်မြို့တွင် နှစ်နှစ်ကျော် လမ်းဗိုလ်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ဖူးသည့် မောင်လူမြင့် အသိပင်။ သူ ရချင်နေသည်မှာ ထိုလေသေနတ်မျိုးများ မဟုတ်။

တရုတ်ပြည်ဖြစ် လေသေနတ်များမှာ မောင်းတင်ရန် သေနတ်၏ အောက်မှာဖြစ်စေ၊ ဘေးမှာဖြစ်စေ၊ တပ်ထားသည့်မောင်းတံကို ဆွဲချိုးပြီးမှ ပေါ်လာသည့် ပြောင်းရင်းအပေါက်တွင် ခဲခွက်ကျည်ဆန်လေးကို လက်မနှင့် ဖိသွင်းရသည်။ အခန့်မသင့်ပါက ကျည်ထည့်နေစဉ် မောင်းပြုတ်ပြီး ကျည် ရိုက်တုံးက ပြောင်းရင်းရှိ လက်မကို ရိုက်ညှပ်လေ့ရှိရာ လက်မကို ပတ်တီး လေးများ စီးထားရသည့် အသိတချို့ကို မကြာခဏ မြင်ဖူးနေသောကြောင့် မောင်းဆွဲကျည်ထည့် လေသေနတ်ဆို မောင်လူမြင့် လန့်သည်။ ပြောင်းတံ ချိုး၍ မောင်းတင်ရသော လေသေနတ်များ မတွေ့၍မဟုတ်။ တွေ့ရသော် လည်း လေသေနတ်ဆိုသည်မှာ အကြာကြီး မောင်းတင်ထားလျှင် စပရင် ညောင်းပြီး ကန်အား ပျော့သွားတတ်သဖြင့် ပစ်မှတ်တွေ့၍ ပစ်ရန် အရေး ပေါ်လာမှသာ မောင်းတင်ရသည်ဖြစ်ရာ ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားရမည့် အချိန် ရောက်မှ သေနတ်ပြောင်းရည်ကြီးကို တစ်ကွေ့ကြီး ချိုးပြီး မောင်းတင်နေ သည်နှင့်ပင် ပစ်မှတ်သားကောင် ရိပ်မိသွားပြီး ထွက်ပြေးသည်နှင့် ပစ်ချိန် ရလိုက်မည် မဟုတ်။

ထို့ပြင် ပြောင်းကို ဆွဲချိုး၍ မောင်းတင်ရဖန် များလာလျှင် ပြောင်း ရင်း အဆက် ချောင်လာပြီး ချိန်သားမကိုက် ဖြစ်လာတတ်ရာ နဂိုကမှ

ရပြည်ကလေးတိုက်

လက်မဖြောင့်ခြင်း၌ စံချိန်ချိုးထားသော မောင်လူမြင့်နှင့် လုံးဝ မသင့်လျော်။

ထို့ကြောင့် ပြောင်းတံချိုး လေသေနတ်ကို မောင်လူမြင့် ရလိုသည် စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ထားသည်။

မောင်လူမြင့် ရချင်နေသည့် လေသေနတ်မှာ အမေရိကန်လုပ် လေသေနတ်လေး ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ဖြစ်မှ လိုချင်သည် ဆို၍ အရှေ့တိုင်းဖြစ်ကို ပစ်ပယ်ပြီး အနောက်တိုင်းဖြစ်ကိုမှ အထင်ကြီးရကောင်းလော၊ အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းသည်ဟု စွဲချက်ကြီးကြီးနှင့် အပြစ်တင် မစောစေလိုပါ။ အရည်အသွေးချင်းတူလျှင် သွေးပါနီးသော အာရှတိုက်သား အချင်းချင်းကို အားပေးရမည် ဖြစ်သော်လည်း အလကားရခြင်း မဟုတ်သည့် အတူတူ သူ့အတွက် ပိုမိုစိတ်ချ အဆင်ပြေမည့် ပစ္စည်းကိုသာ ရွေးချယ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို အမေရိကန်လုပ် လေသေနတ်လေးမှာ ကိုင်ဆောင်သူအား တရုတ် လေသေနတ်လောက် အန္တရာယ်ပေးမည် မဟုတ်။ သတ္တုသားမှာ လည်း မှိုင်းလဲ့လဲ့လေး တောက်ပြောင်နေသည်။ အပေါ်ယံအမြင်ချင်း ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် တခြား လေသေနတ်များထက် ပုံစံလေးက ကြွနေပြီး လှပခမ်းနားမှုက သိသိသာသာ ရှိနေသည်။ မောင်းတင်လိုလျှင်လည်း တစ်ပေ ခန့်သာရှိသော ဘေးဆွဲမောင်းတံလေးကို အသာဆွဲတင်လိုက်ရုံပင်။ ပြောင်းရင်းရှိ ခလုတ်ကလေးကို လှည့်လိုက်လျှင် ကျည်ဆန်ထည့်ရန် အပေါက်လေးက ဆုံလည်အိမ် လည်၍ ပွင့်လာရာ လွယ်ကူစွာ ကျည်ဆန် ထည့်နိုင်သည်။

ထိုလေသေနတ်လေးမှာ ဝေးဝေးသွား၍ မရှာရပါ။ ဦးသိန်းထံ၌ ရှိသော လေသေနတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးသိန်းအား ထိုလေသေနတ်ကို ရလိုကြောင်းနှင့် သင့်တော်သော တန်ဖိုးဖြင့် ရောင်းပေးရန် ပြောသောအခါ

ရပြန်ကတည်းက

ဦးသိန်းမှာ ပထမတွင် အင်တင်တင် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ထံတွင် သေနတ်
 လေးလက် ရှိနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ သေနတ်ကိုင်ရန် စတင်လမ်းပြ
 အကြံပြု တိုက်တွန်းသည့် သူ့စကားများကြောင့်လည်းကောင်း ကြာကြာ
 ငြင်းမနေနိုင်တော့ဘဲ တဂျီဂျီ ပူဆာနေသည့် မောင်လူမြင့်အား ခေါ်ဘူဒဲမှ
 ပြန်ဆင်းလာပါက လေသေနတ်ကို ယူစေသတည်းဟု ကတိပြုသွားရှာသည်။

ဦးသိန်း ခေါ်ဘူဒဲသို့ တစ်ကြိမ်တက်သွားလျှင် သုံးလေးလကြာမှ
 ပူတာအိုသို့ လုပ်သား လစာငွေများနှင့် ရိက္ခာများယူရန် ပြန်လာလေ့ ရှိပါ
 သည်။

သေနတ်လိုချင်နေသော မောင်လူမြင့်အတွက် ဒီတစ်ခေါက် ဦးသိန်း
 ခရီးထွက်သည်မှာ အတော်ကြီးကြာသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ခေါ်ဘူဒဲမှ
 ဦးသိန်း ပြန်ဆင်းလာသော အခါ၌လည်း မောင်လူမြင့်မှာ ပူတာအိုတွင်
 ရှိမနေဘဲ ဒီဇယ်ဆီ ရရှိရေးအတွက် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်နေပါသည်။
 ရုံးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပြီး ပူတာအို ပြန်တက်ရန် တိုင်းရုံးသို့ သတင်းပို့
 အသွားတွင် ထင်မှတ်မထားဘဲ ဦးသိန်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အတော်
 အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

'ကဲ ကိုယ်တော့ ဧရာဝတီတိုင်းကို ပြောင်းရွှေ့မိန့်ရလို့ တစ်ခါတည်း
 အပြီးဆင်းချလာခဲ့ပြီ။ နောက်လူ စောင့်နေရရင်လည်း တောင်ပေါ်တက်လာ
 ရမယ့်သူက ထုံးစံအတိုင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပြပြီး ကြာနေမှာမို့
 နောင်မွန်းက ဦးဂလောကြီးကိုပဲ ချောပြီး ခေါ်ဘူဒဲပါ တွဲကိုင်ဖို့ အလုပ်လွှဲ
 ပေးခဲ့တယ်။ ကဲ ကိုယ်တော့ ကျွတ်လွတ်ပြီ။ နင်သာ ကချင်မ ယောက်ျား
 ဆိုတော့ တောင်ပေါ်မှာ နေခဲ့ပေဦးတော့ ဟဲ ဟဲ'

ဦးသိန်းမှာ အတော်ပျော်နေဟန် ရှိသည်။

'နင် လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ လေသေနတ်လည်း ပူတာအိုမှာ ထားခဲ့တယ်။
 ယန္တရားကျော်ဝဆီမှာ တောင်းယူပေတော့။ ဒီကောင်က သူ့ကို ရောင်းပါလို့

ကပ်ပြောနေသေးတယ်။ ကိုယ်က ဟ ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုလူမြင့်ကိုတောင် ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပြီးထားမို့သာ ငါ့စကားနဲ့ငါ ပိနေလို့ ထားခဲ့ရတာ။ တခြားလူဆို ဘယ်သူ့မှ ရောင်းမပေးနိုင်ဘူးလို့ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့ တယ်။ အဲ ကိုယ်လည်း ခွဲခွာရမယ်ဆိုတော့ ခင်မင်တဲ့ ညီမလေးတွေကို မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေးလေးတွေ ဝယ်ပေးရတာနဲ့ ငွေအကုန်အကျ များသွားလို့ ကျော်ဝဆီက ငွေ ၁၀၀၀ တော့ ဆွဲလာခဲ့တယ်။ ပူတာအိုရောက်လို့ ကျော်ဝ ဆီ သေနတ် သွားယူရင် အဲဒီငွေကို နင်ပဲ ပြန်ဆပ်ပေးလိုက်ပါ။ လေသေနတ် ဖိုးလို့ သဘောထားပေါ့ဟာ'

ပူတာအိုသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မောင်လူမြင့် ဦးစွာဆောင်ရွက်သော လုပ်ငန်းမှာ မောင်ကျော်ဝနှင့် တွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မောင်ကျော်ဝမှာ မြို့နယ်ဆောက်လုပ်ရေးရုံးတွင် တွဲဖက်ထားရှိသော စက်ယန္တရားအဖွဲ့မှ စက်ပြင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသားဖြူနီစပ်၊ အရပ် ထောင်ထောင် မောင်း မောင်း၊ အသားအရေ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် အသက် ၃၀ ခန့်ရှိပြီး စကားပြော အလွန်ချိုသာ ပါးနပ်သူဖြစ်သည်။

မောင်ကျော်ဝမှာ မြို့နားဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာများမှ ဝက်များဝယ်ကာ တစ်ပတ်တစ်ခါခန့် အသားပေါ်ပြီး ရောင်းလေ့ရှိသောကြောင့် အမဲသားငါး နေ့စဉ် ပုံမှန်ရောင်းသည့်ဆိုင် မရှိသော ပူတာအိုတွင် မောင်လူမြင့်တို့မှာ သူ့ကိုသာ အားထားနေရပါသည်။

မောင်ကျော်ဝမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လိုက်အောင် အစားအသောက် ခုံမင်သူ တစ်ဦးပီပီ ငါးရှာ ငှက်ပစ် ဝါသနာ ကြီးလှသည်။ ငါးရှာသည် ဆိုရာ၌လည်း ပိုက်တန်း ကွန်ပစ်၊ ညအခါ မီးထိုး၍ ငါးခုတ်ခြင်း စသည်တို့ အပြင် အစုအပြုံလိုက် ရလေ့ရှိသော ငါးမိုင်းခွဲခြင်းဖြင့်လည်း အပိုဝင်ငွေ ရှာလေ့ရှိသည်။ သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကချင်အမျိုးသမီးကလည်း ဆန်ချက် အရက် ခေါင်ရည်တို့ ရောင်းသော အိမ်ဆိုင်လေးကို မသိမသာ ဖွင့်ထားရာ

အခြားမိသားစုများနှင့်စာလျှင် မောင်ကျော်ဝတို့မှာ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိပုံရသည်။

‘ဦးသိန်းက သူ့သေနတ် မင်းကို အပ်ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်’
မောင်ကျော်ဝက မပြောချင် ပြောချင်ဟန်ဖြင့်

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ မရှိတာနဲ့ ကျွန်တော် ယူထားလိုက်တာ။ သူ
ငွေလိုတယ်ဆိုတာနဲ့ ငွေတစ်ထောင် ရှာပေးလိုက်ရတယ်’

‘အဲဒီလေသေနတ်က ငါ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ လေသေနတ်ပဲ။ သူ မြစ်ကြီးနား
ကို ဆင်းသွားတော့ ငါနဲ့ မတွေ့လိုက်ရလို့ ယူမထားလိုက်ရတာ’

‘အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း ဦးသိန်းက ပြောပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီ လေသေနတ်ကို ငါယူမယ်။ မင်းမှာလဲ လေသေနတ်
တစ်လက် ရှိနေသားပဲ’

‘အခု လေသေနတ်နဲ့က လမိုင်းသိပ်ကပ်နေတယ် ဆရာရဲ့။ တစ်နေ့
ဆို-ချိုး လေးငါးဆယ်ကောင်တော့ ခဏလေးပဲ။ အရင်ရှိတဲ့ သေနတ်က
ကိုင်လာတာကြာတော့ ချောင်တောင်တောင်နဲ့ သိပ်မစူးတော့ဘူး’

‘ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းလဲ မနစ်နာရအောင် ၁၂၀၀ ပေးမယ်’

‘ဆရာနဲ့ တပည့်ပဲဥစ္စာ အတိုးအမြတ် ယူလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။
ဒီသေနတ်က ဆရာပြောဆိုထားတဲ့ သေနတ်ပဲဟာ၊ ဆရာ့ကိုပဲ ပြန်ပေးရ
မှာပါ။ ကျွန်တော်က ဆရာ မရှိတုန်း ခဏ ထိန်းသိမ်းပေးရတဲ့ သဘောပါ’

‘ဒါဖြင့် အခုပဲ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ယူခိုင်းလိုက်မယ်’

‘အခုချက်ချင်းကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က
ပစ်စရာ မရှိရင် နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လေသေနတ် ကောင်း
ကောင်းတစ်လက် ရှာခိုင်းထားပါတယ်။ အဲဒါရရင် ဆရာ့သေနတ် ဆရာ့ကို
ပြန်ပေးပါ့မယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခဏငှားပေးထားတယ်လို့ သဘော
ထားပါ ဆရာရယ်’

မောင်လူမြင့်မှာ မောင်ကျော်ဝက မပေးနိုင်ဟု အပြတ်ငြင်းလျှင်
လေသေနတ်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံ ရသင့်သူအစစ်မှာ သူသာဖြစ်ကြောင်း၊
မောင်ကျော်ဝက ကြားဖြတ်၍ အခွင့်ကောင်းစောင့်ပြီး မလိမ့်တပတ်ဖြင့်
အပိုင်စီးသွားခြင်းသည် ရိုးသားသူတို့ လုပ်ရမည့်အလုပ် မဟုတ်ကြောင်း
စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြ သက်သေများနှင့် ချည်တုပ် မလှုပ်သာအောင်
နားချရန် အားခဲထားသော်လည်း မောင်ကျော်ဝက ပေးပါမည် ဆိုသောအခါ
ဘာမျှ မပြောသာတော့ပါ။ မောင်ကျော်ဝမှာ သေနတ်လွှဲပေးရမည့်အစား
အမေးများပင် ထုတ်လိုက်ချေသေးသည်။

‘ဆရာ အရင်က သေနတ်ကိုင် ဝါသနာ မပါပါဘူး။ ခုမှ ဘာစိတ်ကူး
များ ရလို့လဲ’

အမှန်ကတော့ မောင်လူမြင့်မှာ ပေးစရာ အဖြေကောင်းကောင်း
မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်မှ တွေ့ရာ ဖြေလိုက်ရသည်။

‘ညရေးညတာ ဘေးဆီးရန်ကာပေါ့ကွာ’

‘အမလေး ဆရာရယ်၊ လေသေနတ်က ဘယ်လိုလုပ် အားကိုးရမှာ
လဲ။ ဓားကောင်းကောင်းတစ်လက် ကိုင်ထားတာမှ ရေးတေးတေး ရှိသေး
တယ်။ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ပါလား၊ ဆရာတို့ဆို လိုင်စင်ရဖို့ လွယ်ပါတယ်’

‘ငါက အရက်သောက်တတ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ သေနတ်အစစ်
ကိုင်ဖို့က တာဝန် သိပ်ကြီးတယ်။ အရက်သမားဆိုတာ သတိမထိန်းနိုင်
အောင် မူးတဲ့အခါလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း မကိုင်တတ်တဲ့
လူရဲ့ လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိထားရင် အန္တရာယ် သိပ်များတယ်’

‘လေသေနတ်ကတော့ရောဗျာ’

‘ညနေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်းနဲ့ ချိုးလေး ဘာလေး တွေ့ရင်
ပစ်ဖို့ပေါ့ကွာ။ ညနေကျ အရက်မြည်း လိုတယ်မို့လား’

‘အမလေး အမြည်းများ ဆရာရယ်၊ ဆရာကိုယ်တိုင် ထွက်ပစ်ဖို့’

မလိုပါဘူး။ တပည့်ကြီးတာဝန် ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်ပစ်ပြီး လာပို့ပေးပါ့မယ်။ ဆရာပစ်လိုလဲ ငှက်ရဖို့က မသေချာပါဘူး။ သေနတ်ရှိတိုင်း ငှက်ပစ်လိုရတာမှ မဟုတ်တာ။ ငှက်လည်း တွေ့ဦးမှ၊ ချောင်းတတ်ဦးမှ၊ မှန်အောင်လည်း ပစ်နိုင်ဦးမှ။ အဲဒါတွေက ပစ်နေကျ အလေ့အကျင့်ရနေတဲ့သူမှ ဖြစ်နိုင်တာ။ ကဲပါ ဆရာရယ်၊ အပိုတွေ အပင်ပန်း ခံမနေပါနဲ့။ ဆရာတို့က ရုံးမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်တွေပဲပြီး ပင်ပန်းနေတာ၊ အံချိန်က တန်ဖိုး ရှိပါတယ်။ အိမ်ကပဲ စာဖတ်ရင်းနဲ့ စောင့်သာနေ၊ အမြည်းရှာပေးဖို့က တပည့်ကြီးတာဝန်ထား'

မောင်လူမြင့် ဘာပြန်ပြောရတော့မည်နည်း။ လေသေနတ်က သူ့လက်ထဲမှာ။ အတင်းအကြပ် တောင်းယူရအောင်ကလည်း လူကြီး မဆန်ရာကျတော့မည်။ ငိုယိုပူဆာ၍ နားပူနားဆာ လုပ်ရအောင်ကလည်း ကလေးအရွယ် မဟုတ်တော့။ သည်တော့ လေသေနတ် ပြန်ပေးမည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

မောင်ကျော်ဝကလည်း လေသေနတ်ကို လက်လွှဲ ပြန်မပေးသည်က လွဲ၍ ပြောစကား တည်ရှာပါသည်။ ညနေ ၅ နာရီကျော်လျှင် မြို့၏ အရှေ့ဘက် မဂျော့ဝါရွာ လယ်ကွင်းတောစပ် ဝါးရုံတောမှ ပစ်၍ရလာသော ချိုး လေးငါးကောင်ကို နေ့တိုင်း မပျက်မကွက် လာပို့ပေးရုံမျှမက ငှက်အမွေး နှုတ်၍ ကြော်ပေးသည်အထိ လုပ်ပေး ရာသည်။

ပြီးတော့ မောင်လူမြင့် ရေချိန်လွန်မသွားစေရန် ဆန်ချက်အရက်ကို ဝင်ရောက် ကူညီသောက်ပေးသည်။ မောင်လူမြင့်မှာ အရက်ခွဲတမ်း နာရသည့် ကြားမှ မောင်ကျော်ဝ၏ သေနတ်ငိုကာ အမဲပစ်သဘောတရားတို့ကိုလည်း သည်းခံ၍ နားထောင်ရသေးသည်။ မောင်လူမြင့်ခမျာ အရက်မသောက်မီတွင် မိမိ တစ်နေ့တွင် ပိုင်ရမည့် လေသေနတ်ကလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နို့ဆီခွက်ထောင်၍ လက်တည့်စမ်း ပစ်ကြည့်ရုံဖြင့်သာ အာသာ

ကို ဖြေနေရသည်။ စိတ်ရှည်ရှည် မထား၍လည်း မဖြစ်။ ကိုင်ရမည့် လေ
သေနတ်လေးကို မပေးဘဲ အချိန်ဆွဲထားမှာလည်း စိုးရသေးသည်။ ထို့အပြင်
မောင်ကျော်ဝ စိတ်ကွက်သဒ္ဓါပျက်ပြီး တစ်ပါးသူကို လက်သိပ်ထိုး ရောင်း
လိုက်မှဖြင့် အခက်။

တစ်ရက်တွင် ပူတာအိုမှ ၁၄ မိုင်ဝေးသော မချမ်းဘောမြို့လေးသို့
ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာအား အကြီးစား ပြုပြင်မွမ်းမံရန် အရေးတကြီး အကြောင်း
ပေါ်လာသောကြောင့် မောင်လူမြင့် နေ့ချင်းပြန်ခရီး ထွက်ရသည်။ ဂူဘား
ရိပ်သာမှာ မလိခမြစ်ကမ်း နံဘေးတွင် တည်ထားသော အလျား ၆၈ ပေ၊
အနံ ၃၀ ပေခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော သွပ်မိုးပျဉ်ကာ နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ
လေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့နယ်နှင့်သူတော့ သူ့ထက်သာသူ မရှိသဖြင့် မောင်လူမြင့်
တို့အတွက်မူ နိုင်ငံတကာ ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်ဟု တင်စားရပါမည်။
သည်လိုနှင့် ရှိတာလေးကို ကြံဖန်အမွမ်းတင်ကြသောကြောင့် နာမည်ကြီးနေ
သော ဧည့်ရိပ်သာအား ကြည့်၍ ပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်သည်များကို တိုင်းတာပြီး
ပြန်လာခဲ့ရာ ပူတာအို ရောက်သောအခါ ကျော်ဝ၏ သတင်းဆိုးကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ငါးခွဲသွားရင်း ဒဏ်ရာရသွား၍ ဆေးရုံပို့လိုက်ရသည် တဲ့။
မောင်ကျော်ဝနှင့် လိုက်ပါသွားသော ကားနောက်လိုက် လုပ်သားလေး အဒီး
အား မေးကြည့်ရသည်။

‘နမ့်ထုံချောင်းဖျား ငါးခွဲသွားကြတာ ဆရာကြီး။ ပထမ ယမ်း
တစ်လုံးခွဲတော့ ငါးတစ်ကောင်မှ မရဘူး။ နောက်တစ်နေရာမှာ ခွဲတော့
ငါးက ဒီလောက် သုံးကောင်ပဲ ရတယ်’

သူ့လက်နှင့် တိုင်းပြသည်ကို ကြည့်တော့ တစ်ပေခန့်သာရှိမည့်
ငါးဟု သိရသည်။

‘သွားတဲ့လူနဲ့ ငါးက ဝေမရတော့ မပျော်ကြဘူး ဆရာကြီး။ ယမ်းက

တစ်လုံးစာ ကျန်တယ်။ မီးကြီးက ခွဲတဲ့ နှစ်လုံးမှာ နည်းနည်းများသွားတော့ မရှိတော့ဘူး။ ပြန်လာကြတော့ လမ်းတစ်နေရာမှာ ငါးတွေ အများကြီး ရေကူးနေတာ တွေ့ရတော့ မနေနိုင်ကြတော့ဘူး။ ဆေးလိပ်ဘူးခွဲထဲက ဟို ပြောင်ပြောင် စက္ကူပြားလေးကို လိပ်၊ မီးခြစ်ဆံယမ်းတွေ ထည့်သိပ်ပြီး မီးကြီးလုပ်တယ်။ ယမ်းထုပ်ကို ဆင်တန်က ကိုင်ပေးတယ်။ ဆရာကျော်ဝက ဆေးလိပ်မီးမှုတ်ပြီး ယမ်းကြီးကိုတို့တုန်း လက်ထဲကွဲသွားတာပဲ ဆရာကြီး။ ဝုန်းခနဲ အသံကြီး ထွက်လာပြီး မီးခိုးတွေ ဖုံးသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့က နည်းနည်းဝေးတယ်။ တော်တော်လေးကြာတော့မှ ဆရာကျော်ဝနဲ့ ဆင်တန် မြေကြီးပေါ် လဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ သွေးတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ ဆေးရုံကို ထမ်းပို့ပေးခဲ့တယ်'

'သူတို့ ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲ'

'ဆင်တန်က ညာဘက်လက် ပြတ်သွားတယ်။ ဆရာကျော်ဝက မျက်လုံးထိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးပဲ'

'မင်းတို့ခွဲတဲ့ ယမ်းဘူးက ဘယ်လောက်ကြီးလဲ'

'ပရတ်ဆီပုလင်းခွဲထဲ ထည့်ခဲ့တာ ဆရာကြီး'

ပူတာအို ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ မောင်လူမြင့် ရောက်သွားသောအခါ မောင်ကျော်ဝနှင့် ဆင်တန်ကို အတွင်းလူနာစောင့် ခုတင်များပေါ်၌ ပတ်တီး အထပ်ထပ်နှင့် မကြည့်ရက်စရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆင်တန်မှာ ညာလက်ကောက်ဝတ်မှ ပြတ်သွားပြီး ကျန်တစ်ဖက် မှာလည်း လက်ချောင်းသုံးချောင်းသာ ကျန်တော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း အစအနများ မှန်ထားသဖြင့် ဒဏ်ချက်တွေက ဗရမ္မဖြစ်ကာ စကားပင် မပြောနိုင်ဘဲ မှိန်းနေရှာသည်။

သူ၏ မိန်းကလေးမှာ အသက် ၁၈၊ ၁၉ ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ ဖြူဖြူပုပု ကလေးမအသွင်လေးသာ ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးလကမှ သူတို့

မင်္ဂလာဆောင်တွင် မောင်လူမြင့် သွားရောက်၍ စားသောက်ခဲ့ရသေးသည်။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ပျော်စရာကောင်းသည့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ အစလေး
တွင် ရယ်မောရမည့်အစား မျက်ရည်သုတ်နေရပြီကော။

ဆင်တန်၏ အဖေနှင့်အမေမှာ ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း တရုံ့ရှုံ့နှင့်
ကြိုတင်နေကြသည်။ သူတို့မှာ မြင်သည်နှင့်ပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြမှန်း သိသာ
သော အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့သည် မောင်လူမြင့်
ဝင်လာသည်ကို မြင့်သော် 'သားလေးကို ကြည့်ရက်သေးလား ဆရာရယ်။
ကျွန်မတို့မှာ ဒီသားက လုပ်ကျွေးနေတာ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြေရတော့မလဲ'
ဟု ပြောချင်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ဗမာစကား ရည်လည်စွာ မပြောတတ်
ကြသောကြောင့် သူတို့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို အကြည့်များမှပင်
မောင်လူမြင့် နားလည်ခံစားမိပါသည်။

မောင်လူမြင့်သည် ပါလာသော နို့ဆီဘူးနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်ထုတ်
များကို ပေးရင်း

'အသက်မသေတာကိုဘဲ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြရမှာပဲ။
ဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း မေးပြီးပါပြီ။ အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။
မနက်ဖြန် လေယာဉ်နဲ့ မြစ်ကြီးနားပို့ပြီး ဆရာဝန်အကြီးကြီးတွေနဲ့ ဆက်ကု
ရင် အမြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ ဆေးကုဖို့ ကူညီထောက်ပံ့ငွေလည်း ဝန်ထမ်း
တွေ စုထည့်ကြတာ တော်တော်များများ ရနေပြီ'ဟု အားပေးစကားများကို
ပြောပြချင်သော်လည်း မောင်လူမြင့်မှာ ရဝမ်စကား မတတ်သောကြောင့်
သူတို့ နားလည်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြောပြပေးပါဟု အလုပ်ကြပ် ဆန်
ဒေါင်းဒီးကို ပြောပြရတော့သည်။

မောင်ကျော်ဝ၏ဇနီး ဂျိန်းဖောအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်၌လည်း
ညှိုးငယ်နေမှုများကို အထင်းသား တွေ့နေရသည်။ မောင်ကျော်ဝမှာ
ဆင်တန်နှင့်စာလျှင် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ပေါင်နှင့်လက်တို့တွင်

အပေါ်ယံ ထိခိုက်မှုလေးများသာ ရှိသဖြင့် မောင်လူမြင့်ကို စကားပြောနိုင်သေးသည်။ သူ၏ ဒဏ်ရာများထဲတွင် အပြင်းထန်ဆုံးမှာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ထိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးရုံမှ မောင်လူမြင့် ပြန်ခါနီးတွင် မောင်ကျော်ဝက 'ကျွန်တော် အိမ်မှာ အရက်ချက်၊ ဝက်ဝယ်ပြီး ပေါ်ရောင်းနဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်လာတာ ရပ်ဖို့ကောင်းပြီလို့ နတ်တွေက သတိပေးလိုက်တာပဲ ဆရာ။ နောင်များတော့ သူများအသက် သတ်ဖို့ဆို လန့်သွားပြီဆရာ'

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော မောင်ကျော်ဝအား မောင်လူမြင့်က ဖြေသိမ့် အားပေးစကား ဆိုပြန်သည်။

'ဖြစ်လာပြီးမှတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ပြီး နောင်တတရား အထားမလွန်ပါနဲ့ ကျော်ဝရယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ညှဉ်းဆဲနေရင် နှစ်ခါ နာတယ်။ ဖြစ်လာသမျှကို အလိုက်သင့်ကလေး လက်ခံရဲတာကမှ သတ္တိ ရှိတာ'

ဆေးရုံမှအိမ်သို့ အပြန်ခရီးတွင် မောင်လူမြင့်၏ ခြေလှမ်းတို့သည် နှေးလေးလွန်းလှသည်။ မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မောင်ကျော်ဝတို့အကြောင်းကို ပြန်တွေးရင်း ထင်မှတ်မျှော်မှန်း မထားသော လူ့ဘဝ၏ အချိုးအကွေ့များ သည် မြစ်ကြီးနား ဆွမ်ပရာဘွမ် ပူတာအိုလမ်းထက်ပင် များပြီး ပို၍ အန္တရာယ် ကြီးလှပါလားဟု သံဝေဂ ရနေမိသည်။

သို့သော် မောင်လူမြင့်သည် သူ၏ အိမ်အနီး ရောက်သောအခါ ဆေးရုံတွင် မောင်ကျော်ဝ ပြောလိုက်သည့်စကားကို အမှတ်ရလိုက်သည်။

'နောင်များတော့ သူများအသက် သတ်တဲ့ အကုသိုလ်အလုပ် မလုပ် တော့'

မောင်လူမြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။ ဒါဆို မောင်ကျော်ဝအတွက် လေသေနတ် မလိုတော့။

နောက်တစ်နေ့သည် လေယာဉ်လာရက် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်

ကျော်ဝနှင့် ဆင်တန်ကို မြစ်ကြီးနားဆေးရုံကြီးသို့ပို့ရန် အဆင်ပြေသွားသည်။
 နောက်ရက်များတွင် မောင်လူမြင့်မှာ ဖော်ကာဂျက်လေယာဉ်များ ဆင်းနိုင်ရန်
 လေယာဉ်ကွင်း တိုးချဲ့ ကတ္တရာပြေးလမ်းအတွက် မူလာရှိဒီးချောင်းမှ
 ကျောက်တုံးကြီးများ စု၍ သယ်ဆောင်ရခြင်း၊ ဆွမ်ပရာတွမ်လမ်းပေါ် ရောက်
 နေသော လမ်းဖောက်အဖွဲ့သို့ ရိက္ခာနှင့် သစ်ခွဲသားရိုက်သံတို့ ပို့ပေးရင်း
 လမ်းအခြေအနေကို ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်
 သည်တို့ကို စီစဉ်ပေးရခြင်း စသည့် မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်များဖြင့်
 နပန်းလုံးနေရသောကြောင့် မောင်ကျော်ဝတို့ကိုပင် သတိမရအားတော့ပေ။

သို့သော် ဆွမ်ပရာတွမ် ကားလမ်းဖောက်အဖွဲ့ ခေတ္တစခန်းချနေသော
 တန်ဂျာချောင်း သဲပြင်မှ ငှက်ပျောရွက်မိုးတဲတွင် ညအိပ်ရပ်နားရသောည၌
 လုံခြုံရေးအဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကြီး ပစ်ကျွေးသော တောကြောင်သား ကောင်လုံး
 ကင်ကို ဒေသထွက် ဆန်အရက်နှင့် မြည်းရသောအခါ ကျော်ဝ၏ လေ
 သေနတ်ကို မဆီမဆိုင် မြင်ယောင်မိသည်။ အပြန်ခရီးတွင် လမ်းပေါ်မှ
 ဖြတ်ပြေးသွားသော တောကြက်အုပ်ကို တွေ့ရပြန်လျှင် အိစုစုကားကြီး
 စီးလာသော မောင်လူမြင့်မှာ လေသေနတ် ပါမလာမိသည့်အတွက် မချင့်မရဲ
 ဖြစ်ကာ မောင်ကျော်ဝနှင့် လေသေနတ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

‘လေသေနတ်သာ ပါလာလို့ကတော့ ဒီတောကြက်တွေ ဘယ်
 အလွတ်ပေးမလဲ၊ ခုတော့ ဒီကောင်တွေ ကံကောင်းသွားတယ်။ နေနှင့်ကြဦး
 ပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခေါက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့’

ကားမောင်းနေသော ဒရိုင်ဘာစုကေးက ဆရာဖြစ်သူ မောင်လူမြင့်၏
 လက်စွမ်းလက်စကို တော်တော်လေး စိတ်ချယုံကြည်ဟန် ရှိပါသည်။

‘တောကြက်က သိပ်ပါးတယ် ဆရာ၊ လူရိပ်မြင်တာနဲ့ကို ပျံပြေး
 တာ။ အကပ်မခံဘူး။ ဆရာဆို ချောင်းနေရတာနဲ့ ပြီးသွားမှာ၊ မောရုံပဲ
 ရှိမယ်’

‘ငါတော့ ဘယ် အပင်ပန်းခံပါ့မလဲကွ၊ အဒီး ပစ်ခိုင်းမှာပေါ့။ ဒီကောင်က တောထဲမှာ ဆယ်နှစ်ကျော် လှုပ်ရှားလာတော့ တောပစ်ကျွမ်းတယ်’

‘ကြက်သားစားချင်ရင် ရှေ့က လုံရှာယန်ရွာ ရောက်ရင် ရှာပေးပါမယ်’

‘မင်းဟာက ဝယ်လို့လဲ ရောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီဇယ်ဆီနဲ့ လဲမယ်ဆိုရင် အလှအယက် လာလဲကြမှာ ဆရာရဲ့။ တစ်ပုလင်းဆို ကြက်နှစ်ကောင်ရမယ်’

‘ကားထဲက ဆီနဲ့တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်စူကေးရယ်။ ဒီဇယ်ဆီ တစ်ဂါလံ ပူတာအိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက် ခက်သလဲ။ လုပ်ငန်းအတွက် မို့သာ ကားသုံးနေရတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြေကျင်ပဲ လျှောက်လိုက်ချင်သေးရဲ့’

နေနှင့်ကြဦးပေါ့လေ။ လေသေနတ်ပါလာလျှင် ကြက်ကို ဒီဇယ်နှင့် လဲရန် မလိုတော့။ သို့သော် လောလောဆယ်တွင် ကျော်ဝအိမ်ရှိ လေသေနတ်ကို သွားယူရန်ကလည်း ကျော်ဝနှင့် သူ့ဇနီးမှာ အိမ်တွင် ရှိမနေချိန်မို့ မသင့်လျော်။ မိဘနှစ်ပါး ကျန်းမာပါစေဟု မှန်မှန်ဆုတောင်းရန် ပျက်ကွက်လှေရှိသော မောင်လူမြင့်မှာ ထိုရက်များတွင် မောင်ကျော်ဝတစ်ယောက် ဒဏ်ရာများ အမြန်ပျောက်ကင်းပြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာကို နေ့စဉ် ပို့ရှာသည် ဟူ၏။

မောင်လူမြင့်တို့ လူသားများကသာ မိမိတို့၏ အလိုဆန္ဒနှင့် တိုင်းတာပြီး နှေးသည် မြန်သည်ဟု ထင်နေကြသော်လည်း အချိန်ဆိုသော ကိုယ်ပျောက် သတ္တဝါကြီးမှာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ကြီးဖြင့် ခရီးဆက်နေရာ သုံးလေးလ ဟူသော ကာလသည်လည်း သူ့စံနှုန်းနှင့်သူ ရောက်ရှိ၍ ကျော်လွန်သွားပါသည်။

မြစ်ကြီးနားမှ ဆေးရုံဆင်းပြီး ပူတာအိုသို့ ကျော်ဝတို့ ပြန်ရောက်လာ

သောအခါ နှစ်ဦးစလုံးကို အသားအရေ ကောင်းကောင်း ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ပြန်လည်တွေ့ရသဖြင့် မောင်လူမြင့်မှာ ဝမ်းသာမိသည်။

ဆင်တန်မှာ လက်တစ်ဖက် မရှိသည်မှ လွဲ၍ အကြားအမြင်နှင့် ကိုယ်ကာယ လှုပ်ရှားမှုမှာ ကောင်းမွန်နေသဖြင့် သူတို့ရွာအနီးရှိ လမ်းအလုပ်သမား စခန်းတွင် နေ့စောင့်အဖြစ် တာဝန်ချပေးလိုက်သောအခါ သူ့ကို ဌာနမှ မပစ်ပယ်သေးပါလားဟု ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်။

မောင်ကျော်ဝမှာ ပျက်သွားသော မျက်လုံးတစ်ဖက်တွင် ကျောက်မျက်လုံးအတူ ထည့်ထားရသော်လည်း နေကာမျက်မှန် တပ်ထားလျှင် မသိသာနိုင်။

မောင်ကျော်ဝကို မြင်တိုင်း မောင်လူမြင့်မှာ လေသေနတ်ယူရန် သတိရနေသော်လည်း လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်နေတာတောင် မထောက်ထားဘဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုသာ စောင့်နေတတ်တဲ့ လူသားမျိုး ပါလားဟု အထင်ခံရမည်စိုး၍ သေနတ်အကြောင်း အစပင် မပြောမိအောင် သတိထားနေရသည်။ ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးထားသော လေသေနတ်ကလေးကို မောင်ကျော်ဝအနေဖြင့် ဆက်လက်ကိုင်ရန် မသင့်လျော်တော့သည့်အချိန် ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ အလိုက်တသိ လက်လွှဲပေးမည့်ရက်တွင် လက်ခံယူခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မောင်လူမြင့်မှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိပေးနေရသည်။

မောင်ကျော်ဝကလည်း သေနတ်ကိုင်ရန် တော်တော်စိတ်ကုန်သွား၍ လား မသိ။ လေသေနတ်အကြောင်းကို ယောင်မှား၍ပင် ခွန်းမဟ။ အကုသိုလ် အလုပ်မို့ စိတ်နာနာနှင့် မေ့များ မေ့ထားလေသည်လား မသိ။ ကောင်းသည်။ သူ စိတ်ကုန်လေ မောင်လူမြင့်အတွက် လေသေနတ် ပြန်ရရန် နီးစပ်လေ မဟုတ်လား။ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းသည် ပညာရှိ လူကြီး

လူကောင်းတို့၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဟု မှတ်သားဖူး၍ အများအပြောမှ ကဲ့ရဲ့လွတ်စေရန် အောင့်အီး၍ စောင့်လာခဲ့ရာ မောင်ကျော်ဝ ဆေးရုံဆင်း လာပြီး နောက်ထပ် တစ်လခန့် ကြာပြန်ပြီ။ သို့သော် အခြေအနေက မထူး သေး။ ဇနီးဖြစ်သူကို တိုင်ပင်ကြည့်ရာ

‘ရချင်လွန်းရင်လဲ သွားယူလိုက်ပေါ့။ တော်ကြာ ဈေးပိုပေးတဲ့ သူများ ကို ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ်ကလည်း အနိုင်ကျင့်ပြီး အလကား ယူတာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီလိုတော့ လုပ်မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်ဥစ္စာမှန်း သူ သိထား တာပဲဟာ’

‘အမလေး အရက်ကပ်သောက်လို့ ကောင်းအောင် ပေးတဲ့ကတိကို များ ယုံလို့။ အစကတည်းက ဝင်ပြောရရင် ယောက်ျားတွေ ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ် တယ် ထင်မှာစိုးလို့ မပြောတာ’

‘သူ အခု အကုသိုလ်အလုပ်ကို ကြောက်သွားပြီလို့ ပြောတာပဲ။ သူ သေနတ် မကိုင်တော့တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား’

‘သူတော့ မကိုင်ဘူးလေ။ ဟိုနေ့က သူတို့အိမ်နား ရောက်သွားတော့ သူ့ယောက်ဖနဲ့ သူ့မိန်းမဘက်ကပါတဲ့သား သေနတ်ကိုင်သွားတာတော့ တွေ့တာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်နေတာတောင် ကြက် ငှက်တွေ ပစ်တုန်းပါလားလို့ လူတွေ ကဲ့ရဲ့မှာကြောက်လို့ ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း မကိုင်ရဲနေမှာပေါ့။ တော်ကြာ ဆေးကုထားရလို့၊ ငွေလိုနေလို့ ယောက်ဖက ငွေပေးပြီး အတင်းယူသွားလို့နဲ့ ဘာညာကိစ္စ အကြောင်းပြပြီး ပေးလိုက်တော့ အစ်ကို ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

‘အေး ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ။ သူများလက်ထဲ မရောက်ခင် လေသေနတ် ကို သွားယူထားလိုက်တာပဲ အေးပါတယ်’

မောင်လူမြင့်သည် ပညာရှိပီသစွာပင် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကို ဇနီးက

ရှင်းပြမှ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘောပေါက်သွားပြီး မောင်ကျော်ဝတို့ အိမ်ဘက်သို့ ရောက်သွားရတော့သည်။ အဆင်သင့်ချင်တော့ မောင်ကျော်ဝ ကို သူ့အိမ်၌ပင် တွေ့ရသည်။

‘ဟာ ဝင်ပါဆရာ။ အထူးအထွေကိစ္စ ပေါ်လို့လား။ ကျွန်တော် တောင် ဆရာတို့အိမ်ဘက် လာတော့မလို့။ ဆရာရောက်လာတော့ အတော် ဖြစ်သွားတယ်’

‘သန်ဘက်ခါ ဆွန်ပရာတွမ်လမ်းဘက်ကို ကားသုံးစင်းနဲ့ ပျဉ်ပို့ပေးရ မယ်။ အဲဒါ ကားတွေကို ပြန်စစ်ဆေးပြီး ကြည့်ဖို့နဲ့ ဘရိတ်ဆီ မရသေးရင် လည်း အာတီစီကဖြစ်ဖြစ် ခဏချေးထားဖို့ ပြောချင်တာလေး သတိရလာလို့ လာခဲ့တာပဲ’

အမှန်ကတော့ ကားများ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြောင်းကို မောင်လူမြင့် သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကြိဖန်၍ အကြောင်းပြရတော့သည်။ အိမ်နောက်ဖေးရှိ မီးဖိုခန်းထဲသို့ မောင်ကျော်ဝ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော ပန်းကန်ပြားပေါ်တွင် ငှက်ကြော်များ ပါလာသည်ကို မောင် လူမြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ မောင်ကျော်ဝသည် ကြောင်အိမ်ထဲမှ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များကို ထုတ်ယူပြီး မောင်လူမြင့်ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ အရက်ပုလင်းမှာ ပူတာအိုတွင် သောက်ရခဲ့သော ပုလင်းဖုံး အဖြူပတ်နှင့် မန္တလေးရမ်။

‘ဆရာဆီလာပြီး ချိုးကြော် ပို့မလို့၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကို မပြုစုရတာ ကြာပြီ။ နေ့လယ်က ယောက်ဖ လာပေးသွားတဲ့ ရမ်တစ်လုံး ရထားလို့ ဆရာကို သတိရနေတာ။ ဆရာရောက်လာတော့ အတော်ပဲ။ ဒီမှာသာ ချသွားပေတော့’

ယောက်ဖဆိုသော စကား ပါလာသည့်အတွက် မောင်လူမြင့်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ၏ သတိပေးစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး စိတ်ထဲတွင်

ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မောင်ကျော်ဝသည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ရမ်အရက် လက်နှစ်လုံးခန့်စီထည့်၍ တစ်ခွက်အား မောင်လူမြင့်သို့ ကမ်းပေးသည်။

‘ချိုးတွေက များလှပါလား။ မင်းယောက်ဖ သွားပစ်တာလား’

‘ဒီကောင်တွေ ဒီလောက် အဖြစ်မရှိပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ညနေက သွားပစ်ခဲ့တာပါ’

‘မသိပါဘူးကွာ။ မင်း ဆေးရုံပေါ်တုန်းက အကုသိုလ်အလုပ်တော့ ကြောက်သွားပြီ။ နောက် မလုပ်ရဲတော့ဘူး ပြောလို့ လေသေနတ်ကို မင်း မကိုင်တော့ဘူး မှတ်နေတာ။ ငါလည်း လမ်းပြင်ခရီးထွက်ရင်း တောကြက် အပစ်ခိုင်းရအောင် လေသေနတ်လိုနေလို့ ယူသွားရရင် ကောင်းမလားလို့’

‘ဆေးရုံပေါ်မှာတုန်းကတော့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြောတာ ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ညာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ပြန် စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါးခွဲလို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မိလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ငှက်ပစ်တာနဲ့က ဘာမှ မဆိုင်ဘူး မဟုတ်လားဆရာ။ ဆင်တန်ဆို ကြက်တောင် မသတ်ရဲတဲ့ကောင်ပဲ။ အခု ကျွန်တော် ငှက်ပစ် မထွက်တော့ အိမ်က ကလေးတွေပဲ အသားငတ်တာ။

‘တကယ်ဆိုရင် အခုလို အမြင်မှန်ရလိုက်အောင် တွန်းအားပေးတဲ့ ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အားငယ်နေတဲ့စိတ်ကို ဆရာရဲ့ ဆေးရုံပေါ်မှာ ပြောသွားတဲ့ အားပေးစကားက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သိပ်ကို ထိရောက်ပါတယ်။ ခုထက်ထိ နားထဲကကို မထွက်ဘူး’

မောင်လူမြင့်ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာတွေပြောခဲ့မိသည်ကို သိပ်သတိမရ ချင်တော့။ အားပေးစကားဆိုသည်မှာ ကိုယ်ဒုက္ခ စိတ်သောက ရောက်နေ သူများ ခံသာစေရန် ဖတ်ထား မှတ်ထား သိကြားထားသမျှလေးများထဲမှ သင့်လျော်ရာကို ရွေးပြောရစေမြဲ မဟုတ်လား။

‘အဲဒီ ဆရာစကားက သိပ်ကို မှန်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ

လက်တွေ့ အသုံးချရမှာ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်သွားလို့ ဒုက္ခိတ ဖြစ်ပြီဆိုပြီး စိတ်လျော့လိုက်ရင် ကျွန်တော် နှစ်ခါရှုံးတာပေါ့။ သေချာ စဉ်းစားပြီး အသုံးချကြည့်တော့မှ မျက်စိတစ်ဖက် မရှိတာကပဲ ကျွန်တော့်ကို လေသေနတ်ကိုင်ဖို့ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတယ်’

မောင်ကျော်ဝ၏ စကားများသည် မည်သည်သို့ ဦးတည်၍ ပြောနေ မှန်း လူ့သဘာဝများကို အထူးလေ့လာနေသူ မောင်လူမြင့်မှာ လိုက်၍ မမိသေး။

‘ဟိုတုန်းကဆိုရင် သေနတ်ပစ်တော့မယ်ဆို ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး ပစ်ကွင်းကို ချိန်ရတာဆိုတော့ ဘာပဲပြောပြော မျက်စိမှိတ်ဖို့တော့ အားစိုက်ရသေးတာပဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော့် ပျက်သွားတဲ့မျက်လုံးက ဘယ် ဘက်မျက်လုံးဆိုတော့ မျက်စိမှိတ် အားစိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘဲ အလိုလို ချိန်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး လက်ငြိမ်လာတာ ကိုယ်တွေ့ပဲ ဆရာရေ။ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်တာချင်း အတူတူ ညာဘက်မျက်လုံး မဟုတ်တာကိုပဲ ကြိဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဆရာပြောတဲ့ ဖြစ်သမျှကို အလိုက်သင့် လက်ခံတတ်ခြင်း သဘောတရား မဟုတ်လား။ ဒီတော့ နောက် ကို အမြည်းအတွက် ချိုးကြော်စားဖို့လဲ စိတ်ပူမနေနဲ့တော့။ ဒီက တပည့်ကြီး တာဝန်သာ ထားလိုက်။ သေနတ်ကတော့ ထားလက်စနဲ့ ဆက်ပြီး တပည့် ဆီမှာ ထားပေးပါဦး ဆရာရယ်နော်’

မောင်လူမြင့် အရသာခံ မြို့စုပ်နေသည့် မန်း ရမ်အရက်မှာ ဆန်ကို ချက်သော ပူတာအိုဒေသထွက် တူးစော်နံ နောက်ကျိကျိ ချက်အရက် လောက်ပင် အရသာမရှိ ဖြစ်သွားလေသည်။